

Liahona

**Latinalaisamerikkalaisia
pioneereja, s. 16**

**Reitin valitseminen
elämässä, s. 42**

**Pyhien kirjoitusten kohta,
joka muutti kaiken, s. 50**

Härkä ja temppele, s. 68

Mirolava Menssen-Bezakovan teos Siionin toivo

1800-luvun keskivaiheilla monet myöhempien aikojen pyhät matkustivat länteen Suolajärven laaksoon. Vuosia aikaisemmin, 1. elokuuta 1831, profeetta Joseph Smith oli puhunut pyhille Missouriissa valaen heihin rohkeutta heidän tulevaisuutensa suhteen Missouriissa ja heidän lopullisen matkansa suhteen länteen.

Eräässä ilmoituksessa profeetalle Herra oli sanonut:

”Sillä paljon ahdingon jälkeen tulevat siunaukset. Sen

tähden päivä tulee, jolloin teidät kruunataan paljolla kirkkautella; hetki ei ole vielä, mutta se on käsillä.

Muistakaa tämä, minkä minä sanon teille etukäteen, jotta panisitte sen sydämeen ja ottaisitte vastaan sen, mikä seuraa.”
(OL 58:4–5.)

Tässä näemme muutamia niistä, jotka pysyivät uskollisina, ja he edustavat kaikkia, jotka kulkivat eteenpäin uskossa rakentaakseen Siionia.

SANOMAT

4 Ensimmäisen presidenttikunnan sanoma: Veli, minä olen sitoutunut

Presidentti Dieter F. Uchtdorf

7 Kotikäyntiopetussanoma: Tule temppeliin saamaan siunauksesi

ERIKOISARTIKKELIT

16 Mi Vida, Mi Historia

Kymmenen latinalaisamerikkalaisen myöhempien aikojen pyhän kertomukset uskosta ja kääntymyksestä.

22 Uskoa vastata kutsuun

Vanhin Jeffrey R. Holland

Se vakaumus, joka johti pioneerit asuttamaan autioita alueita, voi innoittaa meitä antamaan parhaamme Jumalan työhön.

29 "Niin kuin minä olen rakastanut teitä"

Barbara Thompson

Kaksi ominaisuutta saa meidät erottumaan Jeesuksen Kristuksen opetuslapsiksi.

32 Uskon saaria: kertomus uutteruudesta

Adam C. Olson

Coilan perheen kelluva saari edustaa fyysisesti sitä, mitä he yrittävät rakentaa perheelleen hengellisesti.

36 Ei huolta vedestä

Adam C. Olson

Josephia pelotti mennä veden alle, kun hänet kastettaisiin. Mutta hänen perheensä auttoi häntä voittamaan pelkonsa.

OSASTOT

8 Pieniä ja yksinkertaisia asioita

10 Me puhumme Kristuksesta: Juo täysin mitoin elävää vettä

Matthew Heaps

12 Mihin me uskomme: Työ on iankaikkinen periaate

14 Palvelemme kirkossa: Jumalan kutsuma

Ramona Dutton

15 Kotimme, perheemme: Rakastavan äidin elämäntehtävä

Peiholani Kauvaka

38 Myöhempien aikojen pyhien kertomaa

75 Kirkon uutisia

79 Perheiltäideoita

80 Kunnes taasen kohdataan: Tänä vuonna se on rikkaruoho – kitke se pois

Mont Poulsen

KANNESSA

Edessä: valokuva Mark J. Davis.
Takana: valokuva Kent Miles.

42

**42 He puhuivat meille:
Lähde liikkeelle**

Vanhin Von G. Keetch

*Kertomus palomiehistä eräällä
vuorella voi opettaa meille,
kuinka voimme saada innoi-
tusta elämässämme.*

Katsopa,
löydätkö tähän
numeroon
piilotetun
Liahonan.
Vihje: Vankkurit,
eteenpäin!

58

46 Asian ytimeen

48 Juliste: Juoruilu

49 Meidän palstamme

**50 Mistä tiedän: Vastaus
jakeessa kahdeksan**

Angelica Nelson

**52 Kunnioitettava
pioneeriperintömme**

Presidentti Thomas S. Monson

*Voimme oppia paljon varhaisilta
pioneerisivanhemmiltamme.*

**54 Keskinäistä auttamista
Intiassa**

Vanhin Charles Kewish
ja sisar Carol Kewish

*Nuoret ja nuoret aikuiset auttoi-
vat lievittämään tulvien uhrien
kärsimystä Etelä-Intiassa.*

**56 Lähetyskentältä: Toisen
roska on toisen aarre**

Andrei Boženov

58 Jatka vain uimista

*Kuinka yksi Uuden-Seelannin
nuorista huippu-uimareista
selviytyi isänsä äkillisestä
kuolemasta?*

68

**61 Erityinen todistaja: Miksi
on tärkeää palvella muita?**

Vanhin Dallin H. Oaks

62 Opastamassa kotiin

Presidentti Henry B. Eyring

*Meidän rakastava taivaallinen
Isämme on asettanut pelastajia
matkan varrelle auttamaan
meitä palaamaan jälleen kotiin
Hänen luokseen.*

**64 Alkeisyhdistyksen
opetuksia kotona: Temppele
on Jumalan huone**

JoAnn Child ja Cristina Franco

66 Pioneeripäivä Tahitilla

Maria T. Moody

*Näin tahitilaislapset viettävät
pioneeripäivää.*

67 Meidän sivumme

68 Tehtävä

Corine Pugh

*Isaac, Taurus ja Nauvoon
temppele.*

70 Pienille lapsille

**74 Konferenssin kohokohtia
-kortit**

**HEINÄKUUN 2011, 63. VUOSIKERTA, NUMERO 7
LIAHONA 09687 130**

Myöhempien Aikojen Pyhien Jeesuksen Kristuksen Kirkon virallinen kansainvälinen julkaisu

Ensimmäinen presidenttikunta: Thomas S. Monson, Henry B. Eyring, Dieter F. Uchtdorf

Kahdentoista apostolin koorumi: Boyd K. Packer, L. Tom Perry, Russell M. Nelson, Dallin H. Oaks, M. Russell Ballard, Richard G. Scott, Robert D. Hales, Jeffrey R. Holland, David A. Bednar, Quentin L. Cook, D. Todd Christofferson, Neil L. Andersen

Vastaava päätoimittaja: Paul B. Pieper
Neuvojat: Stanley G. Ellis, Christoffel Golden jr., Yoshihiko Kikuchi

Toiminnanjohtaja: David L. Frischknecht
Toimituskunnan johtaja: Vincent A. Vaughn
Graafinen johtaja: Allan R. Loyborg

Päätoimittaja: R. Val Johnson
Apulaispäätoimittajat: Jenifer L. Greenwood, Adam C. Olson

Toimituspäälliköt: Ryan Carr, Susan Barrett
Toimittajat: Brittany Beattie, David A. Edwards, Matthew D. Flitton, LaRene Porter Gaunt, Larry Hiller, Carrie Kasten, Jennifer Maddy, Melissa Merrill, Michael R. Morris, Sally J. Odekirk, Joshua J. Perkey, Chad E. Phares, Jan Pinborough, Richard M. Romney, Janet Thomas, Paul VanDenBerghe, Melissa Zenteno

Vastaava taiteellinen johtaja: J. Scott Knudsen
Taiteellinen johtaja: Scott Van Kampen
Tuotantopäällikkö: Jane Ann Peters
Pääsuunnittelijat: C. Kimball Bott, Thomas S. Child, Colleen Hinckley, Eric P. Johnson, Scott M. Mooy
Suunnittelu ja tuotanto: Collette Nebeker Aune, Howard G. Brown, Julie Burdett, Reginald J. Christensen, Kim Fenstermaker, Kathleen Howard, Denise Kirby, Ginny J. Nilson, Ty Pilcher

Painatuksen valmistelu: Jeff L. Martin

Painatusjohtaja: Craig K. Sedgwick
Levikkijohtaja: Evan Larsen

Kotimaansivut:
Mirkku Karumo
Keltarousku 4, 02730 ESPOO
Puhelin: (09) 592 747
Sähköposti: mirkku.karumo@kolumbus.fi

Jakelu:
Jesu Kristi Kyrka Av Sista Dagars Heliga,
MSR Filialen
Sveagatan 8 A, 44132 Alingsås, Sverige

Tilastiedot:
Tilaukset ja osoitteenmuutokset tehdään asiakaspalveluun:
Puhelinnumero: +46 (0) 8500 655 20
Sähköposti: rstockholm@ldschurch.org
Verkkotilaukset: store.lds.org
Vuositilauhinta: 7,50 €

Lähetetään käsikirjoitukset ja tiedustelut osoitteella:
Liahona, Rm. 2420, 50 East North Temple Street, Salt Lake City, UT 84150-0024, USA, tai sähköpostitse osoitteeseen liahona@ldschurch.org.

Liahona (Mormonin kirjan sana, joka tarkoittaa "kompassia" tai "suunnannäyttäjää") ilmestyy albanian, armenian, bulgarian, cebuanon, englannin, espanjan, fidžin, hollannin, indonesian, islannin, italian, japanin, khmerin, kiinan, kiribatin, korean, kreikan, kroatian, latvian, liettuan, malagasin, marshallin, mongolin, norjan, portugalilain, puolan, ranskan, romanian, ruotsin, saksan, samoan, sloveenin, suomen, tagalogin, tahitin, tanskan, thain, tongan, tšekin, ukrainan, unkarin, urdun, venäjän, vietnamin ja viron kielellä. (Ilmestymiskerrat vaihtelevat kielittäin.)

© 2011 Intellectual Reserve, Inc. Kaikki oikeudet pidätetään.
Printed in the United States of America.

Liahonan tekstiä ja kuva-aineistoa saa kopioida satunnaisesti epäkaupalliseen käyttöön kirkossa tai kotona. Kuva-aineistoa ei kuitenkaan saa kopioida, mikäli se kielletään kuvituksen lähdemerkinnässä. Tekijänoikeutta koskevat kysymykset tulisi lähettää osoitteeseen: Intellectual Property Office, 50 East North Temple Street, Salt Lake City, UT 84150, USA; sähköposti: cor-intellectualproperty@ldschurch.org.

For Readers in the United States and Canada:
July 2011 Vol. 63 No. 7. *Liahona* (USPS 311-480) Finnish (ISSN 1080-9554) is published monthly by The Church of Jesus Christ of Latter-day Saints, 50 E. North Temple St., Salt Lake City, UT 84150. USA subscription price is \$10.00 per year; Canada, \$12.00 plus applicable taxes. Periodicals Postage Paid at Salt Lake City, Utah. Sixty days' notice required for change of address. Include address label from a recent issue; old and new address *must* be included. Send USA and Canadian subscriptions to Salt Lake Distribution Center at address below. Subscription help line: 1-800-537-5971. Credit card orders (Visa, MasterCard, American Express) may be taken by phone. (Canada Poste Information: Publication Agreement #40017431)

POSTMASTER: Send address changes to Salt Lake Distribution Center, Church Magazines, PO Box 26368, Salt Lake City, UT 84126-0368.

Lisää internetissä

Liahona.Lds.org

AIKUISILLE

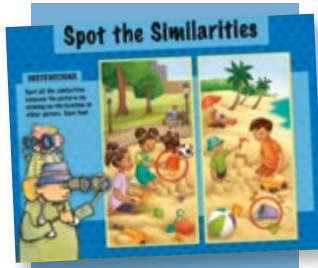
Coilan perhe asuu kelluvalla saarella Titicacajärvellä. Saari on rakennettu kaisloista. Sen ylläpitäminen kertoo uutteruudesta (ks. s. 32). Lisää valokuvia on osoitteessa www.liahona.lds.org.

NUORILLE

12-vuotias Monica Saili on yksi nuorista huippu-uimareista Uudessa-Seelannissa. Kun hänen isänsä äkillisesti kuoli, hän oppi, että "vaikeat asiat voivat vahvistaa meitä. Täytyy vain jatkaa uimista." (Ks. s. 58.) Lisää valokuvia on osoitteessa www.liahona.lds.org.

LAPSILLE

Lapsille tarkoitettua puuhaa on internetissä osoitteessa www.liahona.lds.org.

OMALLA KIELELLÄSI

Liahona ja muuta kirkon aineistoa on saatavana monella kielellä osoitteessa www.languages.lds.org.

AIHEITA TÄSSÄ NUMEROSSA

Numerot tarkoittavat sivua, jolta artikkeli alkaa.

Apuyhdistys, 7

Innoitus, 42

Jeesus Kristus, 10, 29

Juuruili, 48

Kaste, 36, 46

Kirkon historia, 9

Kuuliaisuus, 22, 58, 80

Kääntymys, 16, 40

Lempeät armoteot, 41

Lähetystyo, 56

Mormonin kirja, 38, 49, 56

Paasto, 9

Palveleminen, 29, 54, 61, 62, 68

Perhe, 15, 32, 39, 58, 67, 70

Pioneerit, 22, 40, 52, 66

Pyhien kirjoitusten tutkiminen, 50

Pyhä Henki, 42, 47

Rakkaus, 29

Sitoutuminen, 4, 22, 50, 58

Tehtävät, 14, 68

Temppelit, 8, 64, 67, 70

Tiedotusvälineet, 47

Todistus, 16, 38, 50

Tyo, 12, 32

Usko, 22, 32

Ylösnousemus, 39

Äitiys, 15

**Presidentti
Dieter F. Uchtdorf**

toinen neuvonantaja
ensimmäisessä
presidenttikunnassa

VELI, minä olen sitoutunut

Kaksi nuorta veljestä seiso eräällä pienellä jyrkästi viettävällä rantakalliolla, josta oli näköala kirkasvetiselle siniselle järvelle. Se oli suosittu uimahyppypaikka, ja veljekset olivat usein puhuneet hyppäämisestä – he olivat nähneet muidenkin tekevän niin.

Vaikka he kumpikin halusivat hypätä, kumpikaan ei halunnut hypätä ensimmäisenä. Rantakallio ei ollut kovinkaan korkea, mutta näiden kahden nuoren pojan silmissä etäisyys tuntui aina kasvavan kun he alkoivat kumartua eteenpäin – ja heti heidän rohkeutensa petti.

Lopulta toinen veljeksistä asetti toisen jalan kallion reunalle ja lähti päättäväisenä eteenpäin. Silloin hänen veljensä kuiskasi: ”Ehkä meidän pitäisi odottaa ensi kesään.”

Toinen veljeksistä oli kuitenkin jo menossa vauhdilla eteenpäin. ”Veli”, hän vastasi, ”minä olen sitoutunut!”

Hän molskahti veteen ja kohosi nopeasti pintaan huuhtaen voitonriemuisena. Toinen veli seurasi heti perässä. Jälkeenpäin he kumpikin nauroivat ensimmäisenä hypänneen viimeisille sanoille ennen molskahdusta veteen:

”Veli, minä olen sitoutunut.”

Sitoutuminen muistuttaa vähän veteen hyppäämistä. Joko on sitoutunut tai ei ole. Joko menee eteenpäin tai pysyy paikallaan. Ei ole mitään välimuotoa. Me kaikki kohtaamme päätöksen hetkiä, jotka muuttavat loppuelämämmme. Meidän kirkon jäsenten on kysyttävä itseltämme: ”Hyppäänkö veteen vai seisonko vain reunalla? Astunko eteenpäin vai kokeilenko pelkästään varpaillani veden lämpötilaa?”

Joskus teemme syntiä tekemällä väärin. Joskus taas teemme syntiä, koska emme tee mitään. Jos olemme vain jollakin tavoin sitoutuneita evankeliumiin, se voi johtaa turhautumiseen, tyytymättömyyteen ja syyllisyyteen. Näin ei

pitäisi olla meidän kohdallamme, koska me olemme liittokansaa. Me teemme liittoja Herran kanssa, kun meidät kastetaan ja kun astumme Herran huoneeseen. Miehet tekevät liittoja Herran kanssa, kun heidät asetetaan pappeteen. Mikään ei voi olla tärkeämpää kuin Herralle antamamme sitoumuksen pitäminen. Muistakaamme Raakelin ja Lean vastaus Jaakobille Vanhassa testamentissa. Se oli yksinkertainen ja suorasukainen ja osoitti heidän sitoutumisensa: ”Tee siis nyt niin kuin Jumala on käskenyt sinun tehdä!” (1. Moos. 31:16.)

Ne, jotka ovat vain jollakin tavoin sitoutuneita, voivat odottaa vain jollakin tavoin saavansa todistuksen, ilon ja rauhan siunauksia. Taivaan ikkunat saattavat olla heille vain jollakin tavoin avoinna. Eikö olisi typerää ajatella: ”Sitoudun nyt 50-prosenttisesti, mutta kun Kristus tulee toisen kerran, sitoudun sataprosenttisesti?”

Sitoutuminen Herran kanssa tekemiimme liittoihin on tulosta kääntymyksestämme. Sitoutuminen Vapahtajaamme ja Hänen kirkkoonsa kehittää luonnettamme ja vahvistaa henkeämme niin että kun kohtaamme Kristuksen, Hän ottaa meidät syleilyynsä ja sanoo: ”Hyvin tehty! Olet hyvä ja luotettava palvelija.” (Matt. 25:21.)

Aikomuksen ja toiminnan välillä on ero. Ne, jotka vain aikovat sitoutua, saattavat löytää verukkeita joka käännteessä. Ne, jotka todella sitoutuvat, kohtaavat haasteensa avoimesti ja sanovat itsekseen: ”Niin, se olisi oikein hyvä syy viivyttellä, mutta olen tehnyt liittoja, ja siksi teen sitä, mitä olen sitoutunut tekemään.” He tutkivat pyhiä kirjoituksia ja etsivät vilpittömästi taivaallisen Isänsä ohjausta. He ottavat vastaan kirkon tehtäviä ja tekevät niissä parhaansa. He osallistuvat heille kuuluiin kokouksiin. He huolehtivat kotiopetuksestaan tai kotikäyntiopetuksestaan.

Saksalaisessa sananlaskussa sanotaan: ”Lupaukset ovat kuin täysikuu. Ellei niitä pidä heti, ne vähentyvät päivä päivältä.” Me Myöhempien Aikojen Pyhien Jeesuksen Kristuksen Kirkon jäsenet olemme sitoutuneet kulkemaan opetuslapseuden tietä. Olemme sitoutuneet noudattamaan Vapahtajamme esimerkkiä. Kuvitelkaa, kuinka maailmaa siunataan ja kuinka se muuttuu pysyvästi, kun kaikki Herran kirkon jäsenet elävät todellisten mahdollisuuksiensa mukaisesti – kääntyneinä sielunsa sopukoita myöten ja sitoutuneina rakentamaan Jumalan valtakuntaa.

Tavallaan jokainen meistä seisoo ratkaisutilanteessa katsoen veteen. Rukoilen, että meillä on uskoa, että kuljemme eteenpäin, kohtaamme pelkomme ja epäilyksemme rohkeina ja sanomme itsellemme: ”Minä olen sitoutunut!” ■

TÄMÄN SANOMAN OPETTAMINEN

”Yksi tapa auttaa oppijoita ymmärtämään evankeliumin periaatteita on antaa heidän piirtää kuvia. Piirtäminen antaa heille mahdollisuuden tutkia ja ilmaista ymmärrystään ja tunteitaan evankeliumiaiheista kertomuksista ja keskusteltavina olevista periaatteista.” (*Opettaminen, kutsumuksista suurin*, 2000, s. 174.) Voit halutessasi lukea artikkelin, käsitellä evankeliumiin sitoutumisen periaatetta ja pyytää sitten halukkaita piirtämään kuvan jostakin evankeliumiaiheisesta toiminnasta, joka osoittaa sitoutumista. Pienille lapsille pitää ehkä ehdottaa, mitä he voisivat piirtää.

NUORILLE

Vain sen voin antaa

Alyssa Hansen

Kannoin huolta siitä, kuinka pystyisin maksamaan kaiken sen, mitä halusin tehdä kesän aikana: kurssit, työpajat, kesäleirit ja niin edelleen. Olin purskahtamaisillani itkuun. Sitteen muistin kaiken sen, mitä minulle on opetettu luottamisesta Herraan ja Häneen uskomisesta. Päätin antaa tilanteen Herran käsiin ja luottaa siihen, että jos se olisi Hänen tahtonsa mukaista, Hän järjestäisi keinon.

Pian sen jälkeen äitini löysi lunastamattoman sekini, jonka olin saanut

työstä, jossa olin ollut aiemmin sinä vuonna, ja heti seuraavana päivänä sain postitse pienen käteispalkinnon saavutettuani toisen sijan eräessä kilpailussa. Tämä oli minulle suurena todistuksena siitä, että Jumala todella elää, että Hän rakastaa minua ja huolehtii minusta ja järjestää keinon.

Olin täynnä kiitollisuutta ja rakkautta taivaallista Isääni ja Vapahtajaani kohtaan. Tuntui kuin pakahtuisin! Halusin osoittaa, kuinka

kiitollinen olin, ylistää Jumalaa parhaan kykyni mukaan ja jakaa tuon tunteen. Toiset ovat tehneet niin säveltämällä laulun, kirjoittamalla runon tai maalaamalla taulun, mutta minusta tuntui, etten osaisi tehdä mitään sellaista. Ymmärsin, että ainoa asia, jonka voisin antaa ja joka ylistäisi riittävästi, olisi elämäni – että olisin esimerkkinä uskovista (ks. 1. Tim. 4:12), että antaisin elämäni Kristukselle. Vain sitä Hän pyytää, ja vain sen voin antaa.

LAPSILLE

Oletko sinä sitoutunut?

Kun olemme luvanneet seurata Jeesusta Kristusta, me teemme oikein esittämättä verukkeita.

Nämä neljä lasta osallistuvat alkeisyhdistysluokkansa kanssa paikallisen leikkikentän siivoamiseen. Kuka näistä lapsista ei näytä olevan sitoutunut? Miksi ei? Kuinka muut osoittavat olevansa sitoutuneita?

Ympyröi viisi esinettä, jotka auttaisivat tätä lasta osallistumaan palvelutoimintaan muiden kanssa. Löydätkö haravan, pensselin, tikapuut, ämpärin ja lapion?

Tule temppeliin saamaan siunauksesi

Tutkikaa tätä aineistoa ja keskustelkaa siitä sopivalla tavalla niiden sisarten kanssa, joiden luona käytte. Käyttäkää oheisia kysymyksiä apuna vahvistaaksenne sisarianne ja tehdäksenne Apuyhdistyksestä aktiivisen osan omaa elämäännne.

Usko • Perhe • Auttaminen

Sisaret, meitä on siunattu suuresti. Vapahtaja on tämän kirkon johdossa. Meitä johtavat elävät profeetat. Meillä on pyhät kirjoitukset. Ja meillä on eri puolilla maailmaa monia pyhiä temppeleitä, joissa me voimme saada välttämättömät toimitukset, jotka auttavat meitä palaamaan taivaallisen Isämme luo.

Ensin me menemme temppeliin itsemme vuoksi. Vanhin Robert D. Hales kahdentoista apostolin koorumista on selittänyt: ”Temppelin ensisijainen tarkoitus on suoda toimitukset, jotka ovat välttämättömiä saadaksemme korotuksemme selestisessä valtakunnassa. Temppelitoimitukset ohjaavat meitä Vapahtajamme luo ja suovat siunauksia, jotka tulevat osaksemme Jeesuksen Kristuksen sovituksen ansiosta. Temppelit ovat suurenmoisoin ihmisen tuntema oppimisen korkeakoulu, ja ne antavat meille tietoa ja viisautta maailman luomisesta. Endaumenttiopetuksissa saamme ohjausta siihen, kuinka meidän tulee elää elämämme täällä kuolevaisuudessa. – Toimitus käsittää sarjan opetuksia siitä, kuinka meidän tulee elää, ja liittoja, joita teemme elääksemme vanhurskaasti seuraamalla Vapahtajaamme.”¹

Mutta temppelipalvelumme ei pääty siihen. Presidentti Boyd K. Packer, kahdentoista apostolin koorumin presidentti, on opettanut: ”Toimiessasi temppelissä sijaisena jonkun kuolleen puolesta voit samalla itse kerrata niitä liittoja, jotka olet tehnyt. Voit painaa entistä lujemmin mieleesi ne suuret hengelliset siunaukset, jotka liittyvät Herran huoneeseen. – Ne siunaukset, jotka voit saada pyhässä temppelissä, keskittyvät liittoihin ja toimituksiin.”²

Tule temppeliin ja tule sitten uudelleen. Temppeliliittojen solmiminen ja niiden pitäminen pitävät meidät tiellä kohti kaikista siunauksista suurinta – iankaikkista elämää.

Barbara Thompson, toinen neuvonantaja Apuyhdistyksen ylimmässä johtokunnassa.

Pyhistä kirjoituksista poimittua

Jes. 2:3; 1. Kor. 11:11; Ilm. 7:13–15; OL 109

Mitä voin tehdä?

1. Minkä kokemuksen voin kertoa vahvistaakseni niiden jäsenten päättäväisyyttä tulla temppeliin, joiden luona käyn?
2. Kuinka voin henkilökohtaisesti saada temppelin siunaukset?

Lisää tietoa on osoitteessa www.reliefsociety.lds.org.

Historiastamme poimittua

Profeetta Joseph puhui usein Apuyhdistyksen sisarille näiden kokouksissa. Kun Nauvoon temppeli oli rakenteilla, profeetta opetti sisarille oppia valmistuen heitä saamaan lisää tietoa temppelitoimitusten kautta. Vuonna 1842 hän sanoi Mercy Fielding Thompsonille, että endaumentti ”tuo sinut pimeydestä ihmeelliseen valoon”³.

Arviolta 6 000 myöhempien aikojen pyhää sai temppelitoimituksia ennen lähtöä Nauvoosta. Presidentti Brigham Young (1801–1877) on sanonut: ”Niin suurta intoa ovat pyhät osoittaneet [temppelitoimitusten] saamiseksi ja niin suuri halu meillä on suorittaa ne heille, että olen omistautunut kokonaan Herran työlle temppelissä työskennellen yötä päivää ja nukkuen keskimäärin vain neljä tuntia vuorokaudessa ja käyden kotona vain kerran viikossa.”⁴ Temppeliliittojen lujuus ja voima vahvistivat pyhiä, kun he jättivät kaupunkinsa ja temppelinsä lähtien matkalle kohti tuntematonta.

VIITTEET

1. ”Temppelin siunauksia”, *Liahona*, lokakuu 2009, s. 14.
2. *Valmistaudun astumaan pyhään temppeliin*, 2003, s. 35.
3. *Kirkon presidenttien opetuksia: Joseph Smith*, 2007, s. 433.
4. *Kirkon presidenttien opetuksia: Brigham Young*, 1997, s. 10.

Pieniä ja yksinkertaisia asioita

”Pienillä ja yksinkertaisilla asioilla saadaan aikaan suuria” (Alma 37:6).

VALOKEILASSA TEMPPELI

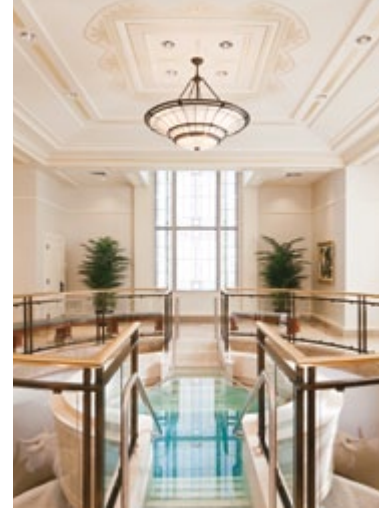
Vancouverin temppeli Kanadassa

Toukokuun 2. päivänä 2010 Vancouverin temppelistä Brittiläisessä Kolumbiassa Kanadassa tuli 131. temppeli, joka on vihitty tänä taloudenhoitokautena. Temppe-
lin pohjapinta-ala on 2 617 m², ja temppelissä on kastehuone, selestinen huone, kaksi endaumentihuonetta ja kaksi sinetöimishuonetta. Sisätilojen värimaailmassa on vihreää, vaaleansinistä ja kullanväriä kunnianosoituksena Amerikan mantereen luoteisrannikon metsien, meren ja taivaan majesteettisuudelle. Tyynenmeren kanukka, joka on Brittiläisen Kolumbian maakunnallinen kukka, näkyy maalauksissa ja verhoilussa eri puolilla rakennusta.

Vihkimistä edeltävän illan kulttuurijuhlissa esiintyi yli 1 200 nuorta. ”Majakkana maailmalle” -nimisessä esityksessä kuvattiin Kanadan historiaa ja asukkaita. Juhlan alussa presidentti Monson vaihtoi alkulaulun Kanadan kansallislauluksi sanoen: ”Me olemme täällä iloitaksemme Kanadasta teidän kanssanne.”

Presidentti Monson sanoi vihkimisrukouksessa: ”Olkoon kaikilla, jotka astuvat sisään, puhtaat kädet ja puhdas sydän. Kasvakoon heidän uskonsa, kun he työskentelevät täällä edesmenneiden puolesta. Lähtekööt he täältä tuntien rauhaa ja ylistäen Sinun pyhää nimeäsi.”¹

Ylhäältä: Näkymä kastehuoneeseen, koristeellisia yksityiskohtia ja selestinen huone Vancouverin temppelissä Kanadassa.

VIITE

1. Thomas S. Monson, ”Dedicatory Prayer”, ldschurchtemples.com/vancouver/prayer.

Paastopäiväkirja

Paastoaminen oli ennen minulle vaikeaa – kunnes aloin pitää paastopäiväkirjaa. Nyt aina ennen paastoa kirjoitan muistiin jonkin tietyn tarkoituksen paastolleni. Saattaisiin esimerkiksi kirjoittaa: ”Koska uusi tehtäväni mehiläisten neuvojana pelottaa minua niin kovasti, paastotan ja rukoilen, että Herra siunaisi minua, jotta olisin levollinen, luottavainen ja tyyni huomenna, kun pidän ensimmäisen oppiaiheeni.”

Koko paastoni ajan merkitsen muistiin merkityksellisiä asioita, joita tapahtuu – ajatuksia, tunteuksia ja vaikutelmia, joita tulee mieleeni ja sydämeeni, sekä viitteitä pyhien kirjoitusten kohdista, jotka erityisesti liittyvät paastoni tarkoitukseen.

Kun kerron toiveistani taivaalliselle Isälle, Hän usein siunaa minua sellaisin tavoin, joita en ollut osannut ajatellakaan. Tapahumat, jotka muutoin saattaisivat tuntua satunnaisilta elämässäni, liittyvät selvästi toisiinsa, kun kirjoitan ne muistiin ja huomaan, kuinka ne myötävaikuttavat kasvuuni ja kehitykseeni. Vuodesta 1996 asti, jolloin aloin ensimmäisen kerran pitää paastopäiväkirjaa, olen nähnyt, kuinka taivaallinen Isä on siunannut minun elämäni. Todistan paaston ja rukouksen uskomattomasta hengellisestä voimasta ja pidän paastoa mahdollisuutena riemuun ja rukoukseen (ks. OL 59:14).

Renee Harding, Pohjois-Carolina, USA

Mary Fielding Smith

Mary Fielding Smith, uskollinen myöhempien aikojen pyhiin kuuluvu nainen, jäi yksin huolehtimaan seitsemästä pienestä lapsesta, kun hänen miehensä Hyrum Smith oli Libertyn vankilassa talven 1838–1839. Mellakoitsijat tekivät hyökkäyksen hänen kotiinsa, ja hyökkäyksen seurauksena hänen poikansa miltei kuoli. Mary jäi leskeksi, kun hänen miehensä murhattiin Carthagen vankilassa 27. kesäkuuta 1844. Mary ja Emma Smith kärsivät monia koettelemuksia miestensä Hyrum ja Joseph Smithin rinnalla. Nykyään Marya ihaillaan varhaisen kirkon yhtenä uskollisimmista pioneereista.

Mary solmi avioliiton Hyrum Smithin kanssa 24. joulukuuta 1837. Hyrumin ensimmäinen vaimo Jerusha oli kuollut lapsivuoteeseen, ja Mary huolehti Hyrumin pienistä lapsista kuin omistaan. Hyrum ja Mary saivat myös kaksi yhteistä lasta, joista toinen oli Joseph F. Smith, josta tuli myöhemmin kirkon kuudes presidentti.

Kun pyhät Josephin ja Hyrumin marttyyrikuoleman jälkeen lähtivät Nauvoosta kohti Suolajärven laaksoa, Mary päätti lähteä matkaan. Mary ja hänen perheensä määrättiin erääseen matkaryhmään. Ryhmän päällikkö sanoi hänelle, että hän olisi taakaksi muille ja ettei hänen pitäisi yrittää lähteä vaikealle matkalle. Mary vastasi: ”Minä ehdin laaksoon ennen sinua, enkä myöskään pyydä sinulta mitään apua.”¹ Matka osoitautui vaikeaksi, mutta Mary saapui perheineen Suolajärven laaksoon 23. syyskuuta 1848 – päivää ennen päällikköä, joka oli epäillyt häntä.

Mary Fielding Smith pysyi uskollisena elämänsä loppuun asti. Hän maksoi kymmenykset myös

Yllmä: Mary Fielding Smith ylittämässä tasankoja. Yllä: Joseph F. Smith sekä perheenjäseniä Mary Fielding Smithin Salt Lake Cityssä sijainneen kodin luona, noin vuonna 1910.

ollessaan köyhä. Kun joku asiaan kuulumattomasti ehdotti, ettei Mary lahjoittaisi kymmenettä osaa sinä vuonna viljelemistään perunoista, tämä vastasi: ”Sietäisit hävetä. Haluatko kieltää minulta siunauksen? – Minä maksan kymmenykseni – en vain siksi, että se on Jumalan laki, vaan koska odotan siunausta niin tehdessäni.”² Hän perusti maatalan Suolajärven laaksoon ja opetti lapsilleen evankeliumia. Presidentti Joseph F. Smith on myöhemmin sanonut: ”Hän opetti minulle kunniallisuutta, hyveellisyyttä ja totuudellisuutta sekä rehellisyyttä Jumalan valtakunnalle, eikä hän opettanut minua vain ohjein, vaan myös esimerkillään.”³

VIITTEET

1. Ks. Don Cecil Corbett, *Mary Fielding Smith: Daughter of Britain*, 1966, s. 228.
2. Mary Fielding Smith, Joseph F. Smithin lainaamana julkaisussa Conference Report, huhtikuu 1900, s. 48.
3. *Kirkon presidenttien opetuksia: Joseph F. Smith*, 1999, s. 36.

JUO TÄYSIN MITOIN elävää vettä

”Joka juo minun antamaani vettä, ei enää koskaan ole janoissaan” (Joh. 4:14).

Matthew Heaps

huoltotyöpalvelut

HÄN ON ELÄVÄ VESI

”Haluatteko nauttia tästä elävästä vedestä [josta puhutaan kohdassa Joh. 4:14] ja kokea, kuinka tuo jumalallinen lähde kumpuaa sisimmässänne ikuiseen elämään?

Älkää siis pelätkö. Uskokaa koko sydämes-tänne. Opetelkaa usko-maan Jumalan Poikaan horjumatta. Antakaa sydämenne kohota hartaaseen rukoukseen. Täyttäkää mielenne Häntä koskevalla tiedolla. Hylätkää heikkoutenne. Vaeltakaa pyhyydessä ja sopusoinnussa käskyjen kanssa.

Juokaa täysin mitoin Jeesuksen Kristuksen evankeliumin elävää vettä.”

Ks. vanhin Joseph B. Wirthlin (1917–2008) kahdentoista apos-tolin koorumista, ”Yltäkylläinen elämä”, Liahona, toukokuu 2006, s. 100.

Työni vie minut eri puolilla maail-maa paikkakunnille, missä ihmi-sillä ei ole puhdasta vettä. Ryh-mämme tekee yhteistyötä paikallishallin-non ja asukkaiden kanssa, jotta saataisiin järjestettyä sellaisia puhtaan, elämää ylläpitävän veden lähteitä, kuten kaivoja sekä lähdekaivoja tai sadevesisäiliöitä, joita voidaan pitää toimintakunnossa.

Nämä vesihankkeet parantavat merkit-tävästi elämän laatua. Terveys kohenee huimasti, koska puhdas vesi estää lavan-taudin, koleran ja muiden veden välityk-sellä leviävien tautien tarttumista. Myös taloudellinen tilanne kohenee, kun van-hemmat ja lapset, jotka aiemmin käyttivät aikansa veden kantamiseen, voivat nyt hankkia työtä ja koulutusta. Sellaisillakin paikkakunnilla, missä on lukuisia ja laaja-alaisia ongelmia, ihmiset sanovat aina, että puhdasta vettä he kaipaavat eniten.

Vapahtaja suoritti maanpäällisen palvelutyönsä sellaisena aikana ja sel-laisella alueella, missä ihmiset saivat vetensä kaivoista. Kun Hän opetti naista kaivon luona sanoen: ”Joka juo minun antamaani vettä, ei enää koskaan ole

janoissaan” (Joh. 4:14), opettiko Hän myös meille sitä, että Hänen evankeliuminsa tyydyttää – pysyvästi – perusluon-teisimmat tarpeemme? Minä uskon niin.

Tulen aina olemaan kiitollinen eräälle Keniassa asuvalle naiselle, joka opetti minulle, mitä on halukkuus tehdä työtä veden saamiseksi. Tapasin hänet juh-lassa, joka järjestettiin hänen asuinyhtei-sössään kaivon valmistumisen jälkeen. Kiitollisena hän kertoi minulle, että uusi kaivo lyhentäisi hänen päivittäisen nel-jäntoista kilometrin vedenhakumatkansa puolentoista kilometrin pituiseksi. Hän oli ikionnellinen niistä mahdollisuuksista, joita hänellä nyt oli.

En voinut olla ajattelematta, miltä minusta tuntuisi, jos *minun* pitäisi kävellä puolitoista kilometriä saadakseni vettä. Minuun teki vaikutuksen se, että hän siirsi aina kaiken – kotitöistä puutarhan-hoittoon – syrjään mennessään hakemaan vettä. Hän tiesi, ettei hän ilman vettä pystyisi saamaan muita tehtäviä valmiiksi. Ajattelin sitä, kuinka raskas hänen kuor-mansa oli. Veden kantaminen vaatii voi-mia ja kärsivällisyyttä. Perheensä vuoksi

Vapahtaja on opettanut: ”Joka juo minun antamaani vettä, ei enää koskaan ole janoissaan. Siitä vedestä, jota minä annan, tulee hänessä lähde, joka kumpuaa ikuisen elämän vettä.” (Joh. 4:14.)

hän oli kuitenkin halukas kävelemään päivittäin neljätoista kilometriä hakeakseen vettä.

Mietin meitä, jotka saamme puhdasta vettä kotona hanasta – odotammeko me toisinaan sitä, että pääsemme Kristuksen luo yhtä helposti kuin saamme lasillisen vettä kääntämällä hanasta? Vai olemmeko me halukkaita siirtämään muut tehtävät – tärkeätkin – syrjään

pyrkiessämme tuntemaan Jeesuksen Kristuksen ja Hänen Isänsä?

Tiedän, että sen elävän veden lähde, jota Vapahtaja meille tarjoaa, ei koskaan ehdy vaan on puhdasta ja elämää ylläpitävää. Kun tulemme Hänen luokseen tyhjän kupin kanssa, Hän täyttää sen – usein täydemmäksi kuin pystymme ottamaan vastaan. Hän on todellakin elävä vesi, osoitus Jumalan rakkaudesta. ■

MITÄ ELÄVÄ VESI ON?

- Elävä vesi on Jeesuksen Kristuksen evankeliumi.
- Elävien vesien lähteen ”vedet kuvaavat Jumalan rakkautta” (1. Nefi 11:25).
- Elävä vesi voi tuoda meille ikuisen elämän (ks. Joh. 4:14; OL 63:23).

Lisää tietoa tästä aiheesta on luvuissa 1. Nefi 8 ja 11 sekä artikkelissa Richard G. Scott, ”Uskon muuttava voima ja luonteenlujuus”, *Liahona*, marraskuu 2010, s. 43.

KUINKA ELÄVÄ VESI SIUNAA MEITÄ?

Kathleen H. Hughes, entinen ensimmäinen neuvonantaja Apuyhdistyksen ylimmässä johtokunnassa, on auttanut vastaamaan tähän kysymykseen yleiskonferenssipuheessaan ”Elävän veden siunaamia”, *Liahona*, toukokuu 2003, s. 13.

1. Elävä vesi parantaa meidät Pyhän Hengen voimalla.
2. Elävä vesi ravitsee ja antaa meille voimaa (ks. Matt. 11:28).
3. Elävä vesi tuo rauhaa ja iloa (ks. Joh. 14:27; OL 101:16).

Voit halutessasi lukea perheesi tai ystävän kanssa kohdan 1. Nefi 11:25. Keskustelkaa siitä, kuinka elävien vesien lähde ja elämän puu liittyvät toisiinsa.

TYÖ

ON IANKAIKKINEN PERIAATE

Meidän taivaallinen Isämme ja Jeesus Kristus tekivät työtä luodessaan taivaat ja maan. He loivat auringon, kuun ja tähdet. He kokosivat meret ja saattoivat kuivan maan tulemaan esiin sekä kasvit kasvamaan. Sitten He loivat jokaisen elävän olennon meressä ja maan päällä. (Ks. 1. Moos. 1; Moos. 2.) Heidän esimerkinsä osoittaa meille, että työ on tärkeää taivaassa ja maan päällä. (Ks. myös Joh. 5:17; 9:4.)

Kun Jumala loi miehen ja naisen omaksi kuvakseen, Hän asetti heidät Eedenin puutarhaan (ks. 1. Moos. 1:26–27; 2:8). Myöhemmin kun heidät karkotettiin puutarhasta, Herra sanoi Aadamille: ”Otsa hiessä sinun on hankittava leipäsi” (1. Moos. 3:19). Siitä ajasta lähtien Aadam ja Eeva tekivät työtä täyttääkseen omat tarpeensa ja lastensa tarpeet (ks. Moos. 5:1).

Aadamin ja Eevan ajoista asti työ on ollut elämäntapa meille kaikille maan päällä. Me teemme työtä pitääksemme huolta omastamme ja perheemme fyysisestä, hengellisestä ja emotionaalisesta hyvinvoinnista. Vanhemmat pyrkivät perustamaan kodin, jossa opetetaan työn periaatteita. Kykyihin soveltuvien kotiaskareiden antaminen lapsille sekä heidän onnistumistensa kehuminen auttavat heitä saamaan myönteisiä työhön liittyviä kokemuksia. Sen tuloksena he voivat omaksua vahvan työetiikan ja hyvän asenteen sekä kehittää perustaitoja.

Meidän pitäisi myös yrittää löytää oikea tasapaino työn ja levon välillä. Kuutena päivänä viikossa voimme saada siunauksia, kun muistamme sovittaa työn lomaan toimintoja, jotka virkistävät meitä. Sunnuntaisin Herra kuitenkin lupaa meille erityisiä siunauksia, kun noudatamme Hänen käskyään pidättäytyä ajallisesta työstämme ja pyhittää lepopäivän (ks. 2. Moos. 20:9–11; OL 59:9–19).

Työ kuuluu taivaallisen Isämme suunnitelmaan meitä varten taivaassa ja maan päällä. Jos olemme vanhurskaita, palaamme Hänen luokseen asumaan. Siellä meillä on edelleen mahdollisuuksia tehdä työtä, kun autamme rakentamaan Jumalan valtakuntaa (ks. Moos. 1:39). ■

Kun autamme toisiamme ja kannamme työkuormamme yhdessä, raskainkin taakka kevenee.

Meillä on vastuu huolehtia itsestämme ja perheestämme.

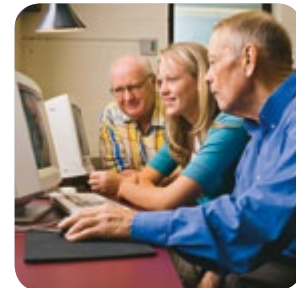
1. Vanhemmilla on pyhä velvollisuus huolehtia lapsistaan (ks. OL 83).

2. Lapsia siunataan, kun he huolehtivat ikääntyvistä vanhemmistaan (ks. 1. Tim. 5:3–4, 8).

3. Meidän tulee mahdollisuuksien mukaan auttaa sukulaisiamme.

1. Me vahvistamme luonnettamme ja omaksumme työhön liittyviä taitoja.

Työn tuloksena me saamme siunauksia.

2. Tunnemme iloa Jumalan suunnitelmasta meitä varten maan päällä.

3. Meistä tulee valmiimpia ja omavaraisempia, kun kartutamme kolmen kuukauden varaston ruokaa, vettä ja muita perustarvikkeita.

”[Ihminen] tehköön työtä ja ansaitkoon rehellisesti toimeentulonsa, niin että voi myös antaa tarpeessa olevalle” (Ef. 4:28).

Lisää tietoa on julkaisuissa *Evangeliumin periaatteet*, 2009, s. 159–163, ja *”Perhe – julistus maailmalle”*, *Liahona*, marraskuu 2010, s. 129.

JUMALAN KUTSUMA

Ramona Dutton

Opin omakohtaisesti, mitä tarkoittaa olla "Jumalan kutsuma profetian kautta ja niiden käten päällepanemisella, joilla on toimivalta" (UK 5).

Mieheni ja minä olimme juuri muuttaneet uuteen kaupunkiin ja odotimme innolla uuden seurakuntamme kokouksiin osallistumista. Kävi ilmi, että seurakunnan rajoja oltiin muuttamassa ja seurakunta jaettiin.

Toisena sunnuntainamme kirkon jälkeen seurakunnan kirjuri sopi meille tapaamisen uuden piispamme kanssa tiistai-iltana. Juteltuamme lyhyesti piispa pyysi mieheltäni lupaa kutsua minut uuden seurakuntamme Alkeisyhdistyksen johtajaksi. Sitten hän esitti kutsun minulle. Olin järkyttynyt, mutta minulle oli opetettu, ettei tehtävästä pidä koskaan kieltäytyä, joten lupasin tehdä parhaani.

Piispa antoi minulle nimiluettelon ja pyysi, että kertoisin hänelle kahden päivän kuluttua niiden nimet, jotka valitsisin neuvonantajiksi ja sihteeriksi. Olin aivan tyrmistynyt. Kun pääsimme kotiin, menin kylpyhuoneeseen lukkojen taa ja itkin. Sitteen vuodatin sydämeni taivaalliselle Isälle ilmaisten uuteen tehtävääni liittyvät huoleni. En tuntenut ketään uudessa seurakunnassa, ja tarvitsin Hänen apuaan. Kun lopetin rukouksen, rauha täytti sydämeni.

Seuraavana aamuna pidin

rukouksen ja uppouduin sitten tavallisiin kotiöihini. Piispan antama nimiluettelo oli keittiön pöydällä, ja vilkaisin sitä pikaisesti joka kerta ohi mennessäni. Kun olin vilkaissut luetteloa useaan kertaan, kaksi nimeä tuntui erottuvan muista. Otin luettelon ja luin nimet. Kun lausuin ne nimet, minut valtasi lämmin tunne. En ollut koskaan tuntenut Pyhää Henkeä niin voimakkaana.

Käännyin heti taivaallisen Isän puoleen rukouksessa, ja kyöneleet täyttivät silmäni lausuessani nimet uudelleen. En tiennyt mitään kummastakaan näistä naisista, mutta tiesin sydämässäni, että heidän oli määrä olla minun neuvonantajani.

Möhemmin samana iltana kävin nimiluettelon läpi mielessäni. Yksi nimi tuli mieleeni joka kerta, kun kuvittelin luettelon. Hänestä tuli minun sihteerini.

Tapasin piispan seuraavana päivänä ja kerroin hänelle neuvonantajieni ja sihteerini nimet. Yllätyksekseni he olivat samat naiset, joiden piispa oli ajatellut palvelevan hyvin Alkeisyhdistyksessä. Kun sunnuntaina tulin kirkolle, ensimmäinen neuvonantaja piispakunnassa seisoi kanssani kappelin ulkopuolella ja osoitti minulle

HENGEN JOHDATUKSEN ETSIMINEN

”Palvellakseen kirkossa henkilön täytyy olla Jumalan kutsuma (ks. UK 5). Johtajat etsivät Hengen johdatusta päättäessään, kuka kutsutaan tehtävään. He pohtivat myös tehtävään mahdollisesti vaadittavaa kelvollisuutta. He pohtivat myös jäsenen henkilökohtaisia tai hänen perheensä olosuhteita. Jokaisen tehtävän tulee hyödyttää niitä, joita palvellaan, jäsentä itseään sekä hänen perhettään.”

Käsikirja 2: Johtaminen ja palveleminen kirkossa, 2010, 19.1.1.

neuvonantajani ja sihteerin, kun he saapuivat. Kun katselin näitä sisaria, minusta tuntui aivan kuin jo tuntisin heidät. Jälleen Henki vahvisti minulle, että nämä naiset olivat Jumalan kutsumia.

Tiesin, että pystyisimme työskentelemään sopusoinnussa Herraa palvelen – ja niin kävi. Vaikka en tuntenut näitä sisaria, he olivat täydellisiä tehtäviinsä. Herra tiesi, kenet Hän halusi kutsua. Kuinka kasvattava kokemus minulle olikaan oppia omakohtaisesti, mitä tarkoittaa olla Jumalan kutsuma profetian kautta. ■

RAKASTAVAN ÄIDIN ELÄMÄNTEHTÄVÄ

Peiholani Kauvaka

Kun asuin lapsena Tongassa, äitini oli silloin tällöin apuna seminaarin opettamisessa. Niinä vuosina, jolloin olin 5–10-vuotias, äidillä oli usein tapana herättää minut ennen seminaaria ja viedä minut sen talon luo, jossa luokka kokoontui. Vaikka kävelymatka guavapensaiden läpi kulkevaa polkua pitkin oli alle puoli kilometriä, hän usein kysyi minulta: ”Pelottaako sinua?” Minä vastasin rohkeasti: ”Ei.”

Sitten äiti aina sanoi: ”Jonakin päivänä sinun pitää olla rohkea ja palvella taivaallista Isääsi. Hän on järjestänyt kaiken meitä varten, myös suunnitelman, jonka mukaan voimme palata Hänen luokseen asumaan. Jonakin päivänä menet lähetystyöhön ja palvelet Häntä koko sydämestäsi, väkevyydestäsi, mielestäsi ja voimastasi. Sinun täytyy alkaa valmistautua nyt tullaksesi hyväksi lähetysaarnajaksi.”

Myöhemmin vanhempani päättivät, että perheemme muuttaisi Ontarioon Kaliforniaan Yhdysvaltoihin. Äiti koki kulttuurishokin huomattessaan tullessaan vieraaseen maahan, jonka kieltä hän ei osannut puhua. Kun kanaemo, joka kokoaa poikasensa siipiensä suojiin, äidillä oli tapana koota kaikki meidät lapset ja polvistua pyytämään taivaalliselta Isältä, ettei yksikään niistä lapsista, jotka Isä oli suonut hänelle, lankeaisi pois Myöhempien Aikojen Pyhien Jeesuksen Kristuksen Kirkosta. Perherukouksen, päivittäisen pyhien kirjoitusten lukemisen, säännöllisten perheen yhteisten paastojen, viikoittaisten perheiltojen ja kirkon kokousten avulla vanhempani etsivät taivaallisen Isän apua perheemme vahvistamiseksi.

Vanhempani kannustivat meitä toimimaan varhain elämässä lähetysaarnajien tavoin.

Yllä: Kirjoittajan isä Moses, äiti Lavinia ja sukulaistyttö Los Angelesin tempelialueella Kaliforniassa Yhdysvalloissa vuonna 1999.

Meillä oli aina valkoinen paita mennessämme kirkkoon, ja hiuksemme oli leikattu siistiksi lähetysaarnajien tapaan. Minä, joka olin pappi, siunasin sakramentin, ja nuoremmat veljeni, jotka olivat opettajia ja diakoneja, valmistivat ja jakoivat sakramentin. Näin, kuinka äiti ja isä katselivat meitä varmistaen, että huolehdimme uskollisesti velvollisuuksistamme.

Ennen lähtöäni lähetystyöhön äiti sanoi: ”Tee sinä oma osasi, niin minä teen oman osani. Paastoa ja rukouksia sinun puolestasi, jotta löydät ihmisiä, joita opettaa.” Hän jatkoi paastamista ja rukoilemista kaikkien neljän poikansa puolesta heidän ollessaan lähetystyössä. Me kaikki palvelimme uskollisesti ja palasimme kunniaakkaasti kotiin.

Kun tapasin äitini viimeisen kerran ennen hänen kuolemaansa, hän sanoi: ”Peiholani, olen opettanut sinulle kaiken, minkä tiedän olevan tärkeintä tässä elämässä ja tulevassa: Jeesuksen Kristuksen evankeliumi on totta. Jeesuksen Kristuksen sovituseri tuo pelastuksen sielullesi. Pidä kunniaa ne liitot, jotka olet tehnyt Herran kanssa tempelissä. Tee tämä niin perheemme voi olla jälleen yhdessä. Tämän tiedän ehdottomasti, koska taivaallinen Isä ja Jeesus Kristus elävät.”

Todistukseni on rakentunut evankeliumin perustalle jokaisen äitini ja isäni lausuman sanan voimasta. Tiedän, että perheemme voi jonakin päivänä olla yhdessä jälleen, koska vanhempani täyttivät tehtävänsä opettaa meille evankeliumia ja johdattaa meidät Vapahtajan luo. ■

MI VIDA, MI HISTORIA

Latinalaisamerikkalaisten myöhempien aikojen pyhiin kertomuksia uskosta ja innoituksesta.

Näiden sivujen myöhempien aikojen pyhät esittivät oman kertomuksensa vakaumuksesta ja uskosta Jeesuksen Kristuksen evankeliumiin äskettäisessä kirkon historian museon näyttelyssä. Yhdessä he edustavat miljoonia latinalaisamerikkalaisia pyhiä.

Kaksikymmentä neljä kertomusta oli esillä Kirkon historian museossa Salt Lake Cityssä Utahissa Yhdysvalloissa järjestetyssä näyttelyssä, joka päättyi kesäkuun 2011 lopussa. Multimediana näyttelyyn voi yhä tutustua verkossa osoitteessa lds.org/churchhistory/museum/exhibits/mividamihistoria.

Carmen Echeverría Wood

Carmen syntyi uskonnolliseen perheeseen Guatemalan kaupungissa Guatemalassa. Kun hän oli yhdeksänvuotias, myöhempien aikojen pyhiin kuuluvat lähetyssaarnaajat opettivat hänen perheelleen evankeliumia. Hän kävi mielellään Alkeisyhdistyksessä ja puhui uudesta onnellisuuden tunteesta perheessään. Vuoden kuluttua perhe meni kasteelle. Carmen kertoo: ”Se oli ihanaa, ihanaa aikaa.” Hän muistaa, kuinka presidentti David O. McKay (1873–1970) kävi Guatemalassa vuonna 1954 ja opetti lapsille kymmenysten periaatetta. Kun Carmen oli 17-vuotias, hänet kutsuttiin palvelemaan Keski-Amerikan lähetyskentällä. Hän oli kiitollinen saadessaan kertoa ”paremman elämän toivosta sekä toivosta olla yhdessä ikuisesti”.

Miriam Puerta Amato

Miriam on kotoisin Brasiliasta.

Kun hän halusi palvella lähetystyössä, hän täytti hakemuksen.

Seitsemän

viikkoa myöhemmin hänen perheensä ollessa koolla kotona hän luki kirjeen, jossa hänet kutsuttiin palvelemaan tempeliaukion lähetyksentällä Salt Lake Cityssä Utahissa. Hän kertoo: ”Kun luin kirjeen, oli mielenkiintoista, että perheeni hurrasi samalla tavalla kuin he tekevät, kun Brasilian kansallinen jalkapallojoukkue tekee maalin. Minäkin olin onnellinen, ja tiesin, että Herra lähetti minut sinne.”

Nelson Mousqués

Pian sen jälkeen kun Nelson oli syntynyt Asunciónissa Paraguayssa, hänen vanhempansa tapasivat lähetyssaarnaajat.

”Eräänä päivänä isä oli kotimme kuistilla ja näki vanhin Higbeen ja vanhin Johnsonin, mutta hän ei tiennyt heidän olevan lähetyssaarnaajia”, veli Mousqués muistelee. ”Isä käski siskoani tuomaan kaksi tuolia, koska hänen mukaansa ’nuo nuoret miehet muuttavat meidän elämämme’. Kun vanhimmat koputtivat oveen, isä avasi sen ja sanoi: ’Tulkaa sisään. Olemme odottaneet teitä.’ Isäni ja koko perhemme liittyi kirkkoon.”

Robin Mendoza

Robin kasvoi aikuiseksi Ecuadorissa köyhänä, mutta hän halusi parantaa asemaansa. Kerran ollessaan tekemässä 12 tunnin päivää plantaasilla hän rukoili johdatusta, ja hänen rukouksensa aikana

välähti salama. Robin piti sitä Jumalan viestinä siitä, että elämään sisältyi lupaus. ”Tiesin, että tuntemukseni tulivat Jumalalta”, Robin muistelee. Hän ymmärsi, että uskon avulla hän pystyisi muuttamaan elämäänsä. 16-vuotiaana hän lähti töihin Guayaquiliin, jossa hänet kastettiin. Jatkuva innoitus johdatti hänet Brigham Youngin yliopistoon, jossa hän saavutti päämääränsä hankkia koulutus.

Ursula Binder Brock

Sisar Brock muistaa pohtineensa elämän tarkoitusta ollessaan vasta viisivuotias. Hänen ollessaan teini-ikäinen Venezuelassa lähetysaarnajat opettivat hänelle ja hänen perheelleen evankeliumia, ja heidät

kastettiin. Hän oli täynnä uskoa, kun hänet 16-vuotiaana kutsuttiin seurakunnan Alkeisyhdistyksen johtajaksi. Nyt palveltuaan koko elämänsä ajan hän on oppinut ymmärtämään, että hänen kohdallaan ”usko on valinta”. Hän selittää: ”Päätän itse, että annan elämänsäni aikaa Vapahtajalle. Olen oppinut tietämään, että sovitus on ihanin, epätavokkain rakkauden osoitus koko ihmiskuntaa kohtaan. Vapahtajastani ja Lunastajastani, Rauhan tuojasta, on tullut paras ystäväni – elämäni vakio.”

Lincoln Peters

Lincoln asui kotiväkensä kanssa Santiagossa Chilessä, kunnes hänen äitinsä kuoli hänen ollessaan kymmenvuotias. Myöhemmin hän asui tätinsä ja enonsa luona. Kun Lincoln oli 18-vuotias, vanhin Barton ja vanhin Bentley tulivat hänen tätinsä ja enonsa kotiin. Lincolnin tati ja isoäiti ottivat evankeliumin heti vastaan, mutta Lincoln vältteli lähetyssaarnaajia. Eräänä sunnuntaiaamuna yleensä lempeä isoäiti tuli Lincolnin huoneeseen, kiskaisi peiton tämän vuoteesta ja sanoi, että Lincoln lähtisi kirkkoon heidän kanssaan. Tyrmistyneenä isoäidin epätavallisesta käytöksestä mutta kunnioituksesta häntä kohtaan Lincoln nousi ylös ja meni kirkkoon. Sinä päivänä hän tunsu sielussaan jotakin uutta ja voimallista, joka muutti hänen elämänsä. Pian hänestä tuli yksi kirkon ensimmäisistä käännyttämisistä Chilessä.

Luis ja Karla Hernández

Luis ja Karla tapasivat teini-ikäisinä Hondurasissa. He alkoivat seurustella ja menivät pian naimisiin. Luis, joka ei ollut kirkon jäsen, ihaili Karlan vanhempia, jotka ”kohtelivat toisiaan kunnioitusta ja rakkautta osoittaen, ja tämä herätti minussa halun tietää heidän arvoistaan”. Pian Luis meni kasteelle, ja Karla ja Luis sinetöitiin Guatemalan tempelissä Guatemalassa. Heidän ollessaan kolmissakymmenissä heidän suhteensa joutui koe-tukselle, ja Karla lähti kotoa epäillen, että heidän teini-iässä solmimansa avioliitto oli virhe. Luis paastosi ja rukoili ja pyysi Jumalaa ”tuomaan Karlan takaisin kotiin, ja Hän teki niin. Hän teki niin.” Nykyään heidän avioliittonsa on vahvempi kuin koskaan.

Noemí Guzman de Abrea

Noemí syntyi Argentiinassa, missä hänen perheensä liittyi kirkkoon. He muuttivat Yhdysvaltoihin hänen ollessaan teini-ikäinen. Vaikka Noemí onkin mielellään amerikkalainen, hän on mitä onnellisin, kun hän voi kokea Argentiinan kulttuuria. ”Latinalaisessa Amerikassa ihmiset ovat hyvin, hyvin lämminkisiä. He ottavat sinut heti mukaan, ystävystyvät kanssasi, ottavat joukkoonsa. He ovat mielellään perheen ja ystävien kanssa, syövät hyvää ruokaa. Se on ihanaa, ja se, että voin kokea sitä puolta kulttuurista, on jotakin, mitä en muuttaisi mistään hinnasta.”

Omar Canals

Vuonna 1948 Uruguayssa Omarin äiti tarjosi sateenvarjoaan kahdelle myöhempien aikojen pyhiin kuuluvalla lähetyssaarnaajasarelle. Sen tuloksena hän alkoi puhua lähetyssaarnaajien kanssa, ja myöhemmin Omarin isosisko meni kasteelle. Omar, joka syntyi vuonna 1948, oli ensimmäinen vauva, joka siunattiin Uruguayn lähetyksentällä, joka avattiin vuonna 1947. Kun Omar oli kahdeksanvuotias, hänet ja hänen vanhempansa kastettiin. Muutama vuosi sen jälkeen kun Omar oli solminut avioliiton rakastettunsa kanssa, he muuttivat Yhdysvaltoihin. Vuonna 1973 Omar, joka oli jo toiminut radioäänenä, sai kirkolta työpaikan ja alkoi tulkata kirkon yleiskonferensseja espanjaksi. ■

Uskoa vastata KUTSUUN

Meillä kaikilla täytyy olla sydämessämme palava vakaumus siitä, että tämä on Jumalan työtä ja että se vaatii meitä antamaan parhaamme rakentaaksemme ”Siionin autioita paikkoja”.

Vuonna 1849 – vain kaksi vuotta sen jälkeen kun pyhät olivat tulleet Suolajärven laaksoon – vanhin Parley P. Pratt kahdentoista apostolin koorumista johti tutkimusretkeä etelään. Mitä pidemmälle etelään tutkimusretki eteni, sitä vaikeammaksi maasto muuttui. Kun miehet olivat laskeutuneet yli 900 metriä Great Basinin laittaan Virginjoen ja Santa Clara -joen yhtymäkohtaan (nykypäivän St. Georgen eteläpuolelle Utahissa), maasto kävi kuivaksi ja hiekkaiseksi, tuliperäiseksi ja vaikeakulkuiseksi. Tutkimusretkeilijät eivät olleet asiasta innoissaan. Päiväkirjassa kerrotaan:

”Kuljimme – – läpi vaikeakulkuisen, kivisen, hiekkaisen, miltei sanoin kuvaamattoman seudun, joka oli yhtä kauheaa epäjärjestyttä. – –

Edessä näkyi avara laajuus kaaosmaista ainesta, joka muodosti valtavia kukkuloita, [punaisia] erämaita, kolkkoja ja karuja tasankoja, pystysuoria kallioita, irtonaista ja köyhää savimaata, – – hiekkakiveä – – käsittämättömässä epäjärjestyksessä – lyhyesti sanottuna raunioitunut seutu – –, jonka jonkin aiemman aikakauden kauhistuttavat luonnonmullistukset olivat kääntäneet ylösalaisin, nurin päin.”¹

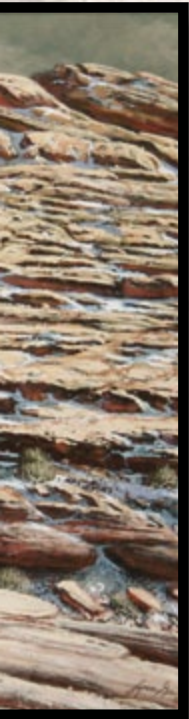
Mutta niin vaikeakulkuiselta kuin seutu etelän suunnassa näyttikin, niin itäpuoliset San Juanin alueen tuulen pieksemät, eroosion murentamat kalliot sekä kanjonien erämaa näyttivät paljon vaikeammilta. Kirkon johtajat tiesivät, että tuon villin, kartoittamattoman kolkan kesytäminen olisi vaikeaa, mutta silti he halusivat perustaa kirkon yhdyskuntia territorion siihen osaan. Vuonna 1879 Parowanin vaaran neljännesvuosittaisessa konferenssissa 250 ihmistä otti vastaan presidentti John Taylorin esittämän kutsun perustaa San Juanin lähetysalue. Mukanaan 80 vankkurit ja lähes 1 000 päättä karjaa ja hevosia he lähtivät

LYNN GRIFIN TEOS VIIMESET VANKKURIT

**Vanhin
Jeffrey R. Holland**

kahdentoista apostolin koorumista

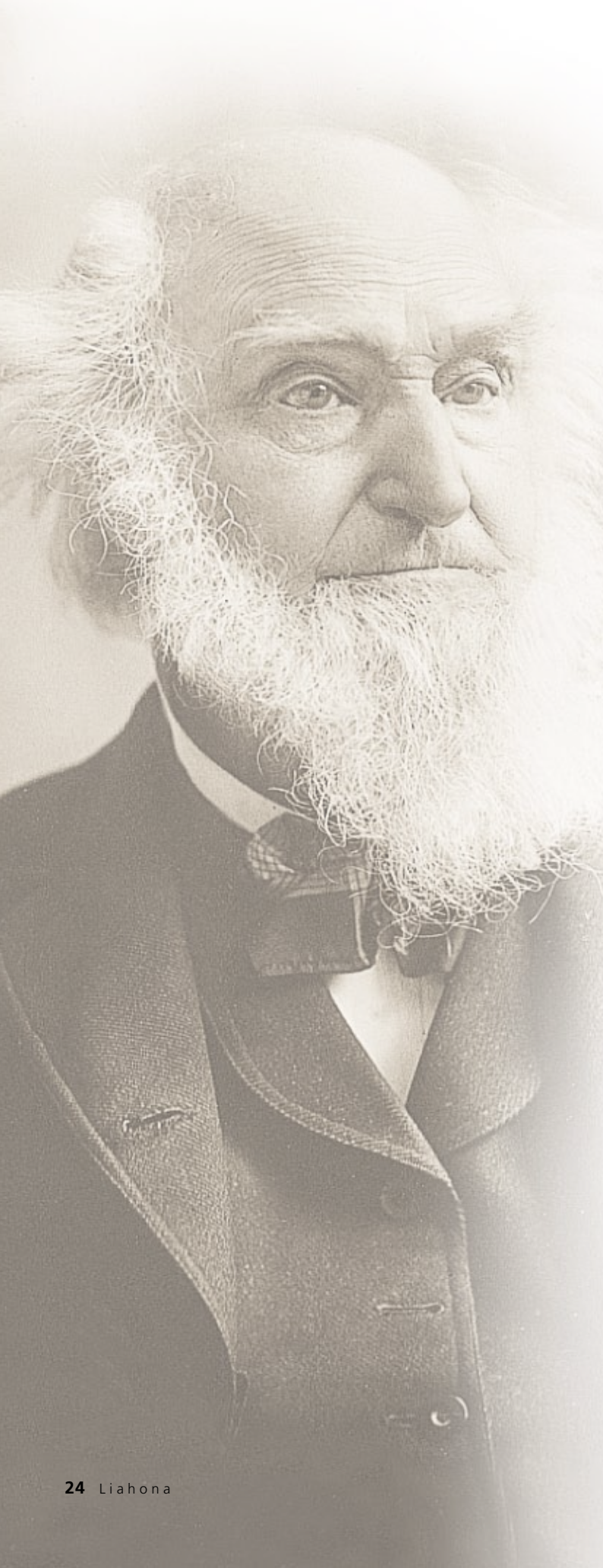
matkalleen kohti mahtavaa, tutkimatonta seutua lumihuippuisine vuorineen ja korkealle kohoavine kivipylyväineen.

Etsiessään lyhintä reittiä San Juaniin ensimmäiset tutkimusmatkailijat voittivat esteen toisensa jälkeen, mutta pian he kohtasivat kaikista esteistä suurimman ja pelottavimman: Coloradojoen solan kulkukelvottoman kuilun. Kuin ihmeen kautta heidän väsyneet tiedustelijansa löysivät kanjonista kapean aukon – halkeaman, joka johti yli 600 metriä alaspäin pitkin punaisia kallioita kohti alhaalla olevaa Coloradojokea. Tämä yksinäinen, lähes hengenvaarallinen kallionhalkeama näytti tarjoavan ainoan mahdollisen reitin itään.

Hiekkakivisola oli enimmäkseen liian kapea hevosten kuljettavaksi, ja paikoin se oli liian kapea ihmisenkään kuljettavaksi. Jopa 23 metrin korkuiset pystysuorat pudotukset olisivat tuntuneet mahdottomilta paksusarvilampaillekin, puhumattakaan täyteen lastatuista vankkureista. Mutta sitkeät pyhät eivät aikoneet kääntyä takaisin. Niinpä he käyttivät räjähdysainetta ja työkaluja ja työskentelivät suurimman osan joulukuusta 1879 ja tammikuun 1880 avaten vaarallisen ja alkeellisen tien kanjonin kuiluun.

Kun tämä tien pohja oli saatu valmiiksi – jos sitä sellaiseksi kutsua – tehtävänä oli nyt saada ensimmäiset 40 vankkuria alas ”halkeaman” läpi. Muut vankkurit, jotka odottivat kahdeksan kilometriä taaempänä Fifty-Mile Springissä, seuraisivat perässä.

He järjestäytyivät siten, ”että tusina miestä tai enemmän voisi roikkua vankkurien takana” pitkistä köysistä hidastaen alasmenvauhtia. Sitten pyörien

Mitä me huomaamme näistä uskollisten pioneerien esimerkeistä? Huomaamme saman, mitä oli niissä pyhissä, jotka pakenivat New Yorkin osavaltiota ja Pennsylvaniasta ja Ohiota ja Missouriista ja sitten pois rakkaasta Nauvoostaan yli jäätyneen joen temppelin pian palaessa etäällä.

jarrut lukittiin ketjuilla, niin että pyörät pääsivät liukumaan mutta eivät pyörimään, mikä olisi saanut aikaan suurta tuhoa.

Yhtenä pioneerihistorian suurista hetkistä komppania vei vankkurit yksi kerrallaan alas petollista jyrkännettä. Kun he pääsivät kanjonin pohjalle, he alkoivat innokkaina kulkea joen yli tasapohjaisella lautalla, jonka he olivat kehittäneet tähän tarkoitukseen. Loppujen lopuksi kävi niin, että Joseph Stanford Smithin perhe oli viimeisissä vankkureissa, joiden oli määrä laskeutua sinä päivänä.

Stanford Smith oli järjestelmällisesti auttanut edellä kulkevia vankkureita pääsemään alas, mutta jotenkin komppania ilmeisesti unohti, että häntäpäässä kulkeva veli Smithin perhe tarvitsi yhä apua. Stanford tunki syvää levottomuutta siitä, että muut näyttivät jättäneen hänet ja hänen perheensä. Hän siirsi valjakkonsa, vankkurinsa ja perheensä jyrkänteen reunalle. Parivaljakko asetettiin eteen ja kolmas hevonen sidottiin köydellä vankkurien taakse niiden taka-akseliin. Smithit seisoivat hetken aikaa ja katselivat alas kohti petollista halkeamaa. Stanford kääntyi vaimonsa Arabellan puoleen ja sanoi: ”Pelkäänpä, ettemme onnistu.”

Arabella vastasi: ”Mutta meidän on onnistuttava.”

Stanford sanoi: ”Olisipa meillä edes muutama mies, jotka pidätelisivät vankkureita takaa, niin me saattaisimme onnistua.”

Hänen vaimonsa vastasi: ”Minä huolehdin pidättelemisestä.”

Arabella Smith levitti täkin maahan ja asetti poikavauvansa siihen kolmivuotiaan Royn ja viisivuotiaan Adan hoiviin. ”Pidelkää pikkuveljeä, kunnes isä tulee hakemaan teitä”, hän sanoi. Sitten Arabella Smith asettui vankkurien taakse ja tarttui vankkurien taka-osaan kiinnitetyn hevosen ohjaksiin. Stanford alkoi ohjata valjakkoa alas kuiluun. Vankkurit nytkähtivät alaspäin. Ensimmäisestä

hytkähdyksestä takana oleva hevonen kaatui. Sisar Smith syöksyi sen ja vankkuriin perään kiskoen köysistä koko voimallaan ja rohkeudellaan. Pian hänkin kaatui, ja hänen rauhautuessaan hevosen mukana yksi rosoinen kivenlohkare viilsi hirmuisen haavan hänen jalkaansa lonkasta kantapäähän asti. Vaatteet riekaleina

Kun Elizabeth Claridgen (yllä) isä kutsuttiin muuttamaan perheensä kanssa vaikealle Muddyn lähetysalueelle nykyisen Nevadan seudulle Yhdysvalloissa, Elizabeth itki mutta julisti: ”Enkä minä tunnustaisi häntä isäkseni, ellei hän lähtisi, kun hänet kutsutaan.”

ja vakavasti haavoittuneena tuo urhea nainen piteli kiinni niistä köysistä kaikella väkevyydellään ja uskollaan koko matkan rinnettä alas aina joen mutkaan asti.

Kun he pääsivät kanjonin pohjalle, he saattoivat tuskin uskoa onnistuneensa. Stanford juoksi heti hurjaa vauhtia 600 metrin matkan takaisin kallion laelle peläten lasten hyvinvoinnin puolesta. Reunan yli kiivettyään hän näki lasten pysyneen kirjaimellisesti hievahtamatta paikallaan. Pidellen vauvaa sylissä ja kahden muun lapsen pitäessä tiukasti kiinni hänestä ja toisistaan hän johti heidät alas kallionhalkeamaa pitkin heidän levottoman äitinsä luo. Etäällä

he näkivät viiden miehen tulevan heitä kohti kantaen ketjuja ja köysiä. Kun nämä miehet käsittivät, missä ahdingossa Smithit olivat, he lähtivät apuun. Stanford huusi heille: ”Unoh-takaa koko juttu, kaverit. Me pärjäsimme hyvin. Tämä mies tarvitsee [tälle matkalle] vain [Bellen].”²

Kun kutsu kuuluu

Tämä matka kallionhalkeaman läpi on vain yksi monista esimerkeistä, jotka kertovat varhaisten pyhien valtavasta päättäväisyydestä ja omistautumisesta heidän vastatessaan profeettansa esittämään kutsuun. Toisena esimerkkinä on Muddyn lähetysalueen perustaminen nykyisen Nevadan seudulle ja siihen lähetystehtävään kutsuminen. Kuten hyvin monet varhaiset pioneerien uudisasutukset, Muddyn aluekin enteili erittäin kovaa työtä, ja kun jäsenille esitettiin kutsuja alueen asuttamiseksi, moni tutkisteli kovasti sieluun.

Jotkut niistä, jotka 1860-luvulla kutsuttiin, ovat varmasti kysyneet: ”Kaikista maailman paikoista miksi juuri Muddyn?” No, itse asiassa siihen oli syitä. Ensiksikin Yhdysvaltain sisällissota oli luonut kasvavan mahdollisuuden kuljettaa kauppatavaroita Coloradojokea pitkin. Toiseksi kun sota oli keskeyttänyt tekstiilien hankinnan perinteisistä lähteistä, niin joidenkin kilometrien päähän St. Georgen ja Washingtonin kaupunkeihin oli perustettu Cotton Mission (puuvilla-lähetysalue). Oletuksena oli, että tuon lähetysalueen tarpeisiin voitaisiin viljellä puuvillaa Muddyn alueella. Kolmanneksi myöhempien aikojen pyhät tunsivat voimakkaasti velvollisuudekseen työskennellä alueella asuvien Amerikan alkuperäisheimojen parissa

auttaen heidän ravitsemisessaan ja toivoen voivansa kouluttaa heitä.

Alue oli kuitenkin syrjäinen, karu autiomaa. Näytti siltä, ettei siellä ollut tarjolla lähestulkoon mitään muuta kuin hellettä ja kovaa työtä. Se sijaitsi syrjässä ja oli enimmäkseen autiota, ja joki, jonka mukaan lähetysalue sai nimensä (Muddy, 'mutainen'), oli nimensä veroinen.

Siitä, kuinka ja millaisella uskolla ja päättäväisyydellä Muddyn alue asutettiin, kerron yhden uudisraivaajan omin sanoin. Hän edustaa sitä sisukkuutta ja sinnikkyyttä ja moraalista vakaumusta, joka sekä nuorilla että vanhoilla oli – tässä tapauksessa erityisesti nuorilla. Näin Elizabeth Claridge McCune kirjoitti isänsä saamasta kutsusta asettua Muddyn alueelle:

”Yksikään paikka maan päällä ei tuntunut minusta 15-vuotiaana niin kallisarvoiselta kuin rakas vanha Nephi [kaupunki Utahin Juabin piirikunnassa]. Kuinka innokkaasti odotimmekaan presidentti Brigham Youngin ja hänen seurueensa ajoittaisia käyntejä! – –

Veli Brigham, veljet Kimball ja Wells sekä koko [heidän] seurueensa nousivat vaunuistaan ja kävelivät poikki kukin koristellun tien – – kotiimme, missä päivällinen valmistettiin ja tarjoiltiin. – –

Osallistuimme kaikki [sunnuntain] iltapäiväkokoukseen. Valkoisiin pukeutuneet tytöt olivat varanneet istuimet edestä. Saarnat olivat mahtavia, ja me olimme onnellisia, kunnes presidentti Young ilmoitti, että hän esittäisi muutamien miesten nimet, jotka oli määrä kutsua ja hyväksyä lähetysaarnajiksi, jotta he lähtisivät asuttamaan – – 'Muddya'. Tämä miltei pysäytti kaikkien läsnäolevien

sydämen sykkeen. Monia jäsenistämme oli kutsuttu asuttamaan Dixien seutua – mutta Muddy, niin monien kilometrien päässä etelässä! Ja niin paljon pahempi! Voi! Voi! En kuullut mitään muuta nimeä kuin 'Samuel Claridge'. Kuinka sitten itkin ja nyhykytinkään välittämättä siitä, että kyyneleet pilasivat uuden valkoisen

mekkoni. Vieressäni istuvan tytönkin isä kutsuttiin. Ystäväni kysyi: 'Mitä sinä oikein itket? Ei minua itketä yhtään. Tiedän, ettei minun isäni lähde.' 'No, siinä se ero onkin', minä sanoin. 'Minä tiedän, että minun isäni lähtee eikä mikään pystyisi estämään häntä, enkä minä tunnustaisi häntä isäkseni, ellei hän lähtisi, kun hänet kutsutaan.' Sitten puhkesin taas nyhykyttämään. – –

Koska olimme juuri muuttaneet uuteen taloon ja olimme asettuneet [niin] mukavasti, monet ystävistämme yrittivät taivutella isää pitämään kotinsa ja maatilansa, menemään etelään joksikin aikaa ja tulemaan sitten takaisin. Mutta isä tiesi, ettei häntä ollut kutsuttu sellaiseen lähetystehtävään. 'Aion myydä kaiken, mitä

Vakaumuksemme ytimenä on, että työn paitsi pitäisi mennä eteenpäin, niin se myös pystyy menemään ja se tulee menemään ja sen täytyy mennä eteenpäin. En tiedä, kuinka muuten äidit ja isät pystyivät jättämään tasangoilla niitä pienokaisia niihin hätävarahautoihin ja sitten luotuaan viimeisen silmäyksen jatkaamaan itkien kulkuaan kohti Siionia.

omistan’, hän sanoi, ’ja viedä varani auttaakseni rakentamaan jälleen yhtä Siionin autiota paikkaa.’”³

Usko toiminnassa

Mikä synnytti silloin ja synnyttää yhä sen uskollisuuden ja omistautumisen, jota oli tässä 15-vuotiaassa tytössä ja hänen lapsuusperheessään? Mikä sai hänet kääntymään hieman vähemmän uskollisen ystävänsä puoleen ja sanomaan: ”Minä tiedän, että minun isäni *lähtee* eikä mikään pystyisi estämään häntä”? Mistä on lähtöisin sellainen sisu, joka sai hänet jatkamaan: ”Enkä minä tunnustaisi häntä isäkseni, ellei hän lähtisi, kun hänet kutsutaan”?

Entä ne kolme pientä lasta, jotka näkivät vanhempiensa häviävän vankkurien kanssa Coloradojoen solan jyrkän taa mutta luottivat äitinsä antamaan ohjeeseen? He istuivat siinä uskollisina, päättäen olla hievahtamatta tai itkemättä huolimatta siitä valtavasta pelosta, jota he varmasti tunsivat.

Mitä me huomaamme näistä uskollisten pioneerien esimerkeistä? Huomaamme samaa, mitä olemme huomanneet kautta ajan taloudenhoitokausien ja varmasti edelleen tämän taloudenhoitokauden aikana. Huomaamme saman, mitä oli niissä pyhissä, jotka pakenivat New Yorkin osavaltiota ja Pennsylvaniasta ja Ohiota ja Missouriista ja sitten pois rakkaasta Nauvoostaan yli jäätyneen joen temppelin pian palaessa etäällä. Huomaamme saman kuin silloin, kun nuo samat ihmiset hautasivat monia kuolleitaan Winter Quartersissa, sen jälkeen syrjäisiin hautoihin – joskus niinkin pieneen kuin leipälaatikkoon – Wyomingissa, lähellä Chimney Rockia tai yhteen monista Sweetwaterjoen ylityspaikoista tai Martin’s Coven lumikinokseen.

Me huomaamme sen ajan ja nykypäivän siunatuissa pyhissä eri puolilla maailmaa nimenomaan uskon Jumalaan, uskon Herraan Jeesukseen Kristukseen, uskon profeetta Joseph Smithiin, uskon tämän työn todellisuuteen ja sen sanoman totuudellisuuteen. Juuri usko sai erään pojan menemään lehtoon rukoilemaan ja juuri usko antoi hänelle voimaa nousta ylös, antaa itsensä Jumalan käsiin evankeliumin palauttamiseksi ja lopulta reilu parikymmentä vuotta myöhemmin kulkea kohti omaa marttyyrikuolemaansa.

On tuskin mikään ihme, että usko on aina ollut ja on aina oleva evankeliumin sekä meidän työmme ensimmäinen ja pysyvä periaate. Vakaumuksemme ytimenä on, että työn paitsi pitäisi mennä eteenpäin, niin se myös pystyy menemään ja se tulee menemään ja sen täytyy

Me huomaamme näiden uskollisten pioneerien esimerkeissä sekä sen ajan ja nykypäivän siunatuissa pyhissä eri puolilla maailmaa uskon Jumalaan, uskon Herraan Jeesukseen Kristukseen, uskon profeetta Joseph Smithiin, uskon tämän työn todellisuuteen ja sen sanoman totuudellisuuteen.

mennä eteenpäin.

En tiedä, kuinka muuten äidit ja isät pystyivät tasangoilla jättämään niitä pienokaisia niihin hätävarahautoihin ja sitten luotuaan viimeisen silmäyksen jatkamaan itkien kulkuaan kohti Siionia. En tiedä, kuinka muuten Arabella Smithin kaltainen nainen pystyi jättämään lapsensa jyrkänteen reunalle ja ponnistelemaan vankkuriansa perässä alas hengenvaarallista rinnettä. En tiedä, kuinka muuten Samuel Claridge saattoi myydä kaiken omaisuutensa ja lähteä rakentamaan Siionia syrjäiselle Muddyn lähetysalueelle. Näissä kertomuksissa perusuonteisena liikkeellepanevana voimana on usko – kallionluja, sulatusuunissa puhdistettu, tapahtumatäyteinen, hengellisesti vahvistettu usko siihen, että tämä on tosi kirkko ja Jumalan valtakunta ja että kun kutsu tulee, silloin toimitaan.

Vakaumus sydämeen

Rakennettavana on yhä ”Siionin autoioita paikkoja”, ja jotkin niistä ovat paljon lähempänä kuin ne Muddyn tai San Juanin lähetysalueet. Jotkin niistä ovat meidän omassa sydämessämme ja omassa kodissamme.

Niinpä kutsun meitä saamaan sydämeemme sen palavan vakaumuksen, joka meillä kaikilla on oltava siitä, että tämä on Jumalan työtä ja että tämä pyrkimys vaatii meitä antamaan parhaamme. Vetoan teihin, että ravitsette omaa fyysistä ja hengellistä voimaanne niin, että teillä on syvä uskon varasto, josta voitte ammentaa, kun tehtäviä tai haasteita tai vaatimuksia tavalla tai toisella tulee. Rukoilkaa hieman enemmän, tutkikaa hieman enemmän, sulkekaa pois melu ja hiljentäkää hälinää, nauttikaa luonnosta,

pyytäkää ylhäältä henkilökohtaista ilmoitusta, tutkistelkaa sieluanne ja etsikää taivaista sitä todistusta, joka johti pioneerivanhempiamme. Kun teidän sitten on kaivettava sisimmätänne hieman syvemmältä ja kauempaa voimia kohdata elämä ja tehdä työnne, voitte olla varmoja siitä, että siellä on mistä ammentaa.

Kun oma uskonne on kunnossa, olette valmiita siunaamaan perhetänne. Vahvat perhesiteet ovat edelleen kirkossa toimimisen ja palvelemisen, omistautumisen ja uskollisuuden vahvin yksittäinen merkki. Sanon sen tietäen täysin hyvin, että osa tämän kirkon majesteettisuudesta on *yksittäisessä* jäsenessä. Toisinaan tuo jäsen on uusi käännyttäjä. Toisinaan tuo jäsen on perheensä ainoa myöhempien aikojen pyhä. Joidenkin yksilöiden jossakin on pystytettävä uskon lippu ja aloitettava uusi evankeliumin sukupolvi. Mutta tosiasia on, että usko saa parempaa hoivaa ja enemmän suojaa ja se on kestävämpi, kun koko perhe on vahvistamassa sitä. Siispä kun olette seisseet yksin – jos teidän on pakko – tehkää uutterasti työtä huolehtiaksenne siitä, että muut perheessänne *eivät* seiso yksin. Vahvistakaa perhettänne ja huolehtikaa, että perheessänne usko on vahva.

Kun olemme tehneet sen, voimme palvella kirkossa lähellä tai jossakin syrjäisessä etuvartiassa, jos meidät kutsutaan. Silloin voimme etsiä sen kadonneen lampaan – jäsenen tai kirkkoon kuulumattoman, elävän tai kuolleen. Tämän voimme tehdä viisaasti ja hyvin vasta kun ne muut 99 karitsaa, mukaan lukien oma pieni laumamme, ovat etsintämme aikana turvallisesti aitauksessa. Jos olemme rakastaneet ja opettaneet

kotona olevia, he ymmärtävät täsmällisesti, kuten pieni Elizabeth Claridge ymmärsi: kun kutsu tulee, voit olla varma, että isäsi ja äitisi, veljesi ja sisaresi toimivat.

Työtä on tehtävänä. Emme voi sanoa, että jokaisella naapurillamme on syvä usko, että jokaisella on vahva perhe, että jokainen lähellä ja kaukana on kuullut evankeliumin sanoman ja että jokaisesta on tullut uskova, opettava, temppeleissä käyvä myöhempien aikojen pyhä. Maailma on käymässä yhä pahemmaksi, ja edessä olevat ajat tulevat koettelemaan parhaitakin meistä. Mutta vanhurskauden voimat voittavat aina, kun Stanford ja Arabella Smithin kaltaiset ihmiset, kun Samuel Claridgen ja hänen sisukkaan tyttärensä Elizabethin kaltaiset ihmiset aikaansaavat niiden voiton.

Meillä täytyy olla uskoa tähän työhön – uskoa siihen, mitä kaikki uskovat kutsutaan tekemään, uskoa Herraan Jeesukseen Kristukseen ja taivaalliseen Isäämme. Meidän tulee sovittaa oma tahtomme Heidän tahtoonsa ja sitten tehdä siitä tahdosta todellakin kallionluja ja pioneerinvahva. Jos sen teemme, tiedän, että olemme turvassa ja lujasti mukana siinä, kun kirkko ja Jumalan valtakunta kulkevat vääjäämättömästi eteenpäin. ■

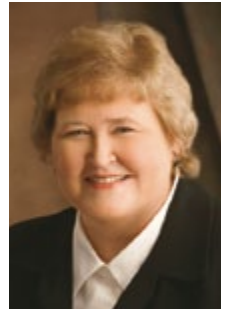
Brigham Youngin yliopistossa alueellisessa vaarakonferenssilähetysessä 12. syyskuuta 2010 pidetystä puheesta.

VIIITTEET

1. Julkaisussa Milton R. Hunter, *Brigham Young the Colonizer*, 1973, s. 47.
2. Ks. David E. Miller, *Hole-in-the-Rock: An Epic in the Colonization of the Great American West*, 1959, s. 101–118, kursivointi lisätty.
3. Elizabeth Claridge McCune, julkaisussa Susa Young Gates, ”Biographical Sketches”, *Young Woman's Journal*, heinäkuu 1898, s. 292, 293.

Barbara Thompson

toinen neuvonantaja
Apuyhdistyksen ylimmässä
johtokunnassa

”Niin kuin minä olen rakastanut teitä”

Juuri rakkaus ja palveleminen saavat meidät erottumaan Kristuksen opetuslapsiksi.

Minulla oli kerran asuintoveri, joka oli ihana ihminen, mutta miltei kaikki, mitä tein, näytti ärsyttävän häntä. Mietin: ”Kuinka minä mitenkään pystyisin ärsyttämään häntä? Minun kanssanihan on helppo elää. Eikö niin?”

Koska hän ei erityisemmin pitänyt minusta, käytin sitä verukkeena olla pitämättä hänestä. Onneksi muistin neuvon, jonka opiskeluaikanani eräs piispa oli antanut sakramenttikokouksessa. Muistan elävästi hänen neuvonsa: ”Ellet rakasta jotakuta kovinkaan paljon, et luultavasti ole palvelut häntä riittävästi. Jos palvelee jotakuta, häntä oppii rakastamaan.”

Mietittyäni piispani antamaa neuvoa päätin, että minun täytyi panna hänen neuvonsa koetukselle ja palvella tätä asuintoveria. Aloin etsiä pieniä keinoja, joilla pystyin auttamaan asuintoveriani, osoittamaan hänelle ystävällisyyttä ja huomaamaan

paremmin, mitä hän tarvitsi ja halusi.

Sitten miltei heti tapahtui ihme! Huomasin, että oikeastaan pidin hänestä. Hän on ihana, lahjakas ihminen. Minulle oli siunaus, että sain jakaa asunnon hänen kanssaan. Olin ihmeissäni, kuinka käsitykseni hänestä muuttui niin lyhyessä ajassa.

Rakastakaamme ja palvelkaamme toisia

Kun tutkimme lukua Joh. 13, opimme muutamia merkittävimmistä asioista, mitä Vapahtaja opetti maanpäällisen palvelutehtävänsä aikana:

1. Palvelkaa toisianne.
2. Rakastakaa toisianne.

Kun Vapahtaja ja Hänen apostolinsa kokoontuivat nauttimaan pääsiäisateriaa, huoneessa vallitsi todennäköisesti kunnioittava ilmapiiri. Vapahtaja tiesi, että Hänet annettaisiin uhrina ja ristiinnaulittaisiin. Olen

Jeesus halusi kahdentoista apostolin – ja Hän haluaa meidän jokaisen – oppivan, että nöyryys ja palveleminen ovat arvokkaita ominaisuuksia, jotka meidän tulee pyrkiä omaksumaan. Hän opetti, ettei kukaan ole liian tärkeä palvelemaan muita.

varma, että vaikka apostolit eivät silloin vielä ymmärtäneetkään sen illan tapahtumien merkitystä, he pian oppisivat ja ymmärtäisivät täydellisesti Vapahtajan palvelutehtävän.

Aterian jälkeen Jeesus otti liinan, kaatoi vettä pesuastiaan ja pesi kunkin paikalla olleen miehen jalat. Jalkojen pesu tapahtui kunnioittavasti ja nöyrästi Vapahtajan epäilemättä tunteissa murhetta niistä tapahtumista, jotka olisivat pian

edessä, mukaan lukien Hänen lähestyvän kavaltamisensa.

Koska Pietari tiesi Jeesuksen olevan Messias ja luvattu Vapahtaja, hän halusi palvella Herraa mieluummin kuin antaa Herran palvella häntä. ”Jos minä en pese sinua, ei sinulla ole sijaa minun luonani” (Joh. 13:8), Vapahtaja sanoi. Silloin Pietari myöntyi auliisti Vapahtajan rakastavaan palveluun.

Myöhemmin Jeesus selitti:
”Te puhuttelette minua opettajaksi ja herraksi, ja oikein teette: sehän minä olen.

Jos nyt minä, teidän herranne ja opettajanne, olen pessyt teidän jalkanne, tulee myös teidän pestä toisten jalat.

Minä annoin teille esimerkin, jotta tekisitte saman minkä minä tein teille.” (Joh. 13:13–15.)

Jeesus halusi kahdentoista – ja Hän haluaa meidän jokaisen – oppivan, että nöyryys ja palveleminen ovat arvokkaita ominaisuuksia, jotka meidän tulee pyrkiä omaksumaan. Hän opetti, ettei kukaan ole liian tärkeä palvelemaan muita. Itse asiassa yksi niistä asioista, jotka tekevät meistä suuria, on meidän halukkuutemme palvella ja antaa itsestämme. Kuten Vapahtaja on sanonut: ”Joka teistä on suurin, se olkoon toisten palvelija” (Matt. 23:11; ks. myös Luuk. 22:26).

Seuratkaamme Vapahtajan esimerkkiä

Tämä tuo mieleen sen, kuinka ihmiset ovat palvelleet joidenkin luonnonkatastrofien jälkeen, joita viime kuukausina ja vuosina on tapahtunut. Olemme nähneet myrskyjä, maanjäristyksiä, nälänhätää ja kulkutauteja. On monia kertomuksia ihmisistä, jotka oman kärsimyksensä keskellä ovat huolehtineet muista, jotka ovat loukkaantuneet, olleet sairaita tai muulla tavoin hädässä.

Kun maanjäristys Perussa tuhosi tuhansien kodit, eräs piispa lähti oman kotinsa romahtaneiden rautioiden keskeltä ja kiiruhti huolehtimaan seurakuntansa jäsenistä sekä

siunaamaan ja lohduttamaan pientä laumaansa.

Kun eräs äiti maanjäristyksen jälkeen Haitissa suri oman perheensä jäsenten menetystä, hän auttoi silti muita tyynnäytäten heidän pelkoaan, rauhoittaen muiden murtunutta sydäntä sekä vahvistaen eloonjääneitä ja auttaen heitä löytämään ruokaa ja suojaa.

Chilessä nuoret aikuiset kiiruhtivat auttamaan ruoan ja tarvikkeiden jakelussa niille, joita siellä tapahtunut maanjäristys oli vahingoittanut eniten. Näiden jäsenten palvellessa heidän onnelliset kasvonsa ja auliit kätensä peittivät sen seikan, että heidän omatkin olosuhteensa olivat epävakait.

Kaikki nämä ihmiset ja monet muut ovat noudattaneet Vapahtajan kutsua tehdä ”saman minkä minä tein teille” (Joh. 13:15). Myöhemmin luvussa Joh. 13 sanotaan:

”Minä annan teille uuden käskyn: rakastakaa toisianne! Niin kuin minä olen rakastanut teitä, rakastakaa tekin toistanne.

Kaikki tuntevat teidät minun opetuslapsikseni, jos te rakastatte toisianne.” (Jakeet 34–35.)

Oletteko huomanneet, kuinka usein kirkon johtohenkilöt – presidentti Thomas S. Monsonista kahteentoista apostoliin ja paikallisiin johtokuntiin, piispakuntiin ja opettajiin – osoittavat rakkauttaan niitä kohtaan, joita he palvelevat? Tämä rakkaus tulee Vapahtajan esimerkin noudattamisesta.

Me osoitamme rakkautta muita kohtaan palvelemalla heitä. Kenties rakkaus ja palveleminen ovat yksi ja sama asia. Ne todellakin saavat meidät erottumaan Kristuksen opetuslapsiksi. ■

OSOITAKAAMME KRISTUKSEN KALTAISTA RAKKAUTTA

”Rakastakaamme aina. Ja olkaamme veljämme ja sisarstemme tukena erityisesti vastoinkäymisten aikoina. – –

Kun ojennamme kätemme ja sydämemme muille Kristuksen kaltaisessa rakkaudessa, meille tapahtuu jotakin ihmeellistä. Oma henkemme toipuu, jalostuu ja vahvistuu. Meistä tulee onnellisempia, rauhallisempia ja vastaanottavaisempia Pyhän Hengen kuiskauksille.”

Presidentti Dieter F. Uchtdorf, toinen neuvonantaja ensimmäisessä presidenttikunnassa, ”Te olette minun käteni”, *Liahona*, toukokuu 2010, s. 70, 75.

Nelson Coila (vasemmalla) lisää uuden kerroksen totora-kaisloja kelluvaan Utamasaareen, jolla hän ja hänen perheensä (yllä) asuvat Titicacajärvellä.

USKON SAARIA: KERTOMUS UUTTERUUDESTA

*Coilan perhe voi estää saarensa uppoamisen
vain rakentamalla sitä jatkuvasti.*

Adam C. Olson kirkon lehdet

Nelson ja Dora Coila asuvat saarella. Se ei ole mikään tavanomainen kalliopohjainen saari, joka työntyy esiin valtamerestä tai järvestä, vaan pikkuruinen saari, jonka he ovat itse rakentaneet kelluvista kaisloista Titicacajärvellä Perussa.

Saaren rakentaminen ja sen luominen omaksi kodiksi vaatii uskoa. Coilan perheen sekä arviolta tusinan muun mökkiä heidän saarellaan kannattelee vain runsaan metrin paksuinen kerrostettu kaislarakennelma.

Saarta ympäröi kymmenasteinen vesi, ja luonnonvoimat uhkaavat jatkuvasti kirjaimellisesti tuhota heidän kelluvan kotinsa.

Mutta Nelsonille ja Doralle heidän saarensa edustaa fyysisesti sitä, mitä he yrittävät rakentaa perheelleen hengellisesti: uskon saarta, joka kestää lujana maailman edessä.

Kaiken tämän keskellä he ovat oppineet, että rakentamiseen liittyvän uskon täytyy aina saada seurakseen ylläpitämiseen liittyvää uutteruutta.

URUJEN KELLUVAT SAARET

Utama on yksi niistä noin 50 kelluvasta saaresta, jotka yhdessä tarjoavat kodin useille sadoille urujen jälkeläisille. Urut ovat heimo, joka on elänyt ennen inkoja ja on asunut tällaisilla saarilla vuosisatojen ajan.

Tavallisesti yksittäisellä saarella asuu useita perheitä, jotka ovat usein sukua keskenään. Yhdessä he pitävät saaren hyvässä kunnossa.

Coilat jakavat Utamasaaren erään toisen perheen kanssa.

Suurimmilla saarilla asuu jopa 10 perhettä.

Saaret on kiinnitetty löyhästi paikalleen pitkällä köydellä, joka on ankkuroitu järven pohjaan. Tosin vuonna 2010 ankkureita vahvistettiin, kun epätavallisen raju myrskytuuli repi yli 40 saarta sijoiltaan ja puhalsi ne useiden kilometrien päähän.

Syy johdonmukaisuuteen

Uru-heimo on rakentanut näitä saaria ja elänyt niillä sukupolvien ajan. Heille totora-kaisla on välttämätön osa päivittäistä elämää. Kaislaa, jota kasvaa Titicacajärven matalikoissa, voidaan käyttää polttoaineena ruoanvalmistuksessa. Sen juuria voi syödä. Sen kuoria voidaan käyttää lääkitsemiseen. Ja tietenkin sitä käytetään miltei kaiken valmistamiseen: heidän asuntojensa, heidän perinteisten veneidensä, heidän vartiotorniensa, itse saarten ja myös heidän jätekoiriensa valmistamiseen.

Urut ovat rakentaneet saaret lisäämällä kaisloja kerros kerrokselta. Mutta mitä rakennusmateriaaleihin tulee, totora-kaislat eivät ole pitkäikäisiä. Kuivana kautena aurinko

kuivattaa niitä. Sadekauden kosteus kiihdyttää niiden lahoamista. Ja upokissa olevat pohjakerrokset hajoavat vähitellen. Coilan perheen saaren jatkuva eroosio tarkoittaa sitä, että Nelsonin on lisättävä uusi kaislakerros aina 10–15 päivän välein.

”Saaren rakentaminen oli vasta alku”, hän sanoo. ”Jos lakkaan lisäämästä kaisloja, saari luhistuu vähitellen. Mutta mitä useampia kerroksia lisään, sitä lujemmaksi saari tulee ajan mittaan.”

Viivyttelämisen vaarallisuus

Kaislakerroksen lisääminen ei ole monimutkaista tai vaikeaa, mutta se on työtä. Sen lykkääminen olisi helppoa.

Viivyttely kuitenkin lisää sitä riskiä, että joku perheenjäsenistä astuu heikkoon kohtaan ja päätyy kylmään veteen. Se voi olla pieni harmi aikuisille, mutta pienille lapsille, kuten

Coilan perheelle – Nelsonille, Doralle ja Emersonille – ja uruheimon jäsenille, jotka asuvat Titicacajärvellä, totora-kaisla on tärkeä elämän ylläpitäjä. Mutta evankeliumin periaatteiden tavoin sen käytön pitää olla säännöllistä.

Coilan perheen kaksivuotiaalle Emerson-pojalle, se saattaa olla hengenvaarallista.

Niinpä Nelson lisää kaislakerroksen tänään tietäen, että jokaisen perheenjäsenen turvallisuus huomenna riippuu siitä.

Tämä utteruuden opetus on vaikuttanut Coilan perheen elämään.

Utteruuden vaikutuksia

Utteruus on sitä, että tekee sinnikkäästi jotakin vastustuksesta huolimatta.¹ Ensimmäisen kerran Dora oppi, kuinka tärkeää – ja kuinka vaikeaa – utteruus voi olla, kun hän oli mennyt kasteelle vuonna 1998.

Kun Dora oli 17-vuotias, hänet ja hänen nuorempi sisarensa Alicia kastettiin. Se vaikutti osaltaan kirkon kasvuun Urusaarilla. Suunnilleen kuukauden päästä tyttöjen isä kuitenkin kielsi heitä olemasta missään

VAHVISTA-KAA USKOA JATKUVASTI

”Onpa meidän tämänhetkinen uskomme olla kuuliaisia Jumalalle kuinka luja hyvänsä, meidän täytyy jatkuvasti vahvistaa sitä ja pitää se alituisesti elävänä. – – Varhainen oppiminen sekä vakaus ovat avaimia hengelliseen valmistautumiseen. Vitkastelu ja häilyvyys ovat sen hengenvaarallisia vihollisia.”

Ks. presidentti Henry B. Eyring, ensimmäinen neuvonantaja ensimmäisessä presidenttikunnassa, ”Hengellinen valmius: aloita varhain ja ole vakaa”, *Liahona*, marraskuu 2005, s. 38.

USKOLLISIA PERHEITÄ

”Tunsin syvää nöyryyttä siitä, että siellä Titicacajärven kelluvilla saarilla nämä uskolliset myöhempien aikojen

pyhien perheet pysyivät minua rukoilemaan pienen Apu Intin saaren puolesta ja pyytämään Herraa siunaamaan [heidän kotejaan ja perheitään].”

Vanhin Ronald A. Rasband, seitsemänkymmenen koorumiin johtokunnasta, ”Erityisiä kokemuksia”, *Liahona*, toukokuu 2008, s. 12.

Lisää tietoa vanhin Rasbandin käynnistä Urusaarilla on hänen huhtikuun 2008 yleiskonferenssi-puheessaan, joka löytyy osoitteesta conference.lds.org.

Lisää valokuvia, jotka liittyvät tähän kertomukseen, on osoitteessa liahona.lds.org.

tekemisissä kirkon kanssa.

Silloin tytöille tapahtui jotakin outoa. He eivät yhtäkkiä enää olleetkaan niin miellyttävää seuraa vaan kiistelivät herkemmin. Heidän isänsä käsitti, että sinä aikana, jolloin he olivat osallistuneet kirkon toimintoihin, he olivat muuttuneet parempaan suuntaan.

”Se muutti hänen mielensä”, Dora kertoo. ”Hän alkoi herättää meidät varhain varmistaakseen, että ehtisimme kirkkoon ajoissa.”

Dora katsoo, että se muutos, jonka evankeliumi sai aikaan heidän elämässään, on ollut niiden pienten asioiden ansiota, joita hän ja Alicia ovat tehneet säännöllisesti, kuten maksaneet kymmenykset, rukoilleet, tutkineet pyhiä kirjoituksia, pyhittäneet lepopäivän ja uudistaneet liittonsa viikoittain nauttimalla sakramentin.

Kun Doran isä itse näki niitä muutoksia, joita tulee uskosta ja uutteruudesta², hän liittyi kirkkoon muun perheen kanssa.

Uutteruuden palkintoja

Herran liittokansalta vaaditaan, että he tekevät sinnikkäästi sitä, mikä on oikein – vastustuksesta huolimatta. Herra kuitenkin lupaa suuria siunauksia niille, jotka rukoilevat uutterasti³, pitävät käskyt⁴, ottavat varteen ilmoitukset⁵, tutkivat pyhiä kirjoituksia⁶ ja tekevät Hänen työtään⁷.

Niiden kokemusten pohjalta, joita Coilat ovat saaneet ylläpitäessään uskon saartaan niin kirjaimellisesti kuin kuvaannollisestikin, he ovat huomanneet uutteruuden palkintojen olevan todellisia. ”Joskus me tukehdumme päivittäisiin rutiineihin, jotka liittyvät työhön, ruoanlaittoon ja muuhun sellaiseen”, Nelson sanoo. ”Kun unohdamme Jumalan, asiat mutkistuvat. Ongelmia on enemmän, ja asiat alkavat luhistua.”

Nelson hiljenee ja viittooo sinä

aamuna laittamaansa uuteen kaisla-kerrokseen. ”Jos olemme johdonmukaisia”, hän sanoo, ”jos rukoilemme, tutkimme, paastoamme ja pidämme perheillan säännöllisesti, meistä tulee vahvempia.” ■

VIITTEET

1. Ks. *Merriam-Webster's Collegiate Dictionary*, 2003, hakusana ”diligence”; ks. myös hakusana ”persevere”.
2. Ks. Alma 32:41–43.
3. Ks. 1. Nefi 2:18–19; 10:17–19; En. 12.
4. Ks. 1. Nefi 15:8–11; 16:28–29; En. 10; Moosia 1:11; 4:6.
5. Ks. Moosia 1:16; Alma 12:9–11.
6. Ks. Moosia 1:6–7; Alma 17:2.
7. Ks. MK Jaak. 1:19; 5:75; Moroni 9:6.

LAPSILLE

Ei huolta vedestä

Joseph Apu Inti -saareltä Titicacajärveltä Perusta

Adam C. Olson kirkon lehdet

Seitsemänvuotias Joseph on kasvanut veden äärellä. Tai pikemminkin hän on kasvanut vesistö *joka puolella* ympärillään – Titicacajärven kylmien vesien ympäröimänä Perussa. Niin käy, kun asuu pienellä saarella, joka on rakennettu kelluvista kaisloista.

Joseph ja hänen perheensä kuuluvat Urusaarten asukkaisiin, jotka ovat satojen vuosien ajan rakentaneet kelluvia saaria ja asuneet niillä Titicacajärvellä. He kalastavat järvestä. He kylpevät järvessä. He soutavat järven yli päästäkseen saarelta toiselle.

Saattaisi luulla, että Joseph on niin tottunut veteen, ettei hän pelkäisi seisoa kastealtaassa, kun hänet muutamana kuukauden kuluttua kastetaan. Mutta hänestä tuntuu samalta kuin monista muistakin lapsista.

”Olen innoissani”, Joseph kertoo. ”Mutta veden alle meneminen pelottaa minua.”

Koska Urusaarten lapset kasvavat veden ympäröiminä, heitä opetetaan olemaan varovaisia veden kanssa. Niinpä kun Joseph oli kertonut pelostaan vanhemmilleen, perhe puhui perheillassa kasteesta, ja

Joseph ja hänen isänsä harjoittelivat, kuinka kaste tapahtuu.

”Isä kastaa minut”, Joseph kertoo. ”Hän on auttanut minua niin etten pelkäisi niin paljon.”

Nyt Joseph valmistautuu huolella kasteeseensa. Hän yrittää erityisen kovasti olla tarkkaavainen Alkeisyhdistyksen aikana ja oppia uskonkappaleet. Hän tietää, että siitä on hänelle apua nyt ja tulevaisuudessa.

”Lähden lähetystyöhön”, hän sanoo. ”Nefin tavoin minäkin menen ja teen, mitä Herra käskää” (ks. 1. Nefi 3:7). ■

NÄISTÄ JOSEPH PITÄÄ

- Kertomus siitä, kun Nefi haki pronssilevyt (ks. 1. Nefi 3–4).
- Kymmenes uskonkappale.
- Leikkiminen oman siskon sekä siskontytön (yllä) ja siskonpojan kanssa.
- Paistetun taimenen ja perunoiden syöminen.
- Omasta karitsasta huolehtiminen.

PUOLUSTIN TUTKIELMAANI – JA MORMONIN KIRJAA

Kun opiskelin yliopistossa, kaikkien samassa erityisohjelmassa mukana olevien opiskelijoiden oli kirjoitettava tutkielma. Kunkin opiskelijan tutkielmaa valvomassa ja hyväksymässä piti olla kaksi professoria.

Omaa tutkielmaani varten päätin tutkia ja analysoida sodankäyntiä Mormonin kirjassa. Neuvottelin

ajatuksestani yhden professorin kanssa, ja hän suostui olemaan toinen valvojistani. Lisäksi hän ehdotti erästä toista professoria mahdolliseksi toiseksi valvojaksi.

Tapasin toisen professorin ja selitin hänelle tutkielmani aiheen. Heti kun

Miltei heti professori aloitti kiivaan hyökkäyksen – ei tutkielmaani vastaan vaan Mormonin kirjaa vastaan. Lausuin todistukseni Mormonin kirjasta niin tyyneesti kuin osasin.

mainitsin Mormonin kirjan, hänen käytöksensä muuttui ja hän alkoi arvostella kirkkoa. Kuuntelin vaiti, kunnes hän oli lopettanut, ja selitin sitten lyhyesti, että minusta tuntui, että hän oli ymmärtänyt uskonkäsitteksiämme väärin. Hän ei näyttänyt vakuuttuneelta, mutta yllätyksekseni hän suostui valvomaan tutkielmaani.

Lähes vuoden kestäneen tutkimisen ja kirjoittamisen jälkeen jätin tutkielmani tiedekunnan hyväksyttäväksi. Saman vuoden aikana minut oli

hyväksytyt oikeustieteelliseen tiedekuntaan, ja minun oli saatava tämä työ valmiiksi, jotta voisin valmistua ja siirtyä opinnoissani eteenpäin.

Viikon sisällä sain sähköpostiviestin siltä professorilta, joka oli arvostellut kirkkoa. Hän pyysi minua tulemaan toimistoonsa.

Kun saavuin, hän pyysi minua sulkemaan oven ja istuutumaan. Miltei heti hän aloitti hyökkäyksen – ei tutkielmaani vastaan vaan Mormonin kirjaa vastaan. Lausuin todistukseni Mormonin kirjasta niin tyyneesti kuin osasin.

Kysyin epäröiden professorilta, hyväksyisikö hän silti tutkielmani. Hän sanoi, ettei hyväksyisi.

Menin kotiin masentuneena ja epävarmana siitä, mitä tehdä. Ilman tämän miehen hyväksyntää en ehkä voisi valmistua erikoiskurssilta enkä aloittaa opintojani oikeustieteellisessä tiedekunnassa. Rukoilin, että jollakin tavoin kaikki järjestyisi.

Kun selitin tilanteeni toiselle tutkielmaani valvovalle professorille, hän neuvoi minua tapaamaan tuon toisen professorin seuraavana päivänä ja suomaan hänelle vielä yhden mahdollisuuden hyväksyä tutkielmani.

Seuraavana aamuna odottelin kyseisen professorin toimiston ulkopuolella. Minua hermostutti, koska en ollut varma siitä, kuinka hän reagoisi nähdessään minut jälleen. Kun hän tuli paikalle, hän avasi vaiteliaasti toimistonsa oven ja ohjasi minut sisään. Sanaakaan sanomatta hän otti mustekynän ja allekirjoitti tutkielmani antaen siten minulle virallisen hyväksyntänsä.

Hän ei esittänyt mitään selitystä sille, mikä oli saanut hänet muuttamaan mielensä, mutta hän hymyili minulle hyvästellessäni hänet.

Olen kiitollinen siitä, että minulla oli tilaisuus lausua todistukseni tälle miehelle. Tiedän, että kun me puolustamme sitä, mihin uskomme, taivaallinen Isä vahvistaa ja siunaa meitä. ■
Scott Macdonald, Kalifornia, USA

KUN TAPAAAN JÄLLEEN VELJENI

Kun olin pieni tyttö, halusin kovasti, että veljeni Juan Fernando juoksisi ja leikkisi kuten muut lapset. Kun kysyin äidiltä, miksei Juan Fernando pystynyt, äiti sanoi, että veljeni oli syntymän yhteydessä kärsinyt hapenpuutteesta ja saanut siksi vaikean aivovamman eikä pystyisi koskaan samaan kuin muut.

Veljeni oli koko elämänsä vuoteessa. Koska vartuinkin kirkossa, ymmärsin ja hyväksyin hänen tilansa ja tunsin hänen henkensä suuruuden. Nuori sydämeni kuitenkin kaipasi sitä, että hän olisi kuin muut, vaikka en osannutkaan kuvitella, miltä tuntuisi katsella hänen kävelevän tai juoksevan tai puhuvan.

Olin huolissani siitä, kuka huoleh-tisi hänestä, jos muu perhe kuolisi ennen häntä. Hartaasti rukoillen pyysin taivaalliselta Isältä, ettei Hän ottaisi meitä ennen kuin Hän ottaisi Juan Fernandon. Tiesin, että Hän vastaisi minulle.

Veljeni oli 16-vuotias, kun hän kuoli eräänä kylmänä talvi-iltapäivänä

jättäen perheeseemme valtavan tyhjän tilan. Tunsimme surua mutta myös toivoa. Muutama päivä sen jälkeen kun hän oli kuollut, nukahdin miettiessäni häntä, ja näin kauniin unen.

Olin kävelemässä, mutta näköäni rajoittivat pilvet. Näin jotakin etäällä, joten jatkoin hitaasti kävelemistä sitä kohti. Kun pääsin lähemmäksi, näin, että siinä oli vaunut täynnä kauniita kukkia. Niitä tuijottaessani huomasin valkoisiin pukeutuneen komean nuoren miehen seisovan vaunujen vieressä. Pysähdyin hetkeksi yrittäen tunnistaa hänet, ja sitten käsitin, että siinä oli minun veljeni. Olin hyvin onnellinen, kun sain nähdä hänet. Hän puhui minulle, ja halusin halata ja suukottaa häntä. Silloin heräsin.

Olin hyvin kiitollinen siitä, että olin kuullut hänen äänensä ja nähnyt hänet terveenä. Voin vain kuvitella sen hetken, kun tapasimme jälleen. Olen varma, että silloin halaamme ja suukottelemme ja lausumme helliä sanoja – kaikki Jeesuksen Kristuksen sovituksen ansiosta. Vapahtajan avulla me kaikki nousemme haudasta ja meidät voidaan yhdistää perheinä eikä meitä enää koskaan eroteta.

Muistan Amulekin sanat: ”Henki ja ruumis yhdistetään jälleen täydellisesti muodossaan; sekä jäsenet että nivelet palautetaan oikeaan muotoonsa” (Alma 11:43).

Olen kiitollinen Jeesuksen Kristuksen palautetusta evankeliumista, joka tuo rauhaa sieluuni. Tiedän, että jonakin päivänä näen veljeni jälleen. ■

María Isabel Parra de Uribe, Meksiko

PIONEERIAIKANI CALGARYSSA

Synnyin pienessä kaupungissa Pohjois-Englannissa vuonna 1947. Kun olin 15-vuotias, tutustuin ystäväni välityksellä lähetyssaarnaajiin ja liityin kirkkoon. Muut meidän perheestä eivät kuitenkaan liittyneet.

Kun sain tietää kirkon varhaisista pioneereista, minusta tuntui, että minua oli kohdeltu epäoikeudenmukaisesti kun minulla ei ollut perintönä esivanhempia, jotka olisivat ylittäneet tasangot. Mutta kun edistyin evankeliumissa, tuntemukseni muuttuivat.

Aloin ymmärtää, että varhaiset pioneerit olivat valmistaneet tien, jotta minunlaiseni ihmiset voisivat liittyä kirkkoon. Ne kaksi lähetyssaarnaajaa, jotka olivat kertoneet minulle evankeliumista, olivat niiden pioneerien jälkeläisiä, joten olin paljosta velkaa pioneereille. Tunsin, että jokin erityinen yhdisti minut heihin.

Ymmärsin myös, että minä olen saanut perinnön auliilta ja työteliäiltä ihmisiltä, jotka ovat uhrautuneet, työskennelleet ja jopa sotineet, jotta minulla voisi olla niitä asioita, joita heillä ei koskaan ollut, ja jotta he soisivat minulle niitä vapauksia, joita minulla nykyään on. Vanhempani eivät liittyneet kirkkoon, mutta he kasvattivat minut opettaen hyviä arvoja ja periaatteita, jotka valmistivat minua ottamaan vastaan evankeliumin.

Lopuksi, olen oppinut, että on monenlaisia pioneereja. Olen ensimmäisen polven kirkon jäsen. Meidän perhe ei ollut iloinen päätöksestäni mennä kasteelle, minkä vuoksi minun

oli vaikea osallistua minulle kuuluviin kokouksiin. Pieni lähetykseurakuntamme sinnitteli selviytyäkseen eteenpäin, koska jäseniä oli vähän, varsinkin pappeudenhaltijoita. Lopulta kävi ilmeiseksi, että lähetykenttä aikoisi lakkauttaa seurakuntamme.

Siitä seurasi se, että päätin muuttaa Kanadaan. Se oli yksi vaikeimmista koskaan tekemistäni päätöksistä. Olin ainoa lapsi ja rakastin vanhempiani hyvin paljon, kuten hekin rakastivat minua, mutta todistukseni olisi ollut vaarassa, jos olisin jäänyt paikkaan, missä en voinut käydä kirkossa. Muistan yhä sen illan, jolloin lähdin – isäni juoksi junan vierellä lähettäen minulle lentosuukkoja äitini katsellessa sivusta. Sydämeni oli murtua, mutta tiesin, että minun oli lähdettävä.

Saavuin Calgaryyn Albertaan äitienpäivänä toukokuussa 1967. Menin kirkkoon niiden jäsenten kanssa, joiden luona silloin asuin, ja itkin koko kokouksen ajan. Muistan, että kirjoitin kirjeitä kotiin vanhemmilleni silmät kyynelissä ja kerroin heille rakastavani Kanadaa mutta kaipaavani Englantia ja perhettäni hyvin paljon.

Yritin kovasti sopeutua uuteen elämäni kärsien koti-ikävästä, yksinäisyydestä ja pettymyksistä, mutta pysyin uskollisena evankeliumille. Osallistuin kaikkiin minulle kuuluviin kirkon tilaisuuksiin ja otin vastaan tehtäviä. Nämä olivat minun

Muistan yhä sen illan, jolloin lähdin – isäni juoksi junan vierellä lähettäen minulle lentosuukkoja äitini katsellessa sivusta. Sydämeni oli murtua, mutta tiesin, että minun oli lähdettävä.

pioneeriaikojani.

Lopulta tapasin aviomieheni. Meidät sinetöitiin Cardstonin temppelissä Albertassa ja kasvatimme kolme lasta kirkon piirissä.

Joka kerta kun palaan Englantiin, mieleeni tulvii muistoja kääntymyksestäni, enkä voi muuta kuin tuntea kiitollisuutta siunauksistani. Missä mahtaisin olla tänään, ellei minulla olisi ollut rohkeutta tehdä sitä vaikeaa valintaa ja noudattaa Hengen kehotusta?

Olen ikuisesti kiitollinen niille varhaisille pioneereille sekä kirkossa että kirkon ulkopuolella, jotka valmistivat tien niin että minä ja muut minun kaltaiseni voisimme kuulla evankeliumin. Minua ennen eläneet soivat minulle mahdollisuuden ja rohkeutta olla nykypäivän pioneeri. ■
Lorraine Gilmour, Ontario, Kanada

KAKSI KAUPUNKIA JA LEMPEÄ ARMOTEKO

Kuten Nauvoon kaupunki Illinoisin osavaltiossa samoin Natchezin kaupunki Mississippin osavaltiossa Yhdysvalloissa sijaitsee ylävällä paikalla Mississippijoen varrella. Varhaiset myöhempien aikojen pyhät, jotka tulivat Englannista, kulkivat usein Natchezin läpi matkallaan jokea ylös New Orleansista Nauvooseen. Itse asiassa vuonna 1844 ryhmä rettelöitsijöitä syytti palamaan erään laivan, joka oli saapunut Natcheziin ja jonka kyydissä oli joukko myöhempien aikojen pyhiä.

Kun saavuin Nacheziin aloittaakseni työn Yhdysvaltain kansallispuistoja hallinnoivan National Park Servicen vartijana, mielessäni liikkui epäilyksiä ja pelkoja. Olin jättänyt taakseni kaiken, mikä minulle oli Utahissa tuttua ja mukavaa, ja kun muutin tähän uuteen ja päältä päin vieraaseen kaupunkiin, tunsin olevani yksin ja eksyksissä.

Ensimmäisenä koulutuspäivänäni ohjaava puistonvartija aloitti viemällä minut puistossa olevaan sisällissodan aikaiseen kartanoon ja näytti minulle malliksi opastetun kierroksen, jollaisia minun odotettiin pian itse vetävän. Siinä vaiheessa kun olimme tutustuneet ensimmäiseen kerrokseen, minulla oli jo vaikeuksia muistaa kaikkia

yksityiskohtia. Ranskalaisista rokokootyylisistä huonekaluista englantilaisiin posliiniesineisiin tämä hienostokoti ilmensi etelän vaurautta – ja sai minut kerta kaikkiaan häkeltymään. Kun käsitin, että edessämme oli vielä talon toinen kerros, minut valtasi turhautuneisuuden tunne ja koti-ikävä.

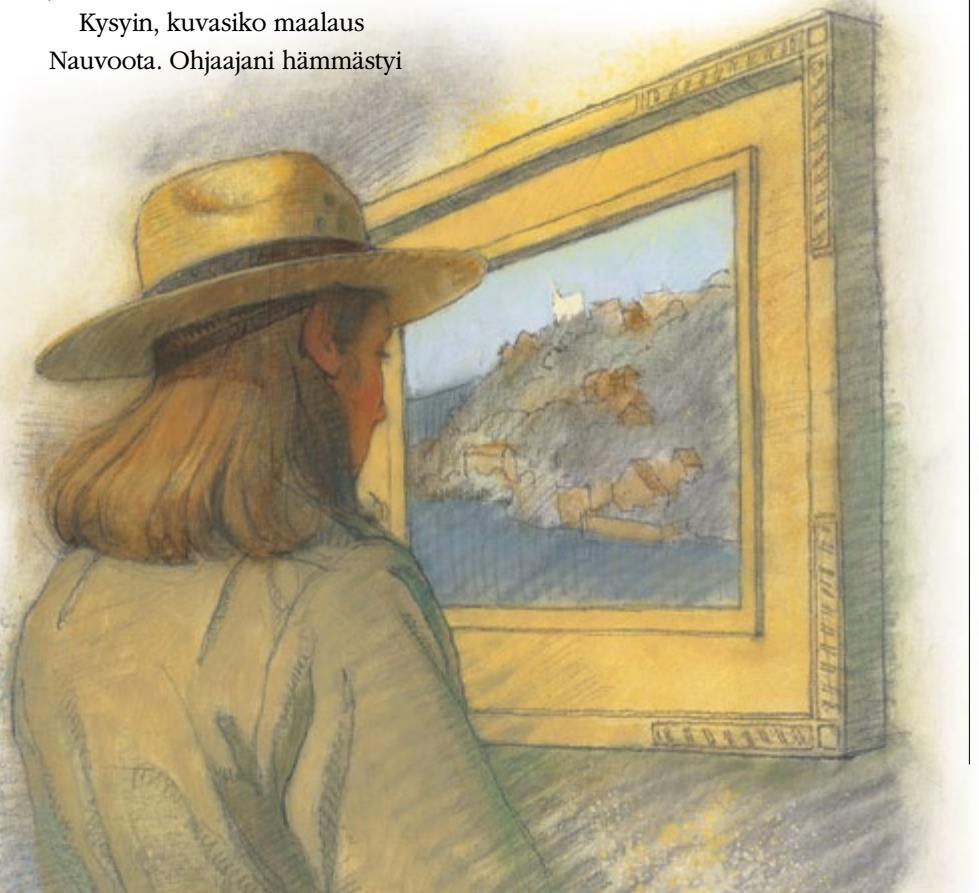
Kun nousimme pääportaita, huomioni kiinnittyi erääseen kaupunkinäkömää esittävään öljyvärimaalaukseen. En ollut nähnyt sitä koskaan aikaisemmin, ja kuitenkin siinä oli jotakin tuttua. Katseeni vangitsi suuri rakennus, joka oli kuvattu kaupungin rinteiden huipulle, ja tunnistin laajan mutkan, jonka joki teki kaupungin ympäri. Voisiko se tosiaan olla se, jonka arvelin sen olevan?

Kysyin, kuvasiko maalaus Nauvoota. Ohjaajani hämmästyi

kysymystäni ja vastasi, että se tosiaan oli Nauvoo. Sain pian kuulla, että yksi talon myöhemmistä omistajista oli ostanut maalauksen, koska se oli oletettavasti maalattu 1800-luvun puolivälissä ja koska jokinäkymä vastasi hienosti Natchezin maisemaa.

Ne pyhät, jotka kulkivat vainon keskellä Natchezin läpi, tunsivat varmasti suurta huojennusta ja kiitollisuutta saapuessaan lopulta Nauvooseen. Samalla tavoin minä sain lohtua, kun näin Nauvoota esittävän maalauksen siinä Natchezissa olevassa kartanossa. Maalauksen näkeminen auttoi minua tietämään, että taivaallinen Isä tiesi tilanteeni ja siunaisi minua voimalla voittaa koti-ikäväni, pelkoni ja epäilykseni. Tiesin, että Nauvoota esittävä maalaus oli yksi Herran lempeä armoteko. ■

Tiffany Taylor Bowles, Illinois, USA

Kun nousimme pääportaita, huomioni kiinnittyi erääseen kaupunkinäkömää esittävään öljyvärimaalaukseen. Voisiko maisema tosiaan olla se, jonka arvelin sen olevan?

Liikkeen LÄHDE

Vanhin Von G. Keetch

vyöhykeseitsenkymmen, Salt Lake Cityn
vyöhyke, Utah, Yhdysvallat

Tarina kertoo eräästä savuhyppääjien ryhmästä. Nämä urheat miehet ja naiset taistelevat metsäpaloja vastaan hyppäämällä laskuvarjolla metsäpaloa korkeammalla olevalle maaperälle ja sammuttavat paloa ylhäältä käsin toisten tehdessä sammutustyötä alhaalta käsin.

Yhden erityisen laajan metsäpalon aikana savuhyppääjien valiojoukko kokoontui saamaan ohjeistusta ennen nousua lentokoneeseensa. Lähettäjä – viisas ja kokenut palomies – sanoi savuhyppääjille, että tilanne oli hyvin epävakaakaan eikä hän voinut antaa heille tarkkoja ohjeita. Sen sijaan lähettäjä ohjeisti, että savuhyppääjien tuli ottaa häneen yhteys radiopuhelimella heti kun he olivat hypänneet palon yläpuolella olevalle harjanteelle. Sitten hän antaisi heille ohjeet siitä, missä suunnassa heidän pitäisi aloittaa sammutustyö.

Pian savuhyppääjien lentokone nousi ilmaan. Savuhyppääjät laskeutuivat laskuvarjoillaan raivoavan metsäpalon yläpuolella olevalle harjanteelle ja kokoontuivat aloittaakseen sammutustyön. Kun he katsoivat metsäpaloa ylhäältä käsin, he näkivät puolisen tusinaa mahdollista reittiä, joita pitkin he voisivat aloittaa työnsä.

Noudattaen lähettäjältä saamia ohjeita ryhmän johtaja otti

Harjanteella rentoutuminen saattaa tuntua turvalliselta keinolta välttää tekemästä virheitä, mutta sillä tavalla ei myöskään edisty.

radiopuhelimen, etsi oikean taajuuden ja yritti saada yhteyden lähettäjään pyytäkseen ohjeita, mihin suuntaan lähteä. Mutta radiopuhelimesta kuului vain kohinaa. He eivät ollenkaan kuulleet lähettäjän ääntä.

Olettaen, että lähettäjällä oli muuta kiireellistä tehtävää, savuhyppääjät päättivät odottaa 10 minuuttia ja yrittää uudelleen. Mutta kun he yrittivät toisen kerran saada yhteyden lähettäjään, tulos oli sama – vain tyhjää kohinaa eikä mitään ohjeita.

Savuhyppääjät neuvottelivat keskenään. He näkivät yhä muutamia harjanteelta alas johtavia reittejä, joita kulkemalla he pääsisivät hyvin tekemään sammutustyötä. Mutta heitä huolesti se, etteivät he olleet saaneet mitään ohjeita lähettäjältä. Heitä vaivasi ajatus, että jos he lähtisivät kulkemaan oman näkemyksensä mukaan parasta reittiä alas, he saattaisivat itse asiassa kulkea täysin vastakkaiseen suuntaan kuin se, mihin lähettäjä halusi heidän kulkevan, ja heidän täytyisi palata samaa reittiä takaisin.

Niinpä he päättivät odottaa harjanteen laella. Neljännestantunnin kuluttua he yrittivät uudelleen saada yhteyden lähettäjään. Ei tulosta. He riisivat reppunsa ja kävivät istumaan. Puoli tuntia venyi tunniksi, tunti venyi kahdeksi tunniksi. Säännöllisin väliajoin he yrittivät saada yhteyden lähettäjään. Mutta kuten aikaisemminkin he kuulivat vastauksena vain kohinaa.

Savuhyppääjät päättivät syödä evästä. Kun he sen jälkeenkään eivät saaneet yhteyttä lähettäjään, he asetuivat reppuihinsa nojaten pitkälle ottamaan torkut. He olivat turhautuneita. Jos lähettäjä vain kiinnittäisi heihin vähän huomiota ja kertoisi, mihin suuntaan heidän piti lähteä, niin he kyllä mielihyvin noudattaisivat ohjeita ja aloittaisivat sammutustyönsä. Mutta lähettäjä ei näyttänyt välittävän heistä. Luultavasti hänellä oli muita kiireitä. Ja he olivat päättäneet, etteivät he lähtisi liikkeelle ilman lähettäjän ohjeita. Olihan heille luvattu nuo ohjeet, ennen kuin he hyppäsivät laskuvarjoilla sille harjanteelle.

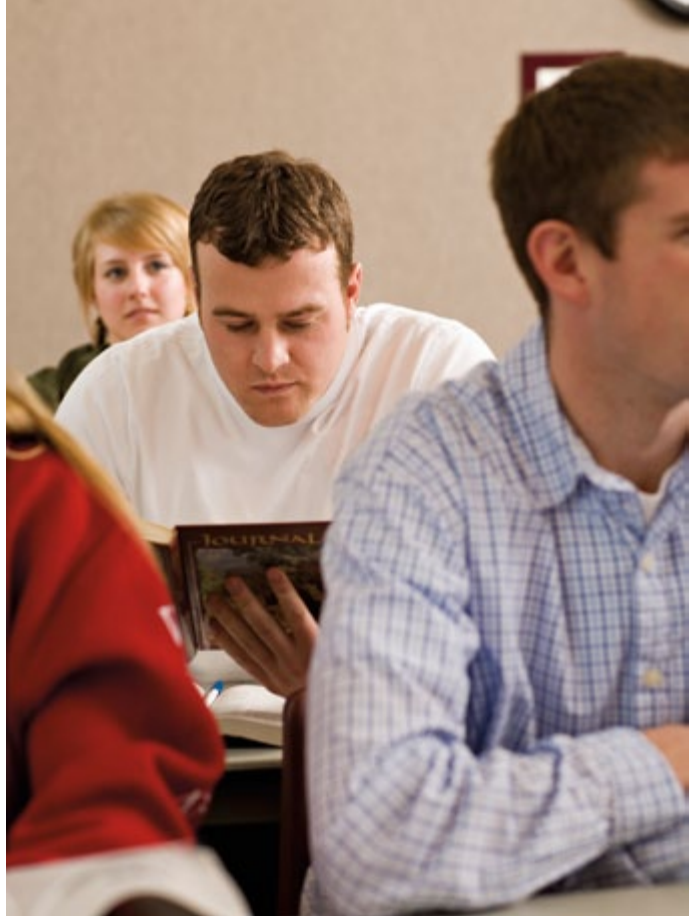
Seitsemän tuntia sen jälkeen, kun savuhyppääjät olivat tulleet harjanteen laelle, erään alhaalla sammutustyössä olleen joukon väsynyt päällikkö tuli yhtä reittiä ylös ja löysi savuhyppääjät. Hän oli ällistyksissään. Tullessaan heidän johtajansa luo hän kysyi: ”Mitä te täällä harjanteen laella vetelehditte? Me todella tarvitsimme teidän apuunne. Tuli miltei riistäytyi hallinnasta, koska emme saaneet apua sen kurissa pitämiseen. Ja koko tämän ajan te olette vain loikoilleet täällä harjanteella?”

Savuhyppääjien johtaja selitti heidän ongelmansa joukon päällikölle. Lähettäjä oli luvannut antaa heille ohjeet. He olivat uutterasti yrittäneet saada ne ohjeet. Mutta lähettäjä ei ollut piitannut heistä, ei ollut vastannut heidän kutsuihinsa. Oli totta, että he olivat nähneet useita reittejä alas paloalueelle. Mutta he pelkäsivät valitsevansa väärän reitin. Niinpä he päättivät odottaa, kunnes saisivat luvattut ohjeet lähettäjältä.

Joukon päällikkö ojensi kätensä ja otti pienen radiopuhelimen, jota savuhyppääjät olivat käyttäneet. Sitten hän käveli viitisenkymmentä metriä alas yhtä reittiä, joka johti paloalueelle. Hän pysähtyi ja kokeili radiopuhelinta. Lähettäjän ääni kuului voimakkaana ja selkeänä. Sitten päällikkö käveli takaisin harjanteen laelle ja kulki viitisenkymmentä metriä eteenpäin toista reittiä. Hän pysähtyi ja kutsui lähettäjä. Jälleen lähettäjän ääni tuli heti kuuluviin.

Päällikkö nousi takaisin savuhyppääjien luo, heitti radiopuhelimen johtajalle ja sanoi: ”Te olette

Parasta ja selkeintä ohjausta me saamme elämäämme silloin, kun me emme ainoastaan odota taivaallisen Isämme lähettävän apua ja johdatusta vaan toimimme innokkaasti työn ääressä.

katvealueella. Teidän olisi pitänyt vain lähteä liikkeelle jotakin reittiä pitkin ja lähettäjä olisi pystynyt helposti antamaan teille uudet ohjeet ja ohjaamaan teidät juuri sinne, missä hän tarvitsi teitä. Sen sijaan te olette vain vetäneet täällä lonkkaa ja olleet meille täysin hyödyttömiä.”

Tarvitessamme hengellistä opastusta ja ohjausta me saatamme usein tuntea kiusausta tehdä täsmälleen samoin kuin nuo savuhyppääjät tekivät. Huomaamme olevamme oudossa ympäristössä. Näemme tarjolla useita reittejä, emmekä ole varmoja siitä, mikä reitti tulisi valita. Meille on luvattu innoitusta ja apua taivaalliselta Isältämme. Mutta se ei tule aina heti. Turhaudumme ja päätämme käydä vain istumaan ja odottamaan, kunnes luvattu opastus tulee. Odotamme ja odotamme ja odotamme ihmetellen, miksei

jumalallinen Lähettäjä ohjaa meitä oikeaan suuntaan.

Niin tehdessämme me jätämme huomiotta erään tärkeän ilmoituksen periaatteen. Taivaallinen Isämme odottaa meidän suunnittelevan alkuperäisen reittimme käyttäen omaa älykkyyttämme, kykyjämme ja kokemustamme. Kun kuljemme eteenpäin pitkin valitsemaamme reittiä, me olemme paljon paremmassa asemassa saamaan niitä reittioikaisuja, joita Hänellä saattaa olla meitä varten. Mutta jos me vain lysähämme harjanteelle loikoilemaan selkärepuamme vasten, kunnes Hän antaa meille ohjeita, olemme vaarassa jäädä hengelliselle katvealueelle.

Presidentti Boyd K. Packer, kahdentoista apostolin koorumin presidentti, on opettanut meille:

”Meidän odotetaan käyttävän elämämme ratkaisuisia sitä valkeutta

ja tietoa, jota meillä jo on. Meidän ei pitäisi tarvita ilmoitusta, jossa meitä neuvotaan suorittamaan velvollisuuksiemme, sillä pyhissä kirjoituksissa meitä on jo käsketty tekemään niin. Meidän ei myöskään pidä odottaa ilmoitusta korvaamaan jo saamaamme hengellistä tai ajallista älyä, vaan ainoastaan lisäämään sitä. Meidän on eletävä elämäämme tavalliseen, jokapäiväiseen tapaan, noudattaen niitä totuttuja tapoja, sääntöjä ja säädöksiä, jotka hallitsevat elämää.

Säännöt ja määräykset ja käskyt ovat arvokas suoja. Jos tarvitsemme suuntamme muuttamiseen ilmoitettua opastusta, se on jo valmiina odottamassa, kun saavumme tarpeen kohdalle.”¹

Todistan, että parasta ja selkeintä ohjausta me saamme elämäämme silloin kun emme ainoastaan odota taivaallisen Isämme lähettävän apua ja johdatusta vaan toimimme innokkaasti työn ääressä. Niille teistä, jotka odotatte Herran johdatusta elämässänne – jotka tarvitsette apua johonkin tärkeään päätökseen tai kysymykseen – annan tämän haasteen: Käyttäkää rukoillen ja huolella omaa älykkyyttänne ja omia voimavarojanne valitaksenne reitin, joka tuntuu teistä oikealta. Ryhtykää sitten innokkaasti kulkemaan sitä reittiä (ks. OL 58:26–28). Kun tulee aika tehdä suunnanmuutos, Hän on paikalla auttamassa teitä ja opastamassa teitä. ■

VIITE

1. Boyd K. Packer, ”Hengellisen tiedon tavoittelu”, *Liahona*, tammikuu 2007, s. 16.

VÄHÄISIN KEINON

Laurel Teuscher

Luulin, että minulla meni hyvin. Olin palvellut lähetystyössä, valmistunut yliopistosta, saanut kokopäivätyön ja lopulta muuttanut omaan asuntoon. Kävin kirkossa joka sunnuntai ja toisinaan osallistuin toimintoihin. Minulla oli paljon ystäviä, naimattomia ja naimisissa olevia, ja yhtäkkiä minulla oli enemmän aikaa lukemiseen, joka oli lempipuhani lapsena. Kaikista näistä toiminnoista huolimatta tunsin siltikin olevani eksesissä.

Alman kirjan luvussa 37 on Alman ohjeita pojalleen Helamannelle. Jakeissa 41–42 Alma kertoo Lehin perheestä ja Liahonasta. Hän selittää, että Liahona ei toiminut, kun he ”olivat veltoja ja unohtivat osoittaa uskoaan ja uutteruuttaan – – eikä heidän matkansa edistynyt; sen tähden he viipyivät erämaassa, tai eivät kulkeneet suoraa reittiä”. Näiden jakeiden lukeminen auttoi minua ymmärtämään, että en edistynyt. En osoittanut uskoani enkä ollut elämässäni uuttera missään asiassa. Olin lakannut työskentelemästä kohti tavoitetta. Odotin vain, että jotakin tapahtuisi.

Ei ollut mitään tiettyä hetkeä, jolloin olisin laatinut luettelon ja kirjoittanut muistiin kaiken, missä minun oli tarpeen muuttua. Nuo muutokset tulivat pikemminkin vähä vähältä.

Ensin aloin nousta aikaisemmin ja mennä juoksulenkille tai harrastaa jotakin muuta liikuntamuotoa. Seuraavaksi aloin ottaa selvää oppilaitosten kursseista, jotka saattaisivat auttaa minua edistymään työssäni tai auttaa minua saamaan uuden työn. Löysin erään ohjelman ja käytin sitten aikaa valmistautuakseni tarvittaviin pääsykokeisiin. Pyhien kirjoitusten tutkimisesta ja rukouksesta tuli minulle tärkeämpiä ja pyrin joka päivä käyttämään aikaa siihen, että kestitsin itseäni Kristuksen sanoilla ja pyrin tuntemaan Hengen. Pyrin aivan erityisesti olemaan aktiivisemmin mukana seurakuntamme toiminnassa – silloinkin kun se merkitsi oman ajan uhraamista.

Sen jälkeen kun aloin tehdä näitä pieniä muutoksia, olen tuntenut itseni onnellisemmaksi. Tunnen, että edistyn ja että taivaallinen Isä antaa minulle uusia haasteita. Voin kohdata nuo haasteet tuntien pikemminkin toivoa kuin pelkoa tai masennusta. Olen oppinut, että kun me lakkaamme tekemästä työtä tai osoittamasta uskoamme kulkemalla johonkin suuntaan, taivaallinen Isä ei voi auttaa meitä edistymään emmekä me saavuta päämääräämme. Olen hyvin kiitollinen niistä pienistä muutoksista elämässäni, jotka ovat auttaneet minua näkemään tien edessäni. ■

Miksi meidän
täytyy käydä
täysin
vedenpinnan
alla, kun meidät
kastetaan?

Olet ehkä osallistunut kaste-tilaisuuteen, jossa toimitus on pitänyt suorittaa kastettavalle kahteen kertaan, koska ensimmäisellä kerralla häntä ei upotettu veteen ihan kokonaan. Koska kaste on pelastava toimitus, on välttämätöntä,

että se suoritetaan oikein ja täsmällisesti.

Kaste on vertauskuvallinen teko. Se ”on vertauskuva kuolemasta, hautaamisesta ja ylösnousemuksesta ja se voidaan tehdä vain upottamalla” (Bible Dictionary, hakusana ”baptism”). Vedenpinnan alle vieminen on vertauskuva Jeesuksen Kristuksen kuolemasta ja hautaamisesta, mutta se kuvastaa myös meidän luonnollisen minämme kuolemaa (ks. Room. 6:3–6). Vedestä jälleen esiin nouseminen on vertauskuva Jeesuksen Kristuksen ylösnousemuksesta ja kuvastaa meidän uudelleensyntymistämme Hänen liittoon kuuluvina opetuslapsinaan. Kaksi todistajaa, jotka seisovat kastealtaan vieressä, katsovat varmistaakseen, että kastettava upotetaan täysin, mikä on vertauskuva täydellisestä uudestisyntymisestä.

Kun meidät kastetaan, me noudatamme Vapahtajan antamaa mallia. Hänet kastettiin Jordanissa upottamalla (ks. Matt. 3:13–17). Taivaallinen Isä haluaa, että jokainen Hänen lapsistaan puhdistetaan synneistään, jotta he voivat asua jälleen Hänen luonaan. Tuleminen kastetuksi upotuskasteella, kuten Kristus kastettiin, on välttämätön osa Hänen jumalallista suunnitelmaansa. ■

Pyhän Hengen pitäisi olla meidän jatkuva kumppanimme, mutta en tiedä, tunnenko Hengen vaikutusta jatkuvasti. Onko minussa jotakin vialla?

Mikäli olet kelvollinen mutta et tunne Hengen vaikutusta koko ajan, se saattaa tarkoittaa sitä, että opettelet edelleen tunnistamaan Lohduttajan ohjausta ja toimimaan sen mukaan. Vanhin David A. Bednar kahdentoista apostolin koorumista on selittänyt: ”Vaikka me pyrimme olemaan uskollisia ja kuuliaisina, on yksinkertaisesti aikoja, jolloin elämässämme ei ole helppo havaita Hengen suoma ohjausta, varmuutta ja rauhaa” (”Jotta Hänen Henkensä olisi aina meidän kanssamme”, *Liahona*, toukokuu 2006, s. 29).

Ellet tiedä, onko Pyhä Henki kanssasi, ole hetken aikaa hiljaa ja kuuntele. Saatat tuntea Hengen vaikutuksen hiljaisena, rauhallisena vahvistuksena. Yritä tunnistaa tämä hiljainen, vieno ääni, kun teet sellaista, mikä saa Hengen olemaan kanssasi, kuten rukoukset, tutkit pyhiä kirjoituksia tai osallistut sakramenttikokoukseen. Kun toimit Hengen kehotusten mukaan ja harjoittelet Hengen äänen kuuntelemista, opit paremmin erottamaan niitä hiljaisia, hienovaraisia tuntemuksia.

Sinun täytyy elää kelvollisena, jotta Henki voi olla kanssasi (ks. Moosia 2:36). Mikäli et tunne Hengen vaikutusta elämässäsi, se saattaa olla varoitusmerkinä siitä, että sinun tulee tehdä parannus ja arvioida uudelleen asioiden tärkeysjärjestys elämässäsi. Voit pyytää Hengen vaikutusta elämääsi vilpittömällä parannuksella, rukouksella, pyhien kirjoitusten tutkimisella ja muilla kohottavilla toiminnoilla. ■

Vastustaako kirkko kaikkia videopelejä vai ainoastaan väkivaltaisia?

On monia videopelejä, jotka ovat siistejä, haasteellisia ja hauskoja, ja jotkin usealle pelaajalle tarkoitettut pelit voivat olla hauskaa yhteistä ajanviettoa.

Kirkko ei vastusta videopelejä, mutta nuoria kehoitetaan olemaan fiksuja valitessaan pelejä ja päättäessään, kuinka paljon aikaa he käyttävät niihin. Meitä on käsketty käyttämään aikamme viisaasti (ks. OL 60:13). Vaikka jokin onkin siistiä ja hauskaa, ei se välttämättä tarkoita, että sitä kannattaa tehdä.

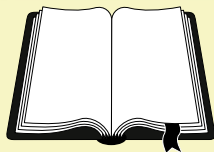
Vanhin M. Russell Ballard kahdentoista apostolin koorumista on selittänyt: ”Yksi Saatanan yrityksistä – – heikentää hengellistä voimaanne on kannustaa teitä käyttämään pitkiä aikoja sellaisen tekemiseen, millä on hyvin vähän merkitystä. Puhun sellaisista asioista, kuten istumisesta tuntikausia televisiota tai videoita katsellen, videopelien pelaamisesta ilta toisensa perään [tai] internetissä surffaamisesta.” (”Be Strong in the Lord”, *Ensign*, heinäkuu 2004, s. 13.)

On aivan sopivaa käyttää jonkin verran ajastaan sellaisten videopelien pelaamiseen, jotka noudattavat kirjasen *Nuorten voimaksi* asettamia tasovaatimuksia tiedotusvälineille. Mutta ole halukas laittamaan ohjaimet syrjään tai sulkemaan tietokone ja ryhtymään tekemään jotakin muuta. Älä anna videopelien estää sinua osallistumasta arvokkaisiin toimintoihin, kuten harastamasta liikuntaa, tutkimasta evankeliumia, tekemästä koulutehtäviä tai viettämästä aikaa perheesi kanssa. ■

JUORUILU

ÄLÄ JATKA SITÄ.

LEMPIKOHTANI PYHISSÄ KIRJOITUKSISSA

2. Nefi 2:11

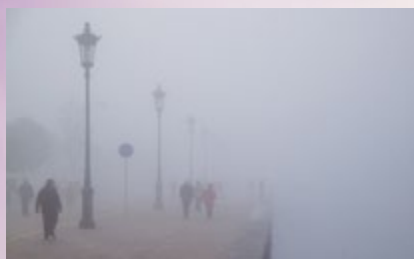
Tämä jae on ollut aina oppaanani ja innoituksenani, kun minulla on ollut epäilyksiä, olen ollut epätoivoinen tai vaikeassa tilanteessa. Se on ollut lempikohtani, koska olen ihmetellyt, miksi täytyy olla vastakohtaisuutta. Miksi täytyy olla ristiriitaisuutta? Miksei elämä voi vain olla myönteistä, onnellista, helppoa ja hyvää? Miksi täytyy olla pahaa?

Tämä jae on auttanut minua ymmärtämään elämää ja sen monimutkaisuutta. Se on auttanut minua arvostamaan paremmin elämän tarkoitusta. Se on saanut minut käsittämään vastakohtaisuuden tarkoituksen ja sen, että minun tulee olla siitä kiitollinen. Sillä ilman vastakohtaisuutta me emme tuntisi elämän todellista ydintä tai kauneutta. Ilman vastakohtaisuutta me emme osaisi rakastaa, olla onnellisia tai menestyä. Olen oppinut rakastamaan elämää ja hyväksymään sen sellaisena kuin se on ja luottamaan Herraan, koska Hänen viisautensa on ehdotonta.

Sheena P., Filippiinit

"Neuvoni meille kaikille on katsoa Herran majakkaa. Ei niin tiheää sumua, ei niin pimeää yötä, ei niin ankaraa myrskyä, ei niin eksynyttä merimiestä, etteikö tämän majakan merkkivalo pystyisi pelastamaan. Se viitoittaa väylän elämän myrskyjen halki. Herran majakka lähettää merkkejä, jotka on helppo tunnistaa ja jotka eivät koskaan petä."

Presidentti Thomas S. Monson,
"Päätössanat", *Liahona*, toukokuu
2010, s. 113.

Otin tämän kuvan *Thessalonikissa Kreikassa*. Se muistuttaa minua pimeyden sumusta Lehin unessa (ks. 1. Nefi 8:22–24).

Kevin K., Saksa

LÄHETÄ

kertomuksesi, kuvasi tai kommenttisi sähköpostitse osoitteeseen liahona@ldschurch.org. Liitä mukaan koko nimesi, seurakunta, vaarna tai piiri sekä vanhemman lupa (sähköpostiviesti käy). Lähetettyä materiaalia saatetaan lyhentää tai muokata selkeämmäksi.

KUINKA PITÄÄ AJATUKSET PUHTAINA

Vaikka huonot ajatukset tulisivatkin ovelle kolkuttelemaan, ei meidän pidä pyytää niitä sisään ja asettumaan taloksi. Paras hetki puolustautua kiusaukselta on silloin, kun ajatus alkaa muodostua; tuhoa siemen niin kasvikaan ei pääse koskaan kasvamaan. Kun huomaan olevani tässä tilanteessa, laulan mielestäni kirkon laulua ja yritän kuvitella Jeesuksen kuvan sydämeeni, kunnes pystyn vastustamaan kiusausta. Jos sinnikkäästi vastustamme huonoja ajatuksia, ne väistyvät.

Jorge G., Venezuela

VASTAUS JAKEESSA KAHDEKSAN

*Joseph Smith löysi vastauksensa kohdasta Jaak. 1:5.
Minä löysin omani muutama jae myöhemmin.*

Angelica Nelson

Kello oli yksitoista illalla, ja olin omassa huoneessani vietettyäni illan muutamien lukiokavereiden kanssa. Tiesin, etten ollut sinä iltana tehnyt mitään parhaita valintoja. ”Mutten ollut tehnyt niitä huonoimpiakaan”, järkeilin.

Turhautuneena otin esiin kotitehtäväni. Olin niin väsynyt, että halusin vain saada sen tehdyksi ja mennä nukkumaan. ”Minun pitäisi vielä lukea pyhiä kirjoituksia. Mutta taidan jättää ne tältä illalta väliin”, ajattelin.

Aloin miettiä kaikkea, mitä minun odotettiin tekevän. Lukea pyhiä kirjoituksiani, osallistua aamuseminaariin, käydä kirkossa ja toimintailloissa, saada hyviä arvosanoja, olla mukana harrastustoiminnoissa, tehdä osa-aikaista työtä... Luettelo vain jatkui.

Tunsin erittäin paljon paineita jokaisella elämäni alueella, varsinkin kun olin ainoa myöhempien aikojen pyhiin kuuluva tyttö lukiossani. Muistutin itseäni yhä uudestaan siitä, että saattaisin olla ainoa naispuolinen myöhempien aikojen pyhiin kuuluva, jonka ikätoverini koskaan tapaisivat, joten minun oli oltava hyvä esimerkki. Silti tiesin, että olin alkanut lipsua.

”Voisinpa olla huoleton, kuten

ystäväni”, ajattelin. Toivoin myös, ettei minusta tuntuisi niin kauhealta, kun menin bileisiin tai sanoin ruman sanan, mutta niin minusta vain tuntui. Kun valitsin sellaista, minkä tiesin olevan väärin, se sai minut kirjaimellisesti voimaan pahoin. Jostakin syystä tein kuitenkin edelleenkin niitä asioita.

Oli miltei keskiyö, kun sain tehtyä kotitehtäväni. Viiden tunnin kuluttua herätyskelloni piippaisi. Heräisin, raahautuisin seminaariin ja yrittäisin selviytyä taas yhdestä lukiopäivästä.

Silloin mieleeni tuli ajatus. Ei minun tarvinnut noudattaa kaikkia sääntöjä. Voisin lakata käymästä kirkossa, seminaarissa ja toimintailloissa, jos niin halusin. Vaikka meidän perhe käykin kirkossa, ei se tarkoita sitä, että minun pitäisi.

Ajatus oli hyvin vapauttava. Kömmän sänkyyn ja olin jo miltei unessa, kun tunsin voimakkaan kehotuksen lukea pyhiä kirjoituksia. ”Ei”, ajattelin. ”Riittää tältä päivältä.”

Tunsin kehotuksen jälleen. Tällä kertaa ajattelin: ”Ehkä vielä viimeisen kerran.”

Sinä vuonna olimme seminaarissa opiskelleet Uutta testamenttia. Otin kirjan auki siitä, missä kirjanmerkkini

oli: Jaakobin kirjeen luku 1. Tämä luku oli se, jonka Joseph Smith oli lukenut ja joka oli innoittanut häntä menemään pyhään lehtoon ja vuodattamaan sydämensä taivaalliselle Isälle. ”Mitä kohtalon ivaa”, ajattelin. Aloin lukea.

Jae 5 oli minulle tuttu: ”Jos kuitenkin joltakulta teistä puuttuu viisautta...” Mutta nimenomaan jae 8 avasi silmäni sinä iltana. Siinä sanotaan: ”Kahtaalle horjuva ihminen, epävakaa kaikessa mitä tekee.” Jähmetyin. Sitten luin jakeen uudelleen.

Minä olin kahtaalle horjuva ihminen. Väitän olevani myöhempien aikojen pyhä, mutta tekoni olivat alkanee kertoa muuta. Ja jos jatkaisin samalla tavoin, niin valitsinpa minkä tien tahansa, olisin epävakaa ja epävarma ja siten hyvin onneton.

Minun täytyi tietää, oliko evankeliumi totta. Minun täytyi tietää, kannattiko minun herätä joka aamu viideltä tutkimaan evankeliumia. Minun täytyi tietää, että yritin elää elämäni parhaan kykyni mukaan – vaikka minua ajoittain pilkattaisiinkin – koska se todella toisi minulle suurinta onnea ja iloa.

Kello oli jo miltei yksi aamuyöllä, mutta minä polvistuin vuoteeni

viereen ja vuodatin sydämeni taivaalliselle Isälleni. Pyysin, että Hän auttaisi minua tietämään, mikä oli oikein, tietämään, mitä tietä kulkea, ja ohjaisi minua kädestä ja poistaisi tuntemani hämmennyksen.

Yksinkertaisesti, selkeästi ja rauhallisesti mieleeni tuli ajatus: ”Sinä tiedät jo.” Ja niin tiesinkin.

Nousin polviltani, sammutin valoni ja kävin nukkumaan. Neljän tunnin kuluttua herätyskelloni soi. Uneliaana sammutin sen. Minuuttin kuluttua olin valmistautumassa uuteen päivään, johon kuului aamuseminaari.

Tästä ihanasta keskiyön kokemuksesta on kulunut vuosia. Todistukseni jatkaa yhä kasvamistaan. Joinakin hetkinä se on vahvempi kuin toisina hetkinä. Ero on siinä, että nyt minä tiedän, enkä ole koskaan katsonut taakseni. ■

Presidentti
Thomas S. Monson

KUNNIOITETTAVA PIONEERIPERINTÖMME

Me jokainen voimme oppia paljon varhaisilta pioneeriesivanhemmiltamme, jotka kohtasivat kamppailut ja murheet päättäväisen rohkeina ja uskoen vakaasti elävään Jumalaan.

Pioneerien kärsimykset

”Tuota Brigham Youngin organisoimaa ja johtamaa ensimmäistä matkaa vuonna 1847 ovat historioitsijat kuvanneet yhdeksi Yhdysvaltain historian suurista merkkitapahtumista. Sadat mormonipioneerit kärsivät sairauksista, kylmyydestä tai nälästä ja kuolivat niihin. Oli niitä, jotka vankurien ja valjakoiden puuttuessa kirjaimellisesti kävelivät 2 000 kilometriä tasankojen ja vuorten yli työntäen ja vetäen käsikärriä.”¹

Innoittavaa uskoa

”Me jokainen voimme oppia paljon varhaisilta pioneeriesivanhemmiltamme, jotka kohtasivat kamppailut ja murheet päättäväisen rohkeina ja uskoen vakaasti elävään Jumalaan. – – Niiden tuhansien joukossa, jotka vetivät ja työnsivät käsikärriä tai kulkivat jalan tuota pioneeritaivalta, oli nuoria ja lapsia aivan kuten heitä on nykyisten pyhien keskuudessa, jotka raivaavat tietä omilla alueillaan kautta maailman. Luulenpa, ettei tässä kirkossa ole tällä hetkellä yhtään jäsentä, jota kertomukset varhaisista pioneereista eivät olisi koskettaneet. Niillä, jotka tekivät niin

paljon kaikkien hyväksi, oli varmasti tavoitteenaan herättää uskoa. He saavuttivat tavoitteen suurenmoisella tavalla.”²

Edessä koettelemuksia

”Tomuisen pioneeripäiväkirjan ajan patinoimat sivut puhuvat meille liikuttavaa kieltään: ’Me kumarruimme rukoilemaan nöyrästi kaikkivaltiasta Jumalaa sydän täynnä kiitosta Hänelle ja pyhitimme tämän maan Hänelle Hänen kansansa asuinpaikaksi.’

Eräs, joka siihen aikaan oli pieni poika, kuvaili karuja koteja näin: ’Meidän talossamme ei ollut minikäänlaista ikkunaa eikä myöskään ovea. Äitini ripusti vanhan huovan, joka toimi ovena ensimmäisen talven. Siinä oli meidän makuuhuoneemme, salonkimme, olohuoneemme ja keittiömme – kaikki tässä huoneessa, jonka koko oli [3,6 m x 4,9 m]. En tiedä, kuinka ihmeessä me kaikki tulimme toimeen siinä. Muis-tan rakkaan vanhan äitini sanoneen, ettei yksikään palatsiinsa astuva kuningatarakaan ole koskaan ollut onnellisempi tai ylpeämpi suojasta ja Herran siunauksista kuin hän oli

astuessaan siihen valmiiksi saatuun maaluolaan.’

Sellaisia olivat entisajan koettelemukset, vaikeudet, kamppailut ja murheet. Ne kohdattiin päättäväisellä rohkeudella ja lujalla uskolla elävään Jumalaan.”³

Nykypäivän pioneereja

”Me kunnioitamme niitä, jotka kestivät uskomattomia vaikeuksia. Me ylistämme heidän nimeään ja muistelemme heidän uhrauksiaan.

Entä meidän aikamme? Onko meidän elämässämme pioneerikokemuksia? Muistelevatko tulevat sukupolvet kiitollisina meidän ponnistelujamme, meidän esimerkkiämme? Nuoret – –, te voitte todellakin olla pioneereja rohkeudessa, uskossa, rakkaudessa, päättäväisyydessä.

Te voitte vahvistaa toisianne; teillä on kyky huomata ne, jotka eivät saa osakseen huomiota. Kun teillä on silmät nähdä, korvat kuulla ja sydän tuntea, te voitte auttaa ja pelastaa muita ikäisiänne.”⁴

Ylivertainen pioneeri

”Selaillessamme pyhien kirjoitusten historiaa alusta loppuun saamme

tietää ylivertaisesta pioneerista, Jeesuksesta Kristuksesta. Entisaikain profeetat ennustivat Hänen syntymänsä; enkeli ilmoitti Hänen saapumisensa elämän näyttämölle. Hänen elämänsä ja Hänen palvelutehtävänsä ovat muuttaneet maailman. – –

Yksi lause Apostolien teoista on paljonpuhuva: Jeesus 'kulki ympäri maata, teki hyvää – –, sillä Jumala oli hänen kanssaan' (Ap. t. 10:38). – –

Hänen tehtävänsä, Hänen palvelutyönsä ihmisten keskuudessa, Hänen opetuksensa totuudesta, Hänen armoitekonsa, Hänen horjumaton rakkautensa meitä kohtaan herättää meidän kiitollisuutemme ja lämmittää sydäntämme. Jeesus Kristus, maailman Vapahtaja – Jumalan Poika – oli ja on ylivertainen pioneeri, sillä Hän on käynyt edellä näyttäen kaikille muille tien, jota kulkea. Seuratkaamme Häntä aina.”⁵ ■

VIITTEET

1. Ks. ”Tule ja seuraa minua”, *Valkeus*, marraskuu 1988, s. 2.
2. ”Opettakaamme lapsiamme”, *Liahona*, lokakuu 2004, s. 4.
3. Ks. ”Tule ja seuraa minua”, s. 3; ks. myös ”Pioneereja kaikki”, *Valkeus*, heinäkuu 1997, s. 92.
4. ”Pioneereja kaikki”, s. 92.
5. ”Hengellisten pioneerien johdolla”, *Liahona*, elokuu 2006, s. 7, 8.

Keskinäistä
auttamista

INTIASSA

Vanhin Charles Kewish ja sisar Carol Kewish

vanhempia lähetyssaarnaajia Aasian vyöhykkeellä

Kun rajut myrskyt ja taifuunit tuhosivat lokakuussa 2009 Etelä-Intiaa, Hyderabadin ja Bangaloren piirien nuoret miehet ja nuoret aikuiset Intiassa ryhtyivät toimeen ollakseen apuna lievittämässä tulvien uhrien kärsimystä.

Hyderabadin piirin johtaja Prasada Gudey kertoo: ”Meidän nuoret miehemme tekivät loistavaa työtä jakaessaan ruokaa ja vettä tarvitseville. Elintarvikkeita oli lahjoitettu ja ne olivat tulleet perille provinssiin, mutta viranomaiset eivät pystyneet jakamaan niitä niille tuhansille uhreille, joita oli yli 200 pakolaisleirillä. Meidän jäsenemme Mormon Helping Hands -liivit yllään huomattiin, kun he jakoivat tehokkaasti ruokaa ja vettä jokaiselle.”

Muutamat palvelemissa olleet nuoret miehet ja nuoret aikuiset kertovat, kuinka mukavaa ja antoisaa palveleminen voi olla. ■

Oikealla: ”Tunsin suurta onnea, kun minulla oli mahdollisuus palvella lähimmäisiäni. Se oli minulle hieno kokemus, ja opin sen aikana hyvin monia asioita, ja samalla meistä oli hauskaa olla yhdessä ystävien kanssa pakkaten elintarvikkeita ja perustarvikkeita. Tunsin Vapahtajani rakkautta ja rauhaa palvellessani muita.” – Venus Armstrong

”Olen hyvin onnellinen, että sain auttaa tässä projektissa. Tieto siitä, että autoin palvelemaan ihmisiä, jotka olivat suuressa hädässä, toi minulle suurta iloa. Rukoilin, että näitä ihmisiä siunattaisiin.” – Vishal Nakka

Alla: 60 kirkon jäsentä matkusti pakolaisleireille Karnatan osavaltion pohjoisosiin. He jakoivat huopia, suojapeitteitä ja kirkon jäsenten kokoamia hygieniapakkauksia. Yksi nuori mies kertoo: ”Oli todella upeaa auttaa tässä tulva-avustusprojektissa. Olen aina halunnut auttaa ja palvella toisia. Olin hyvin kiitollinen siitä, että sain palvella. Silmäni täytyivät kyynelistä, kun näin niitä ihmisiä, jotka olivat menettäneet tulvassa kaiken. Oli suuri siunaus saada auttaa ihmisiä omassa maassani.”

TIESITKÖ?

Profeetta Joseph Smith on opettanut, että todellisen myöhempien aikojen pyhän ”tulee ravita nälkäisiä, vaatettaa alastomia, huolehtia leskeistä, kuivata orvon kyneleet, lohduttaa ahdistettuja, missä hän heitä tapaa, olivatpa he tässä tai jossakin muussa kirkossa tai eivät missään kirkossa” (*Kirkon presidenttien opetuksia: Joseph Smith, 2007, s. 445*). Koska haluamme palvella muita, kirkko tukee humanitaarisen avun ja kehityksen hankkeita eri puolilla maailmaa. Esimerkiksi vuonna 2009

- kirkon huoltotyöyksiköissä tehtiin 763 737 työpäivän verran lahjoitettua työtä
- huoltotyöpalvelujen piirissä palveli yli 8 000 lähetyssaarnaajaa.

Vuosina 1985–2010 kirkko on antanut humanitaarista apua 178 maahan. Seuraavassa on yksittäisiä esimerkkejä hankkeista:

- Annettiin katastrofiapua Haitissa, Indonesiassa ja Chilessä maanjäristysten jälkeen, Samoassa tsunamin jälkeen ja Filippiineillä taifuunin jälkeen.
- Rahoitettiin tuhkarokkorokotuskampanjaa Afrikassa.
- Lähetettiin 10,3 miljoonaa hygienia-pakkausta sekä vastasyntyneen ja koululaisen pakkausta.
- Jaettiin yli 55 000 tonnia elintarvikkeita, melkein 12 000 tonnia lääkin-
tintätarvikkeita ja yli 89 000 tonnia vaatteita.

Lisää tietoa kirkon huoltotyö-ohjelmasta on osoitteessa www.providentliving.org.

Yllä: ”Kun kerroin opiskelukavereilleni palveluprojektista, he olivat hyvin iloisia puolestani. Selitin heille, mitä teimme, ja kerroin kirkon periaatteista. Minusta tuntui hienolta, kun sain projektissa auttaa ihmisiä. Hieno juttu, että kirkon organisaatio antaa meille tämän mahdollisuuden palvella.” – Deepak Sharma

Oikealla: ”Tuntui oikein hyvältä palvella tulva-avustusprojektissa. Autoin maalaamisessa ja ruokapakkausten jakamisessa. Oli suuri siunaus olla siellä muiden pappesusveljien kanssa ja kyetä auttamaan ja palvelemaan suuressa avuntarpeessa olevia ihmisiä.” – Avinash Thomas

TOISEN ROSKA ON TOISEN AARRE

*Kirjasta, jonka kannessa oli kultakirjaimia,
tuli aarre henkilölle, joka etsi totuutta.*

Andrei Boženov

Oli helteinen kesäpäivä lähetystyössäni. Toverini ja minä olimme olleet kävelemässä pitkin ja poikin Pietarin katuja Venäjällä toivoen löytävämme uusia tutkijoita. Sinä iltana tapasimme lähellä asuntoamme erään vanhemman miehen ja aloimme jutella hänen kanssaan. Vaikka hän ei ilmaissutkaan mitään mielenkiintoa evankeliumia kohtaan, tunsimme kumpikin innostusta antaa hänelle Mormonin kirjan. Kirjan sisään kirjoitimme hänelle toivotuksemme, todistuksemme ja yhteystietomme.

Myöhemmin samana iltana meidän tietämättämme eräs nuori mies nimeltä Ilja oli ulkona veljensä kanssa. Kävellessään heikosti valaistua maanalaisen käytävää Ilja huomasi maassa lojuvan kirjan kannessa kullanvärisen kimalluksen. Kumartuessaan katsomaan tarkemmin hän luki kirjan kanteen painetun kultakirjaintekstin: Mormonin kirja – toinen

todistus Jeesuksesta Kristuksesta. Hän otti kirjan maasta ja vei sen kotiin.

Seuraavana päivänä toverini ja minä pohdiskelimme, kuinka löytäisimme uusia tutkijoita. Mielessäni ris-teili ajatuksia: ”Yritämme parhaamme mukaan etsiä uusia tilaisuuksia. Missä ovat tulokset? Ehkä meidän pitää tehdä jotakin toisella tavalla.”

Hetken kuluttua puhelin soi. Otin puhelimen käteeni. Ääni toisessa päässä kysyi: ”Onko tämä vanhin? Löysin kadottamanne kirjan metroasemalta. Haluan palauttaa sen.”

Vilkaisin heti hyllyä, jossa pyhät kirjoitukseni olivat. ”En usko, että olen kadottanut pyhiä kirjoituksiani metroon”, vastasin. ”Ei, en ole kadottanut Mormonin kirjaani, mutta voitte pitää sen ja lukea sitä.”

Nuori mies kertoi, että hänen nimensä on Ilja ja että hän on kotoinen Venäjän Orskista mutta oli tullut töihin Pietariin.

”Haluaisin kuulla lisää tästä kirjasta ja kirkostanne”, hän sanoi. ”Voinko tavata teidät?”

Hyppäsin innostuksesta. Eivät mahdolliset tutkijat joka päivä soita ja pyydä sopimaan tapaamista kuullakseen lisää kirkosta.

”Totta kai voimme tavata, Ilja!” vastasin iloisena.

Kun tapasimme Iljan, hän kuunteli tarkkaavaisena ja esitti kysymyksiä. Olimme iloisia siitä, että hän oli niin vastaanottavainen evankeliumille.

Yhdessä vaiheessa opetuksen aikana avasin Iljan Mormonin kirjan. Kun käänsin esiin alkusivut, huomasin tutun käsialan – omani! Käsitin, että tämä oli sama kirja, jonka olimme edellisenä päivänä antaneet sille vanhemmalle miehelle. Ilmeisesti mies oli heittänyt kirjan pois, ja pian Ilja oli löytänyt sen. Tunsin suurta kiitollisuutta siitä, että toverini ja minä olimme päättäneet antaa kirjan sille

vanhemmalle miehelle, vaikka sillä hetkellä emme ymmärtäneetkään syytä siihen.

Ei kestänyt kauan, kun Ilja päätti liittyä kirkkoon. Hän alkoi innokkaasti kertoa evankeliumin sanomasta myös sukulaisilleen ja ystävilleen.

Olen oppinut, että taivaallinen Isä tietää, milloin joku on valmis ottamaan vastaan Hänen sanansa. Hän haluaa, että me Hänen kirkkonsa lähetyssaarnaajat ja jäsenet vain täytämme Hänen käsikynsä ja taivumme Hänen tahtoonsa pyrkiessämme kertomaan evankeliumista. Tässä tapauksessa Jumala tiesi, että vaikka se henkilö, jolle alun perin annoimme Mormonin kirjan, ei huomaisi sen arvoa, niin Ilja huomaisi (ks. 1. Nefi 19:7). ■

Jatka vain uimista

Kaksitoistavuotias Monica Saili rakastaa uimista. Hän on yksi Uuden-Seelannin nuorista huippu-uimareista. Hän on varmaan puoliksi kala.

No, ei hän kai oikeasti ole kala. Mutta ainoa muu selitys sille, miten hän on niin hyvä, on se, että hän harjoittelee niin kovasti.

Joka maanantai, keskiviikko ja perjantai aamuviideltä hän on altaassa kaksi tuntia. Tiistaisin, torstaisin ja lauantaisin hän käy koulun jälkeen juoksemassa radalla tai maastossa.

Uintiharjoitus, josta hän vähiten pitää, on se, kun täytyy uida perhosuintia yhdellä kädellä pitäen leukaa ylhäällä ja vaihtaa kättä aina 100 metrin välein. ”Hartioita todella kuumottaa”, hän kertoo.

Mutta hän on oppinut, että kun asiat käyvät vaikeiksi, elämä ei helpotu luovuttamalla. Juuri kova työ tekee hänestä vahvemman.

Kovaa työtä ja vaikeita aikoja

Kaikesta siitä kovasta työstä on ollut apua. Hän alkoi voittaa mitaleja

10-vuotiaana. 11-vuotiaana hän oli perhosuinnissa maansa kymmenen parhaan joukossa omassa ikäryhmässään. 12-vuotiaana hänet valittiin valtakunnallisen joukkueen mukaan uintiharjoitusleirille ja kilpailemaan muiden maiden uimareita vastaan Oseanian kisoissa Samoassa.

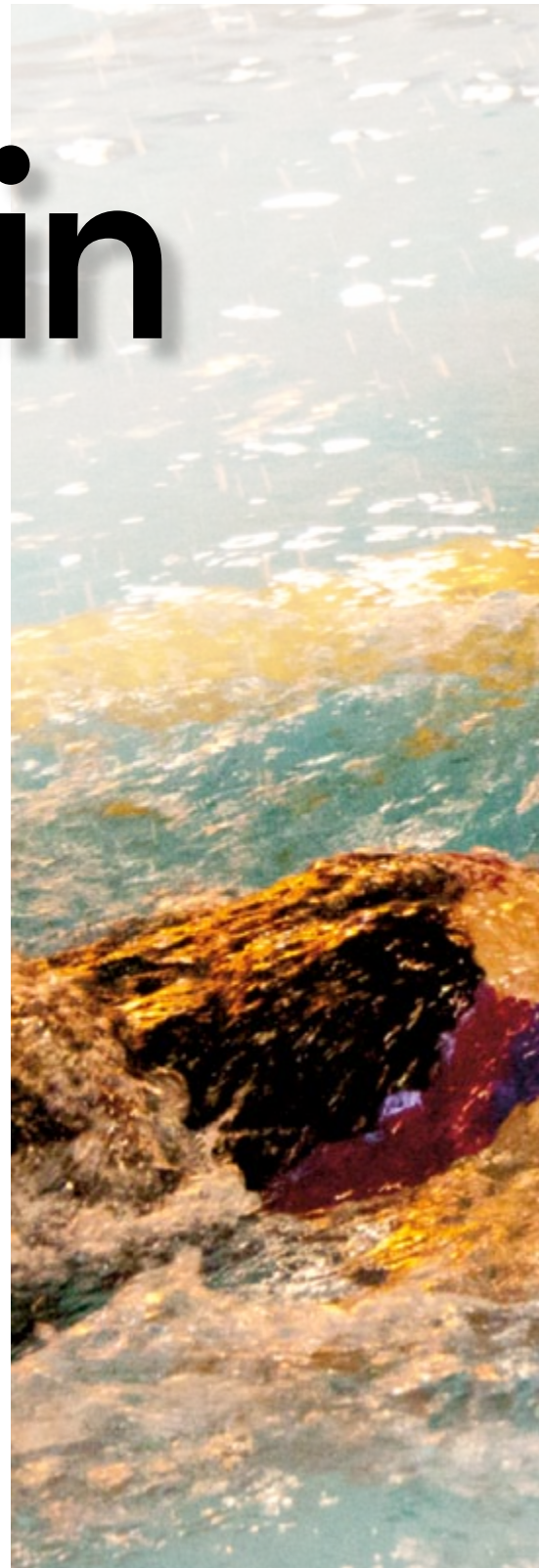
Monica kertoo: ”Isä sanoi aina: ’Menestys tulee kovalla työllä. Se ei tipahda syliin.’”

Monica on oppinut, että tämä pätee uimiseen, ja hän huomasi, että se pätee myös elämään, kun hänen isänsä kuoli äkillisesti muutama kuukausi hänen 11-vuotissyntymäpäivänsä jälkeen.

”Isä oli minulle hyvin läheinen”, Monica kertoo. ”Hän sai minut aloittamaan uimisen. Hän vei minua kaikkiin harjoituksiin ja kilpailuihin. Kun hän kuoli, minusta tuntui, ettei minulla ollut ketään, kenelle puhua.”

Älä anna periksi

Isän menettäminen oli vaikeaa. Mutta Monica ei anna periksi vaikeissa harjoituksissa. Niinpä silloinkin kun isä kuoli, Monica päätti,

Monica Saili on oppinut, että kun asiat käyvät vaikeiksi, luovuttaminen ei helpota elämää.

ÄLKÄÄ ANTAKO PERIKSI!

”Meillä kaikilla on toisinaan vaikeaa.

Älkää vaipuko epätoivoon. Älkää antako periksi. Etsikää auringonpaistetta pilvien lomasta.”

Presidentti Gordon B. Hinckley (1910–2008), ”Jatkuva totuuden etsintä”, *Valkeus*, maaliskuu 1986, s. 10.

Äitinsä avulla Monica on selvinnyt joistakin vaikeista ajoista. Samalla hän on oppinut, että vaikeat asiat eivät voi estää häntä olemasta onnellinen.

ettei luopuisi uskostaan taivaalliseen Isään.

”Isä oli minun esimerkkini”, Monica kertoo. ”Hän opetti minua elämään evankeliumin mukaan.”

Isän kuoleman jälkeen Monica on alkanut tutkia pyhiä kirjoituksia ennen nukkumaan menoa. ”Yritän luoda siitä tavan”, hän sanoo. Hän puolustaa koulussa uskonkäsityksiään. ”Minulta kysytään paljon kirkosta”, hän kertoo. Hän palvelee myös seurakunnan laulunjohtajana.

”Minua on siunattu, kun saan olla jäsen”, Monica sanoo. ”Kun stressaannun liikaa, saan lohtua.”

Lopulta vahvempi

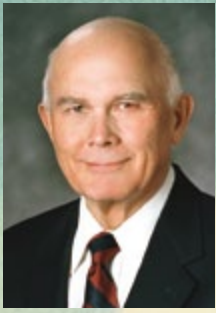
Monica kaippaa yhä isäänsä. Mutta äidin ja perheen tuen ansiosta hän pystyy jatkamaan.

Monican päivät täyttyvät piano- ja viulutunneista, oppilasneuvoston kokouksista, uimisesta, Edistymisenohjelmasta ja sakramenttikokouslaulujen johtamisesta.

Hän ei vielä tiedä, kuinka pitkälle hän pääsee uintiharrastuksessaan tai kuinka pitkään hän jatkaa sitä. Mutta mitä evankeliumiin tulee, hän on päättänyt pysyä siinä mukana loppuun asti.

”Toisinaan elämä on vaikeaa”, Monica sanoo. ”Mutta vaikeiden asioiden tekeminen voi tehdä meistä vahvempia. On vain jatkettava uimista.” ■

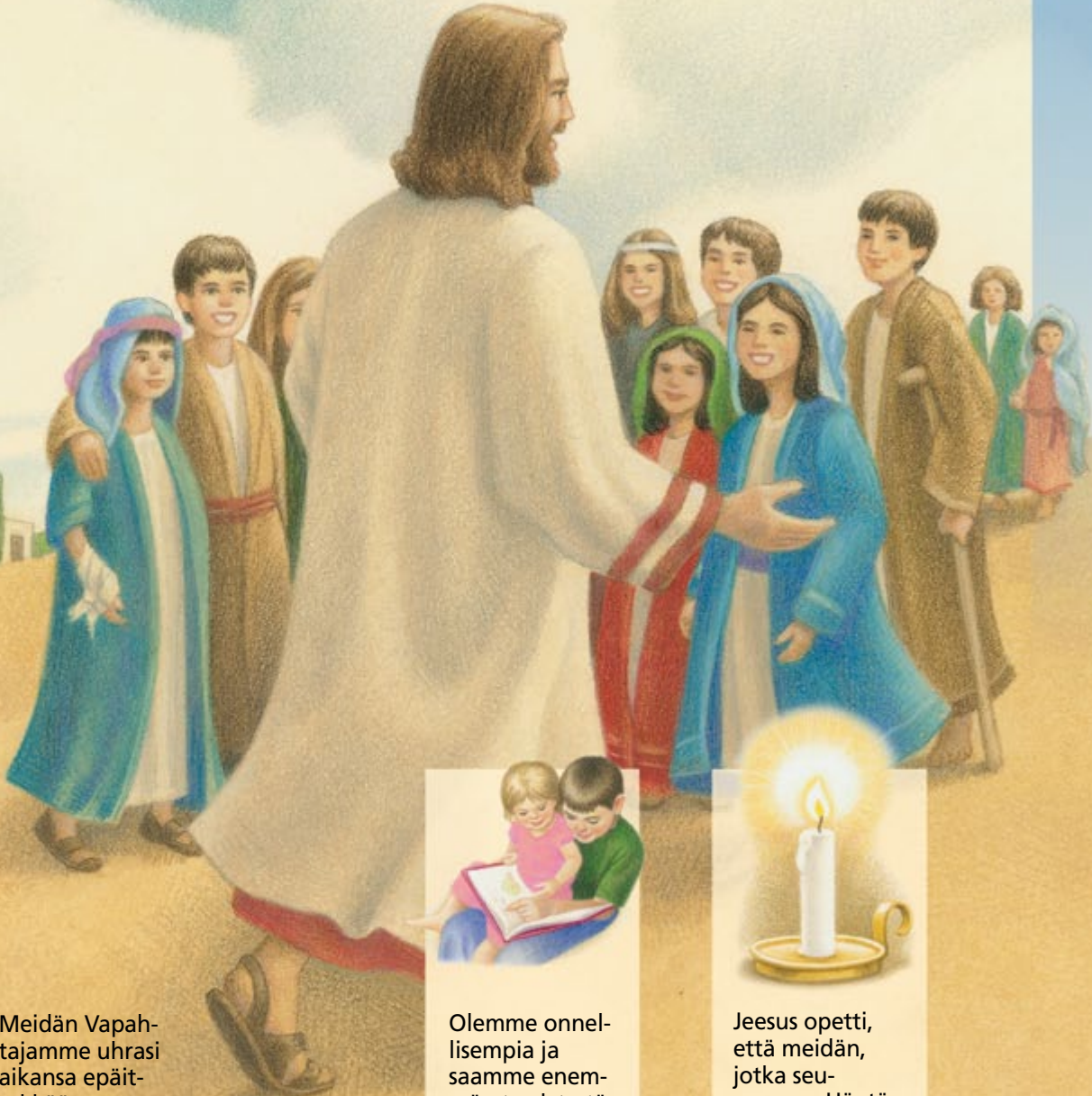
Lisää tähän kertomukseen liittyviä valokuvia on osoitteessa liahona.lds.org.

*Vanhin
Dallin H. Oaks
kahdentoista
apostolin koo-
rumista kertoo
muutamia
ajatuksia tästä
aiheesta.*

Miksi on tärkeää palvella muita?

Artikkelista "Epäitseäs palveleminen", Liahona, toukokuu 2009, s. 93–96.

Nauttimalla sakramentin viikoittain me todistamme sitouksemme palvella Herraa ja lähimmäisiämme.

Meidän Vapah-tajamme uhraisi aikansa epäit-sekkääseen palvelemiseen. Hän opetti, että meidän jokaisen tulee seurata Häntä kieltäyty-mällä itsekkäistä pyrkimyksistä palvellaksemme toisia.

Olemme onnel-lisempia ja saamme enem-män tyydytystä, kun toimimme ja palvelemme sen vuoksi, mitä annamme, emmekä sen vuoksi, mitä saamme.

Jeesus opetti, että meidän, jotka seu-raamme Häntä, tulee olla kallis-arvoisia ja ainut-laatuksia, loistaa valona kaikille ihmisille.

Presidentti Henry B. Eyring

ensimmäinen neuvonantaja
ensimmäisessä presidenttikunnassa

Opastamassa kotiin

Meidän rakastava taivaallinen Isämme haluaa jokaisen henkilönsä palaavan jälleen kotiin Hänen luokseen. Hän lähetti Poikansa Jeesuksen Kristuksen tekemään turvallisen kulkureitin mahdolliseksi. Hän on myös asettanut oppaita ja pelastajia auttamaan Hänen lapsiaan matkan varrella. Vanhemmat, veljet ja siskot, isovanhemmat, tädit, sedät ja enot ovat voimallisia oppaita ja pelastajia.

Myös Alkeisyhdistyksen virkailijat auttavat opastamaan lapsia. Eräs nainen oli nuorempana siinä Alkeisyhdistyksen pääneuvottelukunnassa, joka auttoi VO-tunnuksen kehittämisessä. Hän opetti seurakuntansa Alkeisyhdistyksessä, kunnes oli lähes 90-vuotias. Pienet lapset tunsivat hänen

rakkautensa heitä kohtaan. Ennen kaikkea he oppivat hänen esimerkinsä ansiosta tuntemaan ja tunnistamaan Pyhän Hengen.

Eräänä iltapäivänä vaimoni oli vienyt vanhimman poikamme erään naisen kotiin, joka opetti häntä lukemaan. Minun oli määrä hakea hänet tullessani töistä kotiin.

Pojan oppitunti päättyi aikaisemmin kuin olimme odottaneet. Hän oli varma, että osaisi kotiin. Niinpä hän lähti kävelemään. Kun hän oli kulkenut lähes kilometrin, alkoi tulla pimeä. Hän oli yhä hyvin kaukana kotoa.

Hänen kyöneleensä sumensivat ohijavien autojen valoja. Hän tajusi tarvitsevänsä apua. Niinpä hän lähti kadulta ja löysi paikan, jossa voisi polvistua.

Pensaiden läpi hän kuuli ääniä,

VO-OPAS

Presidentti Eyring kertoi Alkeisyhdistyksen opettajasta, joka auttoi VO-tunnuksen kehittämässä: Valitse oikein. Tämä tunnus on auttanut monien vuosien ajan lasten opastamisessa tekemään hyviä valintoja. Tässä on saksan-, suomen-, englannin-, ranskan- ja italiankieliset VO-sormukset.

KETKÄ OVAT OPPAITASI?

Presidentti Eyring on sanonut, että taivaallinen Isä on asettanut maan päälle oppaita ja pelastajia auttamaan lapsia palaamaan Hänen luokseen. Voisit piirtää kuvan joistakin niistä ihmisistä, joita taivaallinen Isä on antanut opastamaan sinua. Tai voisit kirjoittaa jollekulle näistä ihmisistä viestin ja kiittää häntä siitä, mitä hän on tehnyt sinua auttaakseen.

JOKU KIRKON
JOHTOHENKILÖ TAI
MUU KIRKON JÄSEN

ISÄ, ÄITI TAI MUU
PERHEENJÄSEN

OPETTAJA

ISÄ, ÄITI TAI MUU
PERHEENJÄSEN

jotka tulivat häntä kohti. Kaksi nuorta oli kuullut hänen itkävän. He kysyivät: "Voimmeko auttaa sinua?" Itkien poika kertoi heille, että hän oli eksyksissä ja että hän halusi mennä kotiin. He kysyivät, tiesikö hän kotipuhelinnumerosa tai osoitteensa. Hän ei tiennyt. He johdattivat hänet lähellä olevaan kotiinsa. He löysivät sukunimemme puhelinluettelosta.

Kun minulle soitettiin, kiiruhdin pelastamaan pojan kiitollisena siitä, että hänen kotimatkinsa varrelle oli asetettu ystävällisiä ihmisiä. Ja olen ollut kiitollinen siitä, että häntä opetettiin rukoilemaan uskoen, että apua tulisi, kun hän oli eksyksissä.

Todistan, että Herra rakastaa teitä ja jokaista Jumalan lasta. Kun noudatatte innoitettua johtoa tässä Jeesuksen Kristuksen tosi kirkossa, teidät voidaan tuoda turvallisesti kotiimme taivaallisen Isän ja Vapahtajan luokse. ■

Huhtikuun 2010 yleiskonferenssipuheesta.

Voit käyttää tätä oppiainetta ja toimintaa saadaksesi tietää lisää Alkeisyhdistyksen tämän kuukauden aiheesta.

Temppeli on Jumalan huone

*”Pyhissä tempeleissä tarjolla olevat pyhät toimitukset ja liitot suovat yksilöille mahdollisuuden palata Jumalan kasvojen eteen ja perheille mahdollisuuden tulla liitetyksi yhteen iankaikkisuudeksi”
 (“Perhe – julistus maailmalle”).*

JoAnn Child ja Cristina Franco

Miltä sinusta tuntuu, kun katselet temppelin kauneutta? Tulevatko nämä sanat mieleesi: ”Kun kasvavan, käydä saanhan Mä kerran temppeleihin”?

Joskus kun lapset laulavat laulua ”Saan käydä temppeleihin”¹, he haluavat mennä temppeleihin jonakin päivänä, mutta he eivät ymmärrä, miksi on tempeleitä, mitä tempeleissä tapahtuu tai mitä heidän on tehtävä voidakseen mennä temppeleihin. Tutustutaanpa temppeleihin vähän paremmin.

Miksi on tempeleitä?

Herra on sanonut: ”Rakentakaa huone minun nimelleni, Korkeimman asua siinä” (OL 124:27). Herran Henki asuu Hänen tempeleissään. Temppeli on Jumalan huone. Se on paikka, missä teemme liittoja (eli lupauksia) taivaallisen Isän kanssa. Jos

pidämme liittomme, voimme jälleen asua Hänen luonaan.

Mitä tempeleissä tapahtuu?

Jokaisen täytyy saada kaste voidakseen palata taivaallisen Isän luo. Monet taivaallisen Isän lapsista ovat kuolleet ilman että heitä on kastettu. Kun täytät 12 vuotta, sinut voidaan temppeleissä kastaa heidän puolestaan, jotta he voivat saada samat siunaukset.

Temppeleissä me saamme lisäksi endaumentin eli lahjan. Tämä lahja on lupaus siitä, että jos pidämme käskyt, voimme saada iankaikkisen elämän.

Temppeleissä mies ja vaimo voidaan sinetöidä perheensä ajaksi ja iankaikkisuudeksi. Se merkitsee sitä, että jos he pysyvät kelpoisina, he tulevat olemaan avioliitossa ikuisesti ja olemaan lastensa kanssa iankaikkinen perhe.

Kaikki, mitä tempeleissä tehdään, tapahtuu Jumalan pappeuden eli valtuuden avulla.

Kuinka valmistaudun menemään jonakin päivänä temppeleihin?

Päästäksesi temppeleihin sisälle sinun on oltava ainakin 12-vuotias. Sinut on täytynyt kastaa ja konfirmoida. Sinun tulee uskoa taivaalliseen Isään ja Hänen Poikaansa Jeesukseen Kristukseen. Sinun tulee uskoa Myöhempien Aikojen Pyhien Jeesuksen Kristuksen Kirkkoon. Sinun tulee elää taivaallisen Isän käskyjen mukaan. Piispasi tai seurakunnanjohtajasi pitää sinulle puhuttelun varmistaakseen, että olet kelpoinen menemään temppeleihin, ja saat temppeleissuosituksen, jonka näytät temppeleissä. Se, että sinulla on temppeleissuositus, tarkoittaa sitä, että elät sillä tavalla kuin sinun tulee elää päästäksesi temppeleihin.

Kun pysyt tiellä, joka johtaa sinut temppeleihin, voit olla valmis menemään sinne, sillä ”[sua] Pyhä Henki kutsuu huoneisiin hiljaisiin. Herran huone, paikka pyhyiden, on kaunis temppelemme.”² ■

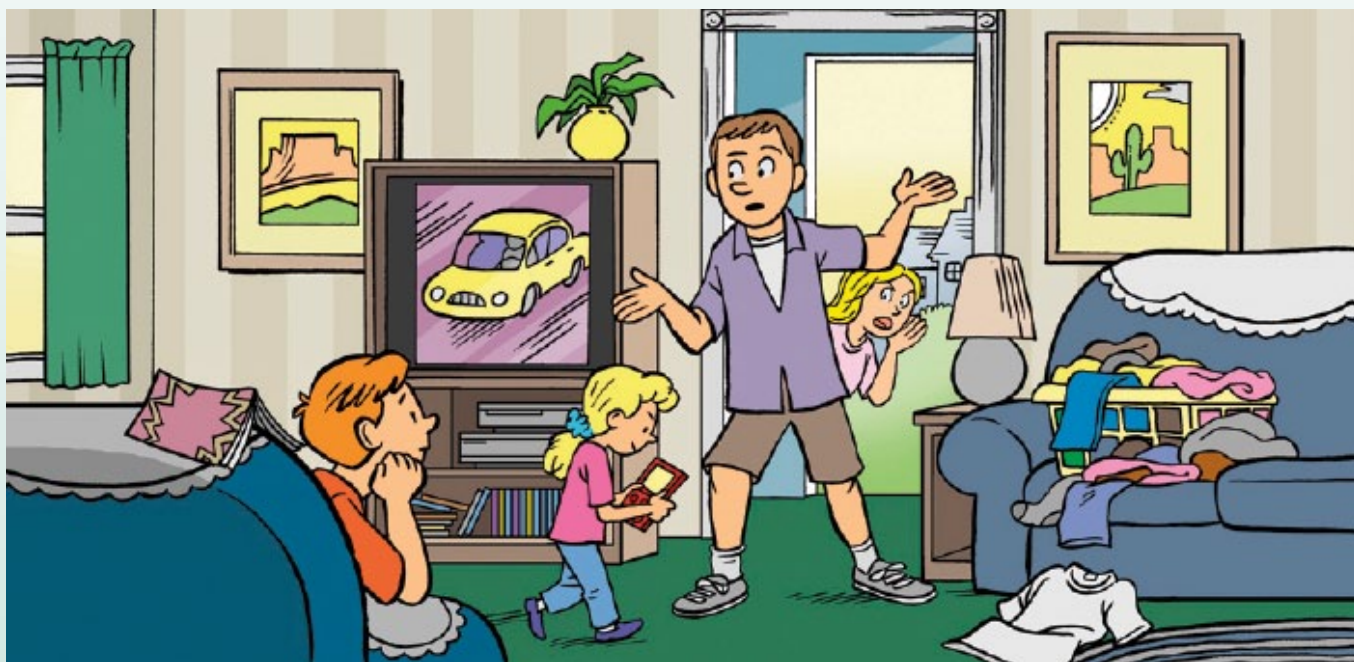
VIITTEET

1. ”Saun käydä temppeleihin”, *Lasten laulukirja*, s. 99.
2. ”Saun käydä temppeleihin”, s. 99.

TOIMINTA

Katso kumpaakin kuvaa. Kumpi perhe on valmis menemään temppelein avoimien ovien tilaisuuteen? 1) Ympyröi ensimmäisestä kuvasta ne asiat, jotka auttavat perhettä valmistautumaan temppeleihin menoa varten. 2) Ympyröi toisesta kuvasta ne asiat, joissa perheen tulee tehdä muutoksia ollakseen valmiita menemään. 3) Mieti kahta asiaa, jotka sinä voit tehdä valmistautuaksesi menemään temppeleihin, kun kasvat vanhemmaksi. Kirjoita ne asiat kuvien alle.

Yksi asia, jonka aion tehdä valmistautuakseni menemään temppeleihin, on _____.

Yksi asia, jonka aion tehdä valmistautuakseni menemään temppeleihin, on _____.

Pioneeripäivä Tahitilla

Maria T. Moody

Papeeten vaaran lapset Tahitilla pitivät kovasti pioneereista! He kokoontuivat vanhempiensa kanssa vaaran pioneeripäivätoimintaan kunnioittamaan niitä pioneereja, jotka matkasivat Suolajärven laaksoon vuonna 1847.

Jokainen seurakunta oli valmistanut pioneerivankkurit – joissakin käytettiin polkupyörän renkaita ja yksissä pahvihevosiä. Lapset marsivat paraatissa, leikkivät pioneerileikkejä ja nauttivat herkullisesta ruoasta.

Pioneeripäivä on myös erityinen päivä, jolloin voimme muistaa niitä oman maamme asukkaita, jotka ottivat evankeliumin vastaan ja auttoivat opettamaan sitä muille. Kaikki nämäkin ihmiset ovat pioneereja! ■

Tällä perheellä oli yhteensointuvat päähineet, esiliinat ja olkaimet.

Nämä pojat vetivät paraatissa oman seurakuntansa katettuja vankkureita.

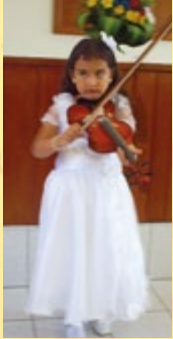

Joillakin tytöillä oli mekot ja pioneeripäähineet.

Joillakin pojilla oli hattu ja solmittava huivi.

Meidän sivumme

Perulainen Marcia V., 5, on vanhempiensa Patrician ja Raulin ylpeyden ja ilon aihe. Alkeisyhdistyksessä hän kuuluu VO-luokkaan, ja hänellä on VO-sormus. Hän värittää mielellään Liahonan kuvia, ja hänen lempilaulunsa kirkossa on "Oon lapsi Jumalan".

Marcia auttaa mielellään pitämällä huolta pienemmistä lapsista, ja hän auttaa opettajaansa taulun pyyhkimisessä. Hän soittaa viulua. Hän pitää perheillasta ja käy kirkossa mielellään. Hän rakastaa taivaallista Isää ja tietää, että taivaallinen Isäkin rakastaa häntä.

Jair O., 10, Peru

Lähetä piirroksesi, valokuvasi, kokemuksesi, todistuksesi tai kirjeesi osoitteeseen liahona@ldschurch.org ja merkitse aihevirille otsikoksi "Our Page". Jokaisessa lähetyksessä täytyy olla lapsen koko nimi, sukupuoli, ikä, toisen vanhemman nimi, seurakunta ja vaarna tai piiri sekä vanhemman kirjallinen lupa (sähköpostiviesti riittää) käyttää lapsen valokuvaa ja lähetettyä tekstiä. Lähetettyjä viestejä saatetaan lyhentää tai muokata selkeämmiksi.

Guillermo T., 8, Venezuela

Sarah D., 6, Brasilia

IKUINEN PERHE

Elokuun 23. päivänä 2008 meidän perhe sinetöitiin Suolajärven temppelissä Utahissa Yhdysvalloissa. Se oli meille unelmien täyttymys. Matkustimme toiselle puolelle maapalloa – se oli pitkä, väsyttävä matka mutta vaivan arvoinen. Oli ilta, kun pääsimme Utahiin, ja ensimmäisenä menimme katsomaan temppeliä. Se on hyvin kaunis iltavalaistuksessa. Kaksi päivää myöhemmin meidät sinetöitiin. Sisaret, jotka pitävät huolta lapsista temppelissä, auttoivat siskoani ja minua pukeutumaan valkoisiin. Sitten menimme isän ja äidin luo. Minusta tuntui kuin olisin mennyt tapaamaan Jeesusta. Olimme niin onnellisia, kun meidät sinetöitiin! Nyt tiedän, että voin elää perheeni kanssa ikuisesti.

Dean F., 5, Sri Lanka

Tehtävä

Corine Pugh

Perustuu pioneeri John Carlingin kertomaan tositapahtumaan

”Käsken teitä – – rakentamaan nimelleni huoneen, niin, tähän paikkaan, jotta voitte osoittaa minulle olevanne uskollisia kaikessa, mihin minä teitä käsken” (OL 124:55).

Isaac, Isaac.” Se oli äidin ääni. ”Isä tarvitsee sinua karja-aitauksen luona.”

Isaac nosti päätään ja vilkaisi ikkunasta ulos. Aivan oikein, aurinko oli nousemassa, ja se tarkoitti, että oli aika ryhtyä askareisiin. Isaac kömpi vuoteesta ja ojensi kätensä ottaakseen paitansa. Hän kuuli härkien mylvivän.

Kun Isaac meni keittiön ovesta ulos, hän näki isän vievän portista vanhaa Taurusta.

”Mihin sinä näin aikaisin olet menossa, isä?” Isaac kysyi.

”Tuonne vain aidan toiselle puolelle. Sinun täytyy pidellä viljaämpäriä, niin että Taurus pysyy paikallaan.”

Isaac kuuli härän mylvähtävän aivan kuin kysyen: ”Mitä tänä aamuna oikein tapahtuu?” Mutta kun Isaac piteli ämpäriä Tauruksen turvan alla, härkä tyyntyi ja alkoi lipoa viljaa pitkällä kielellään. Härän syödessä isä sitoi sen kaulan ympärillä olevan köyden lujasti aitaan.

Kun äiti tuli ulos etuovesta, isä pyysi häntä: ”Emeline, minulla on erityinen työtehtävä. Voisitko tuoda minulle työpöydältä sen leveän puusepän kynän?”

Kun äiti tuli takaisin kynä mukanaan, isä asetti maahan joitakin lautoja. Sitten katsottuaan tarkasti Taurusta hän alkoi piirtää pehmeään keltaiseen puuhun.

”Mitä sinä teet, isä?” Isaac kysyi.

”Veli Fordhamille ja minulle on annettu tärkeä tehtävä temppeliä varten”, isä selitti. ”Me autamme niiden 12 härkäveistoksen valmistamisessa, joiden varaan kastehuoneen allas

tulee. Piirrän kaavaa, ja Taurus on minun mallini.”

Kuultuaan nimensä Taurus kohotti päätään, mutta jatkoi sitten aamupalaansa.

Isaac katseli, kun isä luonnosteli pitkiä, leveitä viivoja. ”Se alkaa näyttää ihan Taurukselta”, Isaac sanoi. ”Mutta miksi valitsit sen?”

”Koska se on vahva ja paras härkä, mitä olen koskaan nähnyt. Näetkö, kuinka se seisoo? Se tuntuu tietävän, kuinka tärkeä se on. Taurus on myös tottelevainen.”

”Tämä työ on hyvin erityinen tehtävä, isä. Vai mitä?”

”Niin se onkin, poikani. Olen kiitollinen siitä, että minua on pyydetty auttamaan.”

Isaac silitti Tauruksen niskaa. Hän tunsikin härän vahvat lihakset. ”Tämä on sinulle suuri kunnia, kelpo kaveri”, hän kuiskasi.

Isaac teki nopeasti askareensa. Hän jopa vuoli tavanomaiset pari tusinaa puisia pyykkipoikia tavallista nopeammin. Hän tiesi, että kun hän saisi työt valmiiksi, hänellä olisi aikaa tehdä, mitä hän halusi.

Tänään Isaac halusi piirtää. Vanhemmat olivat antaneet hänelle luvan piirtää takan edustalla käyttäen polttopuista jäljelle jääneitä hiilen palasia. Hiili oli helppo pestä pois, ja hän sai piirrettyä sillä sekä leveitä että kapeita viivoja.

Kun Isaac piirsi Taurusta, hän ajatteli isää ja sitä kaunista temppeliä, jota rakennettiin Nauvooseen. Jos Isaac olisi vahva ja tottelevainen niin kuin Taurus, ehkä Herra valitsisi hänetkin työhön temppelityömaalle, aivan kuten isän. ■

”Käyttäkää kykyjänne muiden hyväksi, sillä kaiken sen, mitä halukkaasti annamme pois, me pidämme itsellämme.”

Presidentti Thomas S. Monson, "Apuyhdistyksen henki", *Valkeus*, heinäkuu 1992, s. 93.

Yhdessä ikuisesti

Rebecca Cornish Talley

Perustuu tositapahtumaan

"Hän kääntää isien sydämet lasten puoleen ja lasten sydämet heidän isiensä puoleen" (3. Nefi 25:6).

1. Ennen kuin Olivian kodin lähellä oleva temppeli vihittiin, hän kutsui isoäidin mukaansa temppelin avoimien ovien tilaisuuteen.

2.

Kun täytät 12 vuotta, pääset tänne kasteille kuolleiden puolesta.

Odotan sitä innolla.

4.

Tässä huoneessa suoritetaan sinetöimisiä. Seisokaa tämän peilin edessä ja katsokaa huoneen toisella puolella olevaa peiliä. Mitä näette?

On aivan kuin jatkuisimme ikuisuuksiin.

Aivan kuten meidän perheemme, eikö niin? Me näemme isoisänkin taas jonakin päivänä.

Olet oikeassa. Jos pidämme käskyt, voimme olla isoisän ja koko sukumme kanssa, koska meidät on sinetöity temppelissä.

5. Olivia ja isoäiti seurasivat opasta temppelin selestiseen huoneeseen.

Minusta täällä on ihana olla. Olen onnellinen.

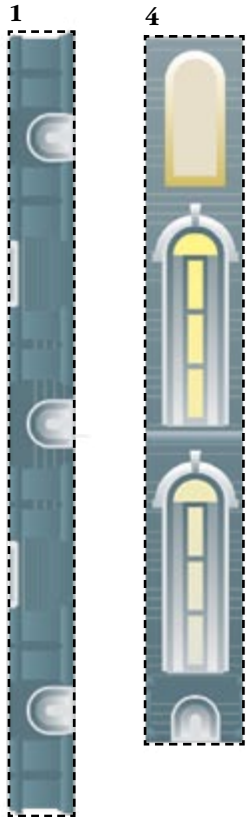
Niin minäkin.

6.

Rakastan temppeliä, isoäiti. Jonakin päivänä, kun olen vanhempi, tulen takaisin ja minut vihitään täällä. Olen onnellinen, että koko meidän sukumme voi olla yhdessä ikuisesti – myös isoisä.

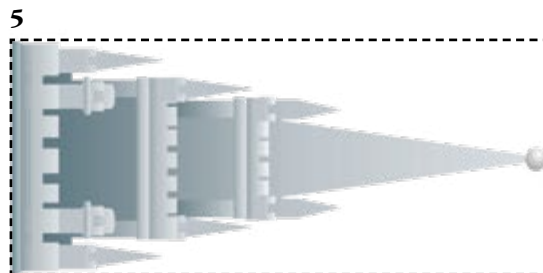
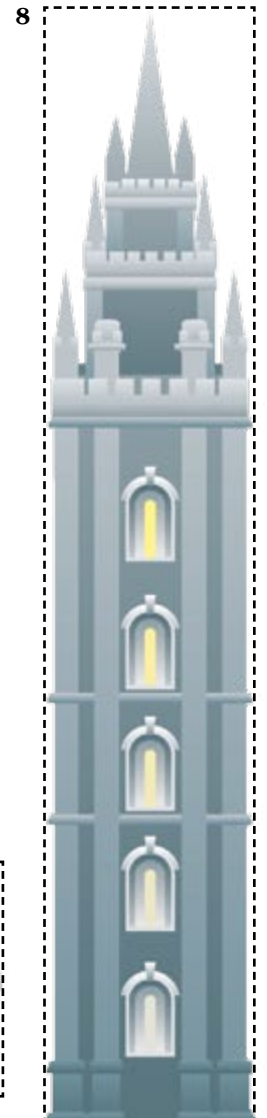
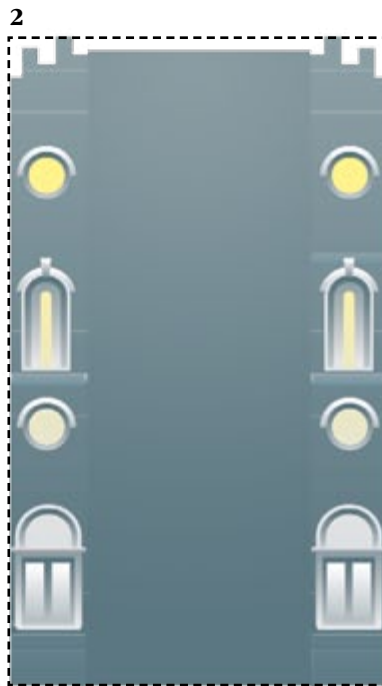
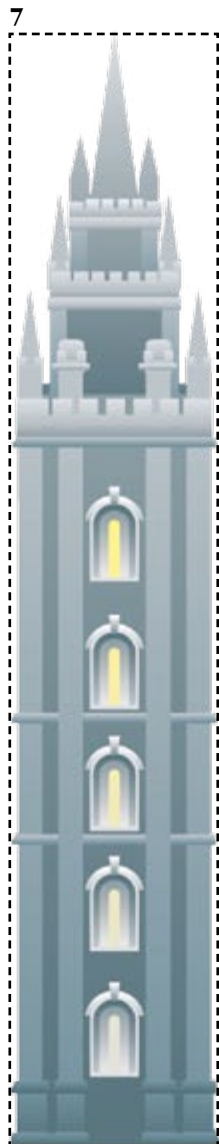
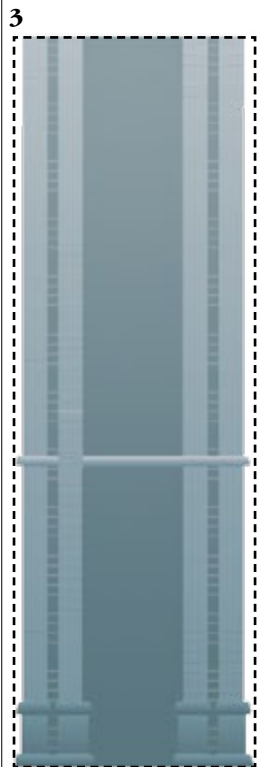
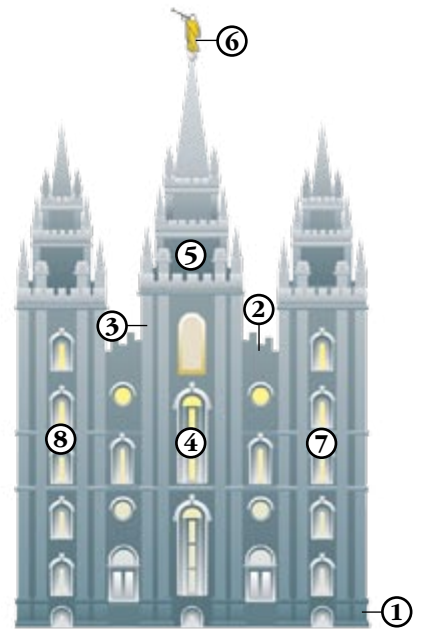
Aivan oikein. Olen hyvin kiitollinen temppelistä, avoimien ovien tilaisuudesta ja sinusta.

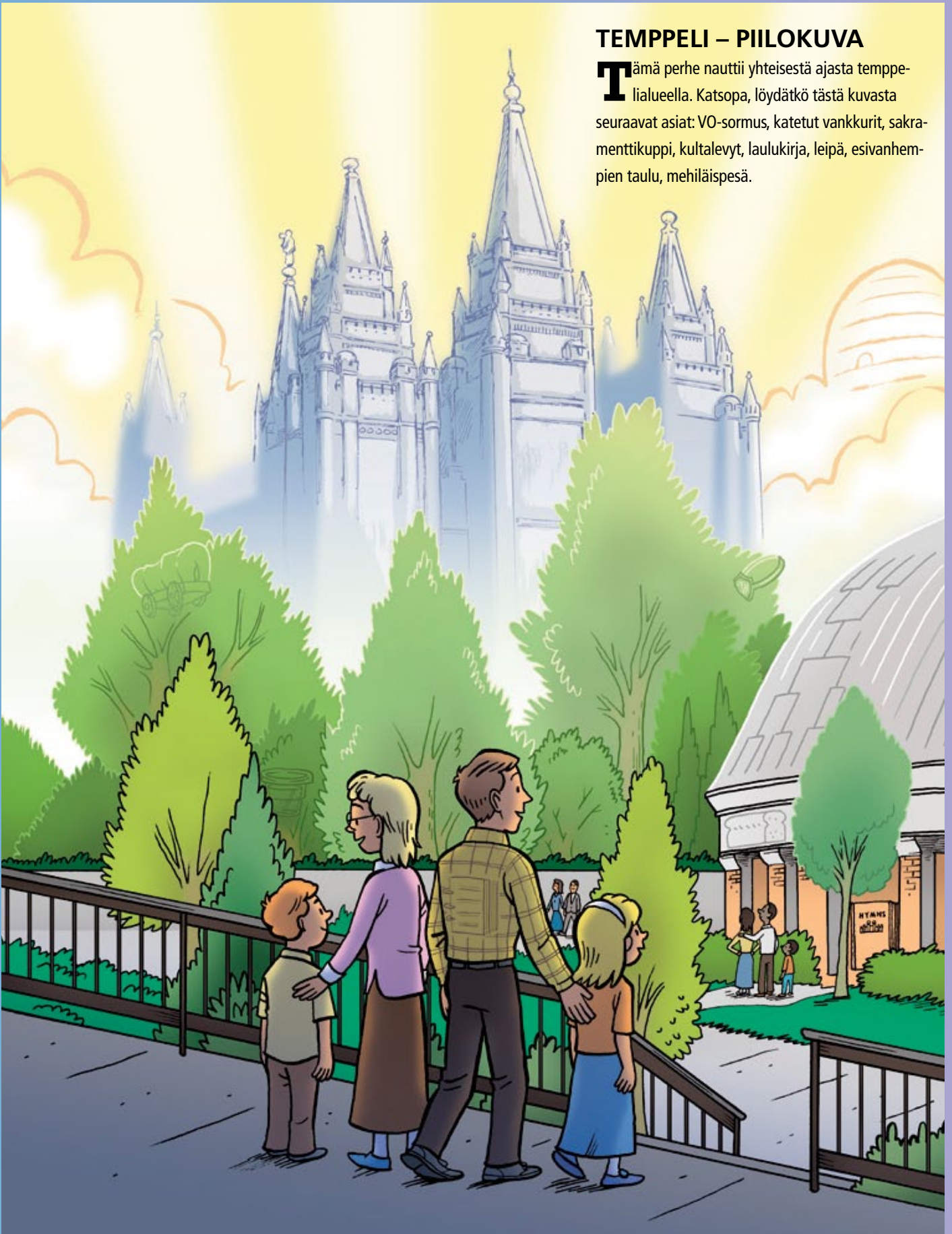
RAKENNAMME TEMPELIN

Suolajärven laaksoon tulleilta varhaisilta uudisasukailta kesti 40 vuotta rakentaa Suolajärven temppeli. Pyydä joltakulta aikuiselta apua ja leikkaa irti nämä temppelin osat ja kiinnitä ne yhteen niin saat temppelin pienoismallin.

TEMPPELI – PIILOKUVA

Tämä perhe nauttii yhteisestä ajasta temppe-
lialueella. Katsopa, löydätkö tästä kuvasta
seuraavat asiat: VO-sormus, katetut vankkurit, sakra-
menttikuppi, kultalevyt, laulukirja, leipä, esivanhem-
pien taulu, mehiläispesä.

Konferenssin kohokohtia -kortit

Voit leikata nämä kortit irti ja käyttää niitä muistutuksena siitä, mitä opit yleiskonferenssissa.

”Nuoret ystäväni, – – pitäkää tempeli aina näköpiirissänne. Älkää tehkö mitään, mikä estää teitä astumasta sen ovista ja pääsemästä osallisiksi siellä olevista pyhistä ja iankaikkisista siunauksista.”

Presidentti Thomas S. Monson

”On upeaa olla kristitty ja elää Kristuksen tosi opetuslapsena.”

Vanhin L. Tom Perry
kahdentoista apostolin koorumista

”Niiden valintojen myötä, jotka vaikuttavat teistä ehkä pieniltä, Herra johdattaa teidät halajamaanne onneen. Teidän valintojenne avulla Hän kykenee siunaamaan lukemattomia muita.”

Presidentti Henry B. Eyring, ensimmäinen neuvonantaja ensimmäisessä presidenttikunnassa

”Vilpittömän ystävällisyytemme ja palvelumme ansiosta me voimme ystäväystyä niiden kanssa, joita palvelemme. Tällaisen ystävyuden myötä he ymmärtävät paremmin omistautumistamme evankeliumille ja haluavat tietää meistä enemmän.”

Vanhin M. Russell Ballard
kahdentoista apostolin koorumista

”Älkää antako päivänkään kulua tekemättä jotakin toimiaksenne Hengen kehotusten mukaan.”

Presidentti Dieter F. Uchtdorf, toinen neuvonantaja ensimmäisessä presidenttikunnassa

”Emme kykene näkemään taivaallista Isäämme, mutta me voimme kuunnella tarkasti Hänen ääntään saadaksemme tarvitsemaamme voimaa kestää elämän haasteet.”

Jean A. Stevens, ensimmäinen neuvonantaja Alkeisyhdistyksen ylimmässä johtokunnassa

”Te olette tulleet maailmaan tänä aikana – –, ja Herra on kohottanut kätensä valmistaakseen maailmaa loistavaa paluutaan varten. Tämä on suurten mahdollisuuksien ja tärkeiden vastuiden aikaa. Tämä on teidän aikaanne.”

Vanhin Neil L. Andersen
kahdentoista apostolin koorumista

”Ettekä te ole yksin! – – Kun pidätte tekemänne liitot, Pyhä Henki johdattaa ja varjelee teitä. Ympärillänne on taivaallisia enkelijoukkoja.”

Elaine S. Dalton, Nuorten Naisten ylijohdaja

Kirkko etsii nykyajan pioneerien **historioita**

Hikari Loftus

kirkon lehdet

Kun kirkon jäsenet ajattelevat pioneereja, he yleensä kuvittelevat mielessään niitä, jotka 1800-luvulla matkasivat Yhdysvaltain länsiosiin laivalla tai jalkaisin.

Monet eivät kenties oivalla olevansa nykyajan rajaseutujen pioneereja.

Kirkon historian osasto etsii parhaillaan nykyajan pioneerien historioita. Vaikka osasto ottaakin mielellään vastaan kaikki henkilöhistorialähteykset, se on erityisen kiinnostunut seuraavanlaisten ihmisten historioista: käännyttäiset, ihmiset, jotka asuvat alueella, jonne rakennetaan tai on rakennettu uusi temppeli, uudella lähetyskentällä palvelevat lähetyssaarnaajat sekä ne, jotka soveltavat evankeliumia elämäänsä eläessään vailla monien muiden myöhempien aikojen pyhien seuraa.

”Muiden henkilöhistoriat voivat auttaa niitä, jotka ovat kokeneet samoja asioita tai asuneet samassa paikassa tai samaan aikaan”, sanoo

Brad Westwood, kirkon historian osaston hankintapäällikkö.

Veli Westwood kertoo, että henkilöhistoriat voivat kattaa henkilön koko elämän tai olla pieniä palasia siitä, kuten muistoja lähetystyöstä, henkilökohtaisia kokemuksia isänä tai äitinä olemisesta tai muita erityisiä kertomuksia jonkin ratkaisevan tapahtuman tiimoilta.

”Me uskomme, että kaikki Jumalan lapset ovat tasaveroisia Hänen silmissään”, veli Westwood sanoo. ”Meillä kaikilla on tärkeä tarina kerrottavana – meillä kaikilla on tässä maailmassa koetusajan kokemuksia, ja me tiedämme, että historia auttaa todistuksen rakentumisessa.”

Veli Westwoodin mukaan sadan vuoden kuluttua joku, jolla ei kenties ole omaa tallennettua sukhistoriaa, voi lukea vaikkapa sinun historiaasi ja sanoa: ”Tällaista siis on olla käännyttäminen.”

Kun ihmiset saavat tietää sukulaisistaan tai

Lyhyt Joseph Milletin elämää koskeva video, joka on katsottavissa englanniksi osoitteessa news.lds.org, kertoo uskoa vahvistavan kertomuksen. Se on nyt katsottavissa, koska se jäi elämään henkilöhistorioiden ansiosta.

muista pioneereista – mukaan lukien näiden kohtaamat vaikeudet, oppimat asiat ja hankkima viisaus – he voivat löytää neuvoja ja apua omaan elämäänsä.

Kun historia lähetetään kirjastoon, se luetteloidaan ja on kirjaston käyttäjien katsottavissa ja luettavissa. Käsikirjoitukset tai kirjat sijoitetaan kirkon historian kirjaston ilmastokontrolloituun ympäristöön, joka pidentää niiden säilyvyyttä.

Veli Westwood antaa nämä neuvot niille, jotka harkitsevat oman henkilöhistoriansa lähettämistä kirkon historian kirjastoon:

Kirjoita julkiseen käyttöön. Vaikka päiväkirjat ovat suurenmoisia historiallisia lähteitä, ne käsittelevät usein päivittäisiä tapahtumia ja henkilökohtaisia ajatuksia, jotka eivät ole aina sopivia julkiseen käyttöön. Joskus ne voivat vaarantaa jonkun yksityisyyden. Jos historia sisältää tietoja, jotka voivat vahingoittaa jonkun mainetta, ne otetaan vastaan mutta niitä ei panna julkisesti näytteille.

Kirjoita osissa ja jaksottain. Usein se, että yrittää aloittaa varhaisimmista lapsuusmuistoista ja kattaa kaiken tähän päivään asti, voi tuntua lannistavalta. Aloita yhdestä kertomuksesta kerrallaan. Aloita esimerkiksi kirjoittamalla vain lähetystyöstäsi. Kun se osuus on valmis, siirry johonkin toiseen osaan elämääsi.

Käytä alkuperäislähteitä. Jos sinulla on halussasi kirje, jäljennä se tai sisällytä se kirjaan. Jos sinulla on valokuva, ota se mukaan. Jos käytät tietoa jostakin tietystä kirjasta, tee siitä merkintä. Leikekirjat voivat olla osa henkilöhistoriaa. Veli Westwoodin mukaan on kuitenkin niin, että leikekirjoja tekevät eivät yleensä anna taustatietoja tai kirjoita kuvissa olevista tapahtumista. Hän ehdottaa, että käytät muutaman minuutin kirjoittaaksesi, mitä leikekirjaan tulevissa kuvissa tapahtuu.

Newottele muiden kanssa ja haastatele heitä. ”Yleensä ajatteleme henkilöhistoriaamme vain omasta näkökulmastamme, mutta mitä enemmän siihen saa muita näkökulmia, sitä arvokkaampi

siitä tulee”, veli Westwood sanoo. Muiden ihmisten haastattelemisen tuo uutta näkökulmaa ja voi auttaa sinua parantamaan historiaasi.

Kirjoita hengellisistä kokemuksista, ratkaisevista hetkistä sekä keskeisistä tekijöistä, ihmisistä ja tapahtumista. ”Ihmiset rakastavat hyvin kerrottua tarinaa”, veli Westwood sanoo. Kirjoita kokemuksiin alku, keskikohta ja loppu. ”Älä kirjoita 60 sivua 2-vuotispäivääsi edeltävästä elämästäsi. Silloin et tule luultavasti kirjoittaneeksi

historiaasi eivätkä ihmiset tule lukemaan sitä.”

Kirjoita siitä, mistä olet innoissasi. Veli Westwood ehdottaa, että sen sijaan että kirjoittaisit tapahtumista aikajärjestyksessä, voisit kirjoittaa teemoittain tai aiheesta, joka kiinnostaa sinua.

Mikä tärkeintä, ihmisten ei pitäisi lähettää henkilö- tai sukuhistoriaa kirkolle jakamatta sitä ensin sukulaisille, sillä sen pitäisi vahvistaa sukua,

josta se kertoo.

Veli Westwood uskoo, että ne, jotka käyttävät aikaa henkilöhistorian tallentamiseen kirjoittaen rehellisesti niin vaikeista kuin hyvistäkin hetkistä, kykenevät näkemään Herran käden kosketuksen elämässään ja jättävät perinnön ja muistoja, jotka vahvistavat heidän sukuaan ja muita kirkon jäseniä.

Jos olet nykyajan pioneeri ja haluaisit jakaa kokemuksiasi, lähetä historiasi kirkon historian osastolle.

Voit toimittaa historiasi henkilökohtaisesti tai postittaa sen osoitteeseen: Church History Library, 15 East North Temple Street, Salt Lake City, UT 84150-1600, USA, Attention: Acquisitions.

Historioita voi tuoda kirjastoon maanantaista perjantaihin klo 9–17.

Voit myös lähettää historiasi sähköpostitse osoitteeseen ChurchHistoryAcquisitions@ldschurch.org tai soittaa kirkon historian hankintojen puhelinkeskukseen numeroon +1 801 240 5696. ■

© 2006 DAVID STOKER

**Henkilöhistoriat
voivat auttaa
muita vahvistamaan uskoaan.**

Vanhin Perry sanoi, että nuorista aikuisista tulee varmaankin suurenmoisin sukupolvi

”Olen nähnyt kirkon nuorten aikuisten palavan hengellisen voiman”, sanoi vanhin L. Tom Perry kahdentoista apostolin koorumista kirkon koululaitoksen nuorille aikuisille tarkoitetun takkavalkeailan lähetyksessä 6. maaliskuuta 2011. ”Tunnen kyvykkyytenne.”

Hän opetti neljää asiaa, jotka auttavat nuoria aikuisia toteuttamaan mahdollisuutensa ja auttamaan muita saamaan takaisin uskonsa Kristukseen: päivittäinen rukous, päivittäinen pyhien kirjoitusten tutkiminen, temppelelkipoisuus ja päivittäiset palveluteot.

”Te olette se sukupolvi, jonka Herra on säästänyt tätä aikaa varten. – Haastan teidät tulemaan ’suurenmoisimmaksi sukupolveksi’”, vanhin Perry sanoi.

Lue, kuuntele tai katsele puhe monella eri kielellä osoitteessa institute.lds.org. Napsauta kohtaa **CES Firesides** ja valitse sitten kieli.

Vanhin Cook kertoi aasialaisille pyhille, että evankeliumi tuo iloa

Vanhin Quentin L. Cook kahdentoista apostolin koorumista kävi tapaamassa pyhiä Koreassa ja Japanissa 12.–20. helmikuuta 2011.

Hän opetti kirkon jäsenille Soulissa Koreassa, että meidän tulee olla kiitollisia siitä, mitä meillä on, sen sijaan että keskittyisimme siihen, mitä meillä ei ole. Hän muistutti heitä siitä, että evankeliumi tuo iloa, onnea ja rauhaa, joita me kaikki tavoittelemme.

Vanhin Cook tapasi myös useita sanomalehtien toimittajia kyselytuokiassa.

Koreassa vanhin Cook myös opetti ja neuvoi Daejeonin lähetyksentän lähetyssaarnaajia ja vastasi heidän kysymyksiinsä sekä osallistui Daejeonin lähetyksentän alueen pappesusjohtajien konferenssiin.

VALOKUVA GEON WOOD/LIN

Matkallaan Etelä-Koreassa vanhin Quentin L. Cook muistutti myöhempien aikojen pyhiä siitä, että evankeliumi tuo iloa ja rauhaa, joita me tavoittelemme. Lisää kuvia on sivustolla news.lds.org.

Korean vierailun päätteeksi vanhin Cook osallistui konferenssiin Chongjun vaarnassa, mikä oli ensimmäinen kerta, kun siinä vaarnassa on käynyt apostoli.

Japanissa vanhin Cook osallistui myös pappesusjohtajien konferenssiin Kobessa sekä Okayaman vaarnan konferenssiin ja tapasi Meiji-pyhäkön edustajia Tokiossa. Hän kävi pikaisesti myös Vietnamissa.

Vanhin Christofferson sanoi, että me voimme saavuttaa mahdollisuutemme lain avulla

”Jumala suo meille lapsilleen tilaisuuden ja vastuun säätää lakeja ja lakijärjestelmiä ihmisten välisten suhteiden ja käyttäytymisen ohjaukseen”, sanoi vanhin D. Todd Christofferson kahdentoista apostolin koorumista puhuessaan J. Reuben Clark Law Societyn jäsenille 4. helmikuuta. Hän puhui siitä, miten laki auttaa ihmisiä saavuttamaan täydet mahdollisuutensa tässä elämässä ja tulevassa.

Vanhin Christofferson muistutti yleisöä siitä, ”ettemme voi päästä täyteen oikeudenmukaisuuteen ilman Jeesusta Kristusta” ja että ”suurin hyvä, mitä me voimme tehdä auttaaksemme muita tulemaan sellaisiksi kuin he voivat tulla, on johtaa

heidät Vapahtajan luo”. Hän todisti Vapahtajan voimasta oikaista vääryydet sekä ”kompensoida meidän riittämättömyytemme ja julistaa meidät syyttömiksi lain edessä, niin että me voimme yhdessä Hänen kanssaan periä iankaikkisen elämän”. Hän päätti puheensa todistukseensa siitä, että Kristus elää.

Vanhin Christofferson sai takkavalkeailan aikana myös J. Reuben Clark Law Societyn arvoitetun palvelutyön palkinnon panoksestaan oikeustieteen alalla.

Sisar Beck tähdensi Apuyhdistyksen roolia Jumalan suunnitelmassa

Apuyhdistyksen ylijohdaja Julie B. Beck kokoontui lähes 10 000 Apuyhdistyksen sisaren ja johtohenkilön kanssa BYU-Idahon kampuksella 26. helmikuuta 2011 vahvistaakseen heidän uskoaan ja kannustaakseen heitä heidän tehtävissään Apuyhdistyksessä ja pelastussuunnitelmassa.

Yleisessä kokouksessa ja johtajien koulutuskokouksessa sisar Beck vastasi kysymyksiin, joita esittivät naiset ja pappeusjohtajat yli 40:stä kaakoisen Idahon vaarnasta Yhdysvalloista.

Sisar Beck todisti, että kun Apuyhdistyksen työhön osallistuvat pitävät mielessään ja sydämessään Herran tarkoitukset ja toteuttavat niitä täällä maan päällä, heitä siunataan ja vahvistetaan ja he puhdistuvat ja parantuvat.

”Meillä on järjestö, jonka Herra on perustanut tyttäriensä siunaukseksi”, hän sanoi. ”Herra tietää, keitä te olette, koska tämä on Hänen työtään. Hän vahvistaa teitä ja antaa teidän menestyä.”

Lue lisää siitä, mitä sisar Beck opetti, ja katso tilaisuuteen liittyvä video osoitteessa news.lds.org. (Sekä video että teksti ovat saatavilla vain englanniksi.) ■

Ompelukoneet kasvattavat omavaraisuutta

Fidžin maaseudulla asuvien naisten omavaraisuus ja työllistymismahdollisuudet lisääntyvät, kun kirkko lahjoitti vuonna 2010 Fidžin sosiaaliministeriölle 50 ompelukonetta ja lahjoittaa saman määrän tänä vuonna.

Kirkon jäsenten humanitaariseen rahastoon tekemien lahjoitusten ansiosta kirkko voi vastata tarpeisiin kautta maailman ompelukonelahjoitusten tapaisilla projekteilla. Kirkon edustajat tekevät tiivistä yhteistyötä kylien johtohenkilöiden ja viranomaisien kanssa ymmärtääkseen paikalliset olosuhteet ja kunnioittaakseen yhteisöjen jäsenten toiveita.

”Teemme tämän ja muita tämänkaltaisia projekteja, koska me olemme Jeesuksen Kristuksen seuraajia”, sanoi vyöhykeseitsenkymmen, vanhin Taniela B. Wakolo, *Fiji Times* -lehden haastattelussa. ”Uskomme johtaa meidät – – tekemään hyvää maailmassa.”

Japanilainen jäsen palkittiin

Marraskuun 9. päivänä 2010, neljä kuukautta ennen tuhoisaa maanjäristystä Japanissa, Fujisawan vaarnan jäsen Yoji Sugiyama palkittiin Pyhän Aarteen ritarikunnan keskitason

kunniamerkillä ansiokkaasta palveluksestaan maansa hyväksi.

Toimiessaan vuosia ulkoministeriössä veli Sugiyama oli tiiviisti mukana neuvottelemassa Japania koskevista sopimuksista ja palveli diplomaattina.

Veli Sugiyama kertoo havainneensa, että Herra antaa meille kaikille tilaisuuksia tehdä hyvää omassa elinympäristössämme.

Hän sanoi: ”Joskus

Herra antaa meille vaikeuksia, jotta voimme havaita tarpeemme. Ilman noita välttämättömyyksiä ja tilaisuutta löytää hyviä ratkaisuja ihmiset eivät edisty eivätkä tuo onnea tähän maailmaan.”

Myöhempien aikojen pyhien avustusjärjestö (Latter-day Saint Charities) tuo puhdasta vettä

Lähes miljardilta ihmiseltä maan päällä puuttuu mahdollisuus saada puhdasta vettä, mikä johtaa usein veden aiheuttamiin tauteihin kuten koleraan, ripuliin ja lavantautiin. Vuodesta 2002 lähtien kirkko on auttanut seitsemää miljoonaa ihmistä yli 5 000 yhteisössä saamaan käyttöönsä puhdasta vettä. Englanninkielinen video *Water Is Happiness* osoitteessa news.lds.org kertoo siitä, miten myöhempien aikojen pyhien avustusjärjestö tuo puhdasta vettä erääseen kylään Sierra Leonessa. ■

LYHYESTI MAAILMALTA

Kirjasta *Elävien profeettojen opetuksia* on julkaistu päivitetty laitos

Kirkon koululaitos on julkaissut uuden värillisen laitoksen kirjasta *Elävien profeettojen opetuksia*. Uudessa laitoksessa tähdennetään nykyajan profeettojen tärkeyttä, kuvaillaan ensimmäisen presidenttikunnan ja kahdentoista apostolin koorumin roolia sekä selittää seuraantoa ensimmäisessä presidenttikunnassa.

Kirjan voi hankkia osoitteesta store.lds.org tai jakelukeskuksista kautta Yhdysvaltojen. Kirja on tällä hetkellä saatavissa englanniksi ja espanjaksi ja sitä käännetään muille kielille.

Kirkko isännöi uskontojen välistä tapahtumaa

Uskontojen välinen musiikkitapahtuma, johon sisältyi monien eri uskonnollisten perinteiden lauluja,

© 2007 IRI

Uskontojen välinen musiikkitapahtuma sai alkunsa vuoden 2002 olympialaisista ja järjestetään vuosittain helmikuussa.

tanssia, pyhiä kirjoituksia ja rukouksia, järjestettiin sunnuntaina 20. helmikuuta 2011 tempeliäukion tabernaakkelissa.

Sunnuntain konserttia edelsi joukko paikallisissa synagogissa, kappeleissa, hindutemppeleissä ja muissa paikoissa järjestettyjä tapahtumia, joissa esiteltiin Utahin uskonnollisen yhteisön perinteitä. ■

KIRJEITÄ TOIMITUKSELLE

Vapahtajan varaan perustettu koti ja avioliitto

Mieheni ja minä käytämme *Liahonaa* perheilloissa. Se on ollut kohottava kokemus. Etsimme innoituksen sanoja ensimmäisen presidenttikunnan sanomista avuksemme päivittäisiin haasteisiimme. Siten vahvistamme kodin ja avioliiton perustaa, jotka on perustettu Vapahtajan Jeesuksen Kristuksen varaan.

Patricia Oliveira de Souza Balena Leal, Brasilia

Onnellisuutta murheen keskellä

Liahonassa olevat sanomat ovat todella vahvistaneet minua etenkin sen jälkeen kun äitini kuoli. Jopa murheeni keskellä olen onnellinen siitä, että olen osa tätä suurta työtä ja että minulla on elämässäni kaikki evankeliumin siunaukset. Tiedän, että jos kestan loppuun asti, voin olla jälleen äitini kanssa. ■

Dinabel Zelaya, Honduras

Lähetä palautteesi tai ehdotuksesi osoitteeseen liahona@ldschurch.org. Kirjoituksia saatetaan lyhentää tai muokata selkeämmiksi.

PERHEILTAIDEOITA

Tässä numerossa on artikkeleita ja toimintoja, joita voidaan käyttää perheillassa. Seuraavassa on muutamia esimerkkejä.

”Lähde liikkeelle”, s. 42: Oppiaiheen toiminnaksi voisitte leikkiä ”Kapteeni käskee” -leikkiä havainnollistaaksesi sitä, että joku käskee lähteä liikkeelle.

(Leikissä joku sanoo ”Kapteeni käskee...” ja näyttää sitten jonkin liikkeen, joka muiden pitää tehdä, kuten nostaa kättä. Hän jatkaa näin muutaman kerran ja yrittää sitten saada toiset tottelemaan, kun hän ei sano ensin ”Kapteeni käskee”. Esimerkiksi: ”Kapteeni käskee: Nosta käsi. Kapteeni käskee: Taputa käsiä. Tömistä jalkaa.”) Todista tilanteesta, jolloin sinua ohjattiin, kun lähdit liikkeelle.

”Vastaus jakeessa kahdeksan”, s. 50: Lukekaa yhdessä artikkeli ja sitten kohta Jaak. 1:8. Keskustelkaa siitä, mitä kahtaalle horjuva mieli tarkoittaa. Voitte halutessanne lukea myös kohdat Matt. 6:24 ja Joos. 24:15. Mitä tämä artikkeli opettaa meille valintojemme ja halujemme välisestä suhteesta? Mitä se opettaa meille taivaallisesta Isästämmestä? Mitä Angelica teki saadakseen vastaukset kysymyksiinsä? Harkitse todistamista pyhien kirjoitusten tutkimisen ja rukouksen tärkeydestä.

”Tehtävä”, s. 68: Esitä tämä kertomus. Voisitte keskustella siitä, kuinka perheenne jäsenten kyvyt voivat olla hyödyksi muille palvelemisessa ja kirkon tehtävissä. Sitoutukaa opettelemaan jokin taito tai parantakaa jotakin taitoa. ■

TÄNÄ VUONNA SE ON RIKKARUOHO – KITKE SE POIS

Mont Poulsen

Kun asuin lapsena Utahin Lehissä Yhdysvalloissa, meidän perheellä oli niin suuri puutarha, että kasvatimme maissia ja perunaa vuosittain kiertoviljelyinä. Eräänä päivänä isä käski minua kitkemään maissipellon samalla kun hän kitki perunapellon. Kun kitkin 15 cm:n korkuista maissiriviä, huomasin yhden yksinäisen perunantaimen, joka kasvoi isompana ja kauniimpana kuin mikään niistä taimista, joita oli isän kitkemällä perunapellolla. Huusin isälle ja kysyin: ”Mitä tälle pitää tehdä?”

Isä tuskin vilkaisikaan. ”Kitke se pois.”

Luulin, ettei hän ollut ymmärtänyt minun tarkoittaneen perunantainta, joten vastustelin: ”Mutta isä, ei se ole rikkaruoho. Se on peruna.” Jälleen isä sanoi vilkaisematta: ”Ei tänä vuonna. Tänä vuonna se on rikkaruoho. Kitke se pois.” Siispä tein niin.

Sittemmin olen usein pohtinut isäni sanojen viisautta. Olen oppinut ymmärtämään, että kuuliaisuus ei ole vain sitä, että tekee oikean valinnan vaan että tekee oikean valinnan *oikeaan aikaan*. Kun ajattelen kaikkia niitä asioita, joita taivaallinen Isä haluaisi minun tekevän tässä elämässä, niin niiden tekeminen

Kun ajattelen kaikkia niitä asioita, joita taivaallinen Isä haluaisi minun tekevän tässä elämässä, niin niiden tekeminen oikeaan aikaan tuntuu yhtä ratkaisevan tärkeältä kuin niiden tekeminen ylipäättään.

oikeaan aikaan tuntuu yhtä ratkaisevan tärkeältä kuin niiden tekeminen ylipäättään. Esimerkiksi palveleminen lähetytyksessä, seurustelu, avioliiton solmiminen, lasten saaminen, koulutuksen hankkiminen ja kokopäivätyön aloittaminen ovat oikeita valintoja. Mutta kun ihmiset tekevät näitä hyviä asioita väärässä järjestyksessä, seuraukset ovat usein tuhoisia.

Kuningas Benjamin on opettanut, että meidän tulee katsoa, että ”kaikki tehdään viisaasti ja järjestyksessä” (Moosia 4:27). Vanhin Neal A. Maxwell (1926–2004) kahdentoista apostolin koorumista on opettanut: ”Uskoon kuuluu myös luottamus Jumalan ajoitukseen, sillä Hän on sanonut: ”Kaiken täytyy tapahtua aikanaan” (OL 64:32).”¹

Uskon, että Saatana pettää meitä taivutellen meitä tekemään oikeita asioita väärässä järjestyksessä: sukupuoliin läheisyys ennen avioliittoa, seurustelu ennen 16 vuoden ikää, vanhemmuus ennen avioliiton solmimista ja niin edelleen. Kun Jumalan suurimmista käskyistä tingitään tai niitä turmellaan, niistä tulee väärään aikaan kasvavia kasveja – rikkaruohoja. Kun olen tuntenut kiusausta puolustella oikean asian tekemistä väärään aikaan, olen ollut kiitollinen isäni antamasta tärkeästä opetuksesta: ”Ei tänä vuonna. Tänä vuonna se on rikkaruoho. Kitke se pois.” ■

VIITE

1. ”Ettette väsyisi ja menettäisi toivoanne”, *Valkeus*, heinäkuu 1991, s. 85.

Emma Allebesin teos *Kaikkien kansakuntien naisia vaalimassa rauhaa*

"Olkaa rohkeat, älkää vaipuko epätoivoon"
(Joh. 14:27).

"Olen puhunut teille tämän, jotta teillä olisi

*minussa rauha. Maailmassa te olette ahtaalla,
mutta pysykää rohkeina: minä olen voittanut
maailman."* (Joh. 16:33.)

Victor Vasquez (yllä) ja Ruth Lopez Anderson (etukansi) ovat kaksi niistä 24 latinalaisamerikkalaisesta myöhempien aikojen pyhästä, jotka ovat kertoneet innoittavan kääntymyskertomuksensa ja todistuksensa *Mi Vida, Mi Historia* -näyttelyä varten, joka avattiin jokin aika sitten Kirkon historian museossa Salt Lake Cityssä. Voit lukea kymmenestä näistä myöhempien aikojen pyhästä sivuilta 16–21. Voit katsella koko esityksen verkossa espanjan- tai englanninkielisenä osoitteessa **lds.org/churchhistory/museum/exhibits/mividamihistoria**.